1. தமிழக வரலாற்றுக்கான அடிப்படை ஆதாரங்கள்

தமிழக வரலாற்றை மொழி, இனம், நாடு என்ற மூன்று நிலைகளிலும் காணலாம். தமிழ்மொழியும்; இனமும்; நாடும் உலகில் மிகவும் தொன்மையானவை. எனவே தொன்மையும் பழமையும் முதன்மையும் உடையது தமிழ்நாட்டு வரலாறு. அவ்வரலாற்றை அறிய உதவுவது வரலாற்று மூலங்கள் ஆகும்.

வரலாற்று மூலங்களைச் சான்றுகள் அடிப்படையிலும், கால அடிப்படையிலும் பகுக்கலாம். இக்கால அடிப்படையில் பகுப்போர் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலம், சங்க காலம், பல்லவர் காலம், சோழர் காலம், பாண்டியர் காலம், நாயக்கர் காலம், ஐரோப்பியர் காலம், இக்காலம் என முறைப்படுத்துவர். கால அடிப்படையில் பகுப்போர் களில் கே.கே. பிள்ளை குறிப்பிடத்தக்கவர். சான்றுகள் அடிப்படையில் பகுப்போர் புதைபொருள் ஆய்வுகள், இலக்கியங்கள், மொழியியல் பின்புலம், கல்வெட்டுக்கள், செப்பேடுகள், நாணயங்கள், வெளிநாட்டார் குறிப்புகள், அரசு ஆவணங்கள், தனியார் குறிப்புகள் - கடிதங்கள், நாடோடிப் பாடல்களும், செவிவழிச் செய்திகளும், எனச் சான்று களை முறைப்படுத்துவர். இச்சான்றுகள் அடிப்படையில் ஆய்வு செய்தவர்களில் நீலகண்ட சாத்திரி, அ.மு. பரமசிவானந்தம் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். கால, சான்று அடிப்படையில் ஆய்வு செய்தவர் களுள் க. திருநாவுக்கரசு குறிப்பிடத்தக்கவர்.

சான்றுகள் அடிப்படை

1. புதைப்பொருள் ஆய்வுகள்

தமிழர்களுடைய வரலாறும் பண்பாடும் சிந்துவெளி அகழ்வாராய்ச்சிக்குப் பிறகு புதிய கோணங்களில் நோக்கப்பட்டு வருகின்றன. ஆனால் சிந்துவெளி நாகரிகம் தமிழர்களால்தான் வளர்க்கப்பட்டது என்பது குறித்து அறிஞர்களிடையே கருத்து வேறுபாடுகளும் உண்டு. எனவே சிந்துவெளி நாகரிகத்திற்கு

உரிமையானவர்கள் எவர் என்பது குறித்து இன்னும் ஒரு முடிவிற்கு வர இயலாமலேயே இருக்கின்றது. புரூஸ் பூட் என்பவரால் ஆதிச்சநல்லூர் என்னும் இடத்தில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சி நல்ல பலனைத் தந்துள்ளது. திருச்சி, புதுக்கோட்டை, மதுரை, திருநெல்வேலி, செங்கற்பட்டு, சேலம் ஆகிய இடங்களில் நடத்தப்பட்ட அகழ்வாராய்ச்சி மூலம் கிடைக்கப்பெற்ற புதைப்பொருள்கள் தமிழர்களின் அந்நாளைய வாழ்க்கை முறையை அறிய உதவுகிறது. சர் மார்டிமோர் வீலர் அரிக்கமேட்டில் நடத்திய அகழ்வாராய்ச்சியும் பழந்தமிழர்களின் வாழ்க்கைமுறை பற்றி அறிய உதவுகிறது. பூம்புகாரில் நடத்தப்பெற்ற அகழ்வாராய்ச்சியும் நல்ல பயனைத் தந்துள்ளது.

2. இலக்கியங்கள்

வரலாற்றை அறியத் துணைநிற்கும் இலக்கியங்களை நோக்க அடிப்படையில் இருவகையாகப் பகுக்கலாம். ஒன்று சமுதாயப் பின்னணி, இரண்டு அரசியல் பின்னணி. சமுதாயப் பின்னணியை மையமாகக் கொண்ட இலக்கியங்கள் மக்களின் அரசியல், பொருளாதார, சமூக நிலைகளை அறிவதற்குப் பெரிதும் உதவுகின்றன. தமிழ் இலக்கியங்களுள் தொல்காப்பியம், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை போன்றவை மூலம் தமிழகத்தின் சமுதாயப் பின்னணியைத் தெரிந்துகொள்ள இயலுகிறது.

சிலப்பதிகாரம், கலிங்கத்துப்பரணி, மூவருலா, குலோத்துங்கன் பிள்ளைத்தமிழ், பெரியபுராணம், மத்தவிலாச பிரகசனம், கேரளோற்பத்தி, மதுராவிசயம், தலபுராணங்கள் ஆகியவை தமிழக அரசியல் பின்னணியைப் பிரதிபலிக்கின்றன. இலங்கை மன்னன் கயவாகுவுடனும், வடநாட்டு மன்னருடனும் செங்குட்டுவன் கொண்டிருந்த அரசியல் தொடர்பைச் சிலப்பதிகாரம் தெளிவுப்படுத்துகிறது. மூன்றாம் நந்திவர்மன் தெள்ளாற்றில் பாண்டியன் சீமாறனை முறியடித்த செய்தினை நந்திக்கலம்பகம் எடுத்துரைக்கிறது. குலோத்துங்கன் கலிங்க நாட்டை வெற்றி கொண்ட முறைமையையும் கலிங்கநாடு பெற்ற சீரழிவையும் கலிங்கத்துப்பரணி விளக்குகிறது. மூவருலாவில் இடம் பெற்றுள்ள இராசபாரம்பரியம் சோழனின் அரசபரம்பரையை அறியத் துணைநிற்கிறது. நரசிம்மவர்மன் இரண்டாம் புலிகேசியை வென்ற செய்தி பெரியபுராணத்தில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பாண்டிமண்டலச் சதகம் பிற்காலப் பாண்டியர் வரலாற்றை மரபு வழிச் செய்திகளுடன் கற்பனை கலந்து தருகிறது. இராமப்பையன் அம்மானையும், மதுரை தலபுராணமும், கோயில் ஒழுகு என்ற நூலும் நாயக்கர் அரசியல் வரலாற்றை அறிய உதவுகின்றன. ஞானசம்பந்தர்

தொண்டரடிப் பொடியாழ்வார் போன்ற அடியார்களின் சமய இலக்கியங்களில் பௌத்த சமணர்களின் வாழ்க்கைமுறைகள் எள்ளல் சுவையுடன் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. இவ்வாறு இலக்கியங்கள் தமிழகத்தின் சமுதாய அரசியல் வரலாற்றை இயம்புகின்றன.

3. மொழியியல் பின்புலம்

ஒரு மொழியின் எழுத்தமைப்பு அம்மொழிக் குடும்பத்தின் பழமை, வளமை, வளர்ச்சி நிலை ஆகியவற்றைக் கொண்டு அம்மொழி பேசும் மக்களின் வரலாற்றை ஓரளவு கணிக்க இயலுகிறது. இந்தோ-ஐரோப்பிய மொழிகளின் ஒற்றுமைகளைக் கொண்டு இவ்விரு கண்டங்களின் வரலாறே வரையறுக்கப்பட்டிருத்தலைக் காண்கிறோம். திராவிட மொழிகளை ஒரு தனிக்குடும்பமாக மதிக்கத் தொடங்கியபின் தென்இந்திய வரலாறு புதிய கோணத்தில் ஆராயப்படுகிறது. பல்லவர்காலச் செப்பேடுகளின் மொழிநிலைகொண்டு அவற்றின் காலத்தை வரையறுப்பது மரபாக உள்ளது. வட்டெழுத்து, கிரந்தலிபி எனக் கல்வெட்டுக்களில் காணப்படும் எழுத்துக்களின் வகைகள் அவற்றின் காலத்தைக் கணிக்கப் பெரிதும் துணை நிற்கின்றன.

4. கல்வெட்டுக்கள்

அசோகனுடைய சில கல்வெட்டுகளும், காரவேல மன்னனுடைய அதிகும்பா கல்வெட்டுகளும் தமிழகத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. மதுரையைச் சுற்றியுள்ள சில குகைக் கோயில்களிலும் கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. பொதுவாகப் பல்லவர்கள் காலத்திற்குப்பின்தான் தமிழக வரலாற்றைத் தொகுப்பதற்கான கல்வெட்டுகள் கிடைத்துள்ளன. 7-8ஆம் நூற்றாண்டுகளில் பொறிக்கப்பட்ட பல்லவர்கள் காலத்திய கல்வெட்டுகளில் கிரந்த எழுத்துகளே காணப்பட்டன. பிறகு தமிழ்மொழிக் கலப்புத் தோன்றுகின்றது. ஆதலால் தமிழ் எழுத்துக்கள் தமிழ் எழுத்து என்றும், வட்டெழுத்து என்றும் இருவகையாக ஆளப்பட்டுள்ளன. இவ்விரு எழுத்து வரிவடிவத்தின் தோற்றுவாய் இன்னதென அறியமுடியவில்லை. ஏழாம் நூற்றாண்டிற்குப்பின் சோழர் மற்றும் பாண்டியர் வரலாற்றைத் தொகுப்பதற்கான கல்வெட்டுச் செய்திகள் அதிகமாகக் கிடைத்துள்ளன. முதலாம் இராசராசன் தஞ்சைப் பெரிய கோயிலின் சுவர்களில் பொறித்துள்ள கல்வெட்டுகளும், வீரராசேந்திரன் காலத்தைச் சேர்ந்த திருமுக்கூடல் கல்வெட்டுகளும், மூன்றாம் இராசராசனின் காலத்தைச் சேர்ந்த திருவந்திபுரத்துக்

கல்வெட்டுகளும் மிகவும் முக்கியமானவை. சோழ மன்னர்களின் வரலாற்றுச் செய்திகளைத் தெரிவிக்கும் கல்வெட்டுகள் சிங்களத்திலும், சாவகத்திலும், சுமத்ராவிலும், பர்மாவிலும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

கல்வெட்டின் தொடக்கத்தில் மங்கல வாசகம், இதனைத் தொடர்ந்து இறைவணக்கம், கல்வெட்டைப் பொறித்த அரசனின் பெயர், அவனது முன்னோர்களின் பெயர்கள், கல்வெட்டு எழுந்த காலம், அரசனது பெருமைகள், அருஞ்செயல்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்ட முகப்புரை, அதன்பின் கொடையாக அளிக்கப்பட்ட பொருள், வில்லங்க விலக்கம் எனக் கல்வெட்டுச் செய்திகள் நிரல்படுத்தப்பட்டுள்ளன. முகப்புரையில் கல்வெட்டு எழுந்த காலம் அரசனின் ஆட்சியாண்டு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

5. செப்பேடுகள்

செப்புத் தகடுகளில் அரசனது முத்திரையுடன் மன்னர் அளித்த மானியம், கொடை, அவர் பெற்ற சிறப்புக்கள் ஆகியன பொறிக்கப்பட்டு வெளியிடப்பட்டவை செப்பேடுகள் எனப்படும். வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகள், அன்பில் செப்பேடுகள், கரந்தைச் செப்பேடுகள், சின்னமனூர்ச் செப்பேடுகள், திருவாலங்காட்டுச் செப்பேடுகள் ஆகியன கல்வெட்டுகளைப் போலவே மன்னர் புகழ் கூறும் மெய்க்கீர்த்தியைத் தன்னகத்தே கொண்டிருக்கின்றன. கல்வெட்டுகளும் செப்பேடுகளும் பெரிதும் கொடைகளைப் பற்றியே கூறுகின்றன. இன்னமரபு வழியில் வந்த இன்ன அரசன் என மெய்க்கீர்த்தியுள் சொல்லி, இன்ன அரசனின் ஆட்சியாண்டில் அளித்த கொடையென அவை குறிக்கின்றன.

வீர ராசேந்திரனின் ஏழாம் ஆட்சியாண்டில் வெளியான சாரலா செப்பேடு, கன்னியாகுமரிக் கல்வெட்டின் நகல்படி ஆகும். முதலாம் இராசராசனுடைய 21ம் ஆட்சியாண்டில் வெளியிடப்பட்ட செப்பேடு டச்சுக்காரர்களால் எடுத்துச் செல்லப்பட்டு இப்போது லெவியடன் அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளது. இது செப்பேடு என்றும் தாமிரப் பட்டயம் என்றும் கூறப்படும். அரிதாக வெள்ளியிலும் தங்கத்திலும்கூட பட்டயங்கள் வெளிவந்துள்ளன. தஞ்சாவூரை ஆண்ட விஜயராகவ நாயக்கர் 1658ல் டச்சுக்காரர்களுக்கு தெலுங்கில் வெள்ளிப் பட்டயம் அளித்துள்ளார்; அவரை அடுத்து தஞ்சாவூரில் ஆட்சி செய்த மராட்டிய மன்னர் சரபோஜி 1676ல் தமிழில் வெள்ளிப் பட்டயம் அளித்துள்ளார். இவை இப்போது ஜாகார்த்தா அருங்காட்சியகத்தில் உள்ளன.

6. நாணயங்கள்

நாணயங்களை அவை தரும் வரலாற்று உண்மைகளின் அடிப்படையில் தமிழ்நாட்டில் கிடைத்துள்ள அயல்நாட்டு நாணயங்கள், தமிழ்நாட்டு அரசர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்கள் என இருவகையாகப் பாகுபடுத்தலாம்.

மதுரையில் உரோம நாணயமும் மைசூரில் சீன நாணயமும் கிடைத்துள்ளன. இவை அந்நாடுகளுடன் நம்நாடு கொண்டிருந்த வணிக, பொருளியல் உறவைக் காட்டும். நம் நாட்டு நாணயங்கள் நாட்டின் பல பகுதிகளில் கிடைத்துள்ளன. பொன், வெள்ளி, செப்பு நாணயங்கள் நம் நாட்டில் புழக்கத்தில் இருந்தன. பொன் நாணயங்களைக் 'கழஞ்சு' எனக் குறித்தனர். கன்னடத்தில் பொன் என்பது ஹொன் (Hon) என்றும், முகம்மதியர்களிடையே ஹான் என்றும் வழங்கினர். இந்த நாணயங்களில் காணப்படும் எழுத்துகள் அக்கால மொழிநிலை, நாணயங்கள் வெளியிடப்பட்ட காலம், காரணம், யாருடைய அரசு என்பதைப் பற்றித் தெரிவிக்கும். எடுத்துக்காட்டாக, கிடைக்கப்பெற்ற சோழ நாணயங்களில் ரஜோகுணசோழன் என தேவநாகரியில் எழுதியுள்ள பட்டப் பெயரை இராசேந்திரன் பட்டப் பெயராகலாம் என எலியட் கூறுவர். இவ்வாறு மன்னன் பட்டம் பெற்ற நாளிலே வெளியிடப்பட்ட நாணயங்கள், அப்பட்டத்துடன் தொடர்புடைய நிகழ்ச்சிகளையும் உறுதி செய்கின்றன.

7. வெளிநாட்டார் குறிப்புகள்

வெளிநாட்டார் குறிப்புகளை இருவகையாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று தமிழகம் அயல்நாட்டுடன் வணிகத் தொடர்புகொண்டதால் வெளிநாட்டார்க்குக் கிடைத்த செய்திகள். இரண்டு அயல் நாட்டார் தமிழகத்தில் பயணம் செய்ததால் இந்நாட்டவர்க்குக் கிடைத்த செய்திகள்.

தமிழகம் குறித்து அயல்நாட்டார் எழுதிவைத்த குறிப்புக்களுள் பழமையானவை கிரேக்க, உரோமானியரது குறிப்புகள் ஆகும். உரோமப் பேரரசர் அகஸ்டசு சீசரின் அவைக்குப் பாண்டியரின் தூதுக்குழு சென்றமைப் பற்றி ஸ்ட்ராபோ குறிப்பிடுவர். தமிழகத் துறைமுகங்கள் குறித்து பிளைனியின் 'இயற்கை வரலாறு' என்ற நூலின் ஆறாம் பகுதியில் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. தமிழக நகரங்கள், துறைமுகங்கள், ஏற்றுமதி செய்யப்பட்ட வணிகப் பொருள்கள் ஆகியன

பற்றிச் 'செங்கடல் பயணக்கையேடு' என்ற நூலில் சுட்டப்பட்டுள்ளன. கி.பி. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சார்ந்த பான்கௌ என்ற சீன ஆசிரியர். அவர் தமிழகத்திலிருந்து முத்து, மணி, மிளகு, ஏலம் ஆகியன சீனத்திற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டதாகக் குறிப்பிடுகிறார். கி.பி. பதினோராம் நூற்றாண்டில் சோழ அரசுக்கும் சீன அரசுக்கும் இடையே தூதர் பரிமாற்றம் நடந்ததாகச் சீன வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் சுட்டுகின்றன.

கி.பி. 641-42ல் சீனப் பயணியான யுவான் சுவாங்கும், வெனிஸ் பயணியான மார்க்கோபோலோவும் தரும் செய்திகள் பல வரலாற்று உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றன. இவர்கள் நாட்டினைக் காணவருவதால் உண்மைகளைத் தெளிவாகக் கூறுவர். மார்கோபோலோவை 'இடைக்காலப் பயணிகளின் இளவரசர்' (Prince of Medieval Travellers) என்பர்.

8. அரசு ஆவணங்கள்

முற்காலத்தில் அரசு ஆவணங்களைக் கோயில்களில் வைத்துப் பாதுகாத்தனர். ஆங்கிலேயர் காலத்தில் அரசு ஆவணங்களை நூல்களாக வெளியிட்டனர்.

9. தனியார் குறிப்புகளும் கடிதங்களும்

ஆனந்தரங்கம்பிள்ளை பிரெஞ்சுக் கம்பெனியில் அதிகாரியாக இருந்தவர். அவர் எழுதி வைத்துள்ள நாட்குறிப்புக்கள் 12 தொகுதிகளாக வெளியிடப்பட்டுள்ளன. ஆங்கிலேய, பிரெஞ்சு நிலையங்களின் தலைநகராக அமைந்தமை, 18ம் நூற்றாண்டின் நடுப்பகுதியில் ஆங்கில, பிரெஞ்சு வாணிகக் கழகங்கள் போருக்கு ஆயத்தமாக நின்ற சூழ்நிலை, அதற்கான காரணங்கள், விளைவுகள், 1744ல் பிரெஞ்சுக்காரர்களால் சென்னை கைப்பற்றப்பட்டமை குறித்த செய்திகள்-இந்தியப் பெருநாட்டில் பிரெஞ்சு ஆதிக்கத்தை நிலைநாட்ட எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகள் ஆகியன இந்நாட்குறிப்பில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. கிருத்துவ மதத்தைப் பரப்ப வந்த பாதிரிமார்களின் கடிதங்கள் ஆகியன நாயக்கர், ஆங்கிலேயர் கால வரலாற்று நிலையை உணர்த்துகின்றன.

10. நாடோடிப் பாடல்களும் செவிவழிச் செய்திகளும்

இராமப்பையன் அம்மானை, கட்டப்பொம்மன் கதைப்பாடல்கள், கான்சாகிப் கதைப்பாடல்கள், புலித்தேவன் சிந்து, சிவகங்கைக்கும்மி, இரவிக் குட்டிப் பிள்ளைப்போர் முதலிய நாடோடிப் பாடல்கள் செவிவழி வந்த செய்திகளைச் செய்யுளில் பொதிந்து வைத்தவையே. ஆயினும் செவிவழியே பல தலைமுறைகளாகப் பாமர மக்களிடம் வழங்கிப் பலகாலம் பலரிடம் பல ஊர்களில் பல வடிவங்களில் வழங்கிய இவற்றில் குறைகளும் விடுபாடுகளும் பிழைகளும் இடைச்செருகல் களும் மிகுதியாகயிருக்கும். இருப்பினும் நம்பத்தகுந்தவற்றை நாம் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும்.

◎ ◎ ◎

2. தமிழகத்தின் இயற்கை அமைப்புகள்

இயற்கைவளம், தட்பவெப்பம், காற்று, மழை, ஆற்றுப்படுகை போன்ற இயற்கைச்சூழல்கள் மக்களின் வாழ்க்கை இயல்புகளை மாற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை. நாட்டின் அரசியல் அமைப்பு, மக்களின் சமுதாய வாழ்க்கைமுறை, உணவு வகைகள், தொழில்கள், சமய வழிபாட்டுமுறைகள், அவர்தம் கலைப்பாங்கு, இலக்கியப் படைப்புக்கள் ஆகியவை இயற்கையமைப்பைத் தழுவியே அமைந்திருந்தமையைக் காண்கிறோம். மக்களின் உணர்வுகள்கூட இயற்கையமைப்பிற்கேற்ப விளங்கியமைக்குச் சங்க இலக்கியங்கள் சான்று அளிக்கின்றன. மக்களின் இயல்பு அவர்கள் வாழும் இடங்களுக்கு ஏற்ப அமைகிறது என அரிஸ்டாட்டில், கோபினோபோடின், மாண்டஸ்கியூ ஆகியோர் குறிப்பிடுவார்கள். தமிழக இயற்கையமைப்பை வரலாற்றுடன் இணைப்படுத்திக் காட்டியவர்களுள் நீலகண்ட சாத்திரி, கே.கே.பிள்ளை, அ.மு. பரமசிவானந்தம் ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

1. தமிழ்நாட்டின் எல்லைகள்

முதற்சங்க காலத்தில் தமிழகம் குமரிக்கண்டத்தை உள்ளிட்ட பெரும் நிலப்பரப்பாக விளங்கியது என்பர். குமரியாற்றைக் கடல் கொள்ளும்முன் தெற்கு எல்லையாகக் கடல் அமையவில்லை என்பது தேற்றம். இடைச்சங்க நூல் எனக் கருதப்படும் தொல்காப்பியத்தின் பாயிரத்தில்,

"வடவேங்கடம் தென்குமரி
ஆயிடைத் தமிழ்க்கூறு நல்லுலகம்"

எனத் தமிழகத்தின் எல்லை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது; கிழக்கும் மேற்கும் கடல்கள் எல்லையாக அமைந்திருந்தன. இப்பாயிரத்திற்கு உரை எழுதிய நச்சினார்க்கினியர் "மேற்கும் கிழக்கும் கடலாதலின் எல்லை கூறாராயினர்" எனக் குறிப்பிடுதல் கொண்டு தெற்கில் நிலப்பரப்பே அமைந்திருந்தது என ஊகிக்க முடிகிறது.

"தென்குமரி வடபெருங்கடல்
குணகுட கடலா எல்லை"

எனப் புறநானூறும் மதுரைக் காஞ்சியும் தமிழகத்தின் எல்லையைச் சுட்டி நிற்கின்றன. வேங்கடத்திற்கு வடக்கே தெலுங்குமொழி வழக்கில் இருந்தமைப் பற்றி அகநானூறு சுட்டுகிறது. காலப்போக்கில் தெற்கில் அமைந்திருந்த குமரிமலை கடல் கொள்ளப்பட்டதாக அறிகிறோம்.

"ப∴றுளி யாற்றுடன் பன்மலை யடுக்கத்துக்
குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள"
(சிலப்பதிகாரம் 11:19-20)

எனக் குமரிமலை கடல் கொள்ளப் பெற்றதைச் சிலம்பு அரண் செய்கிறது. தமிழ்நாட்டின் எல்லைகளைக் குறிக்க வந்த இளங்கோ, "நெடியோன் குன்றமும் தொடியோள் பவ்வமும்" (சிலப்பதிகாரம்:8-1) எனத் தெற்கிலும் கடலை எல்லையாக் குறிப்பிடுதல் காண்கிறோம். சேரநாட்டுத் தமிழ்மொழி மலையாள மொழியாக உருத்திரிந்தது. அதன்பின்னர் கி.பி.12 ஆம் நூற்றாண்டில் எழுந்த நன்னூலில் தமிழ்நாட்டின் மேற்கு எல்லையாகக் கடல் குறிப்பிடப்படாமல் குடகுநாடு குறிப்பிடப்படுதல் காண்கிறோம்.

"குணகடல் குமரி குடகம் வேங்கடம்
என நான்கு எல்லை" (நன்னூல் சிறப்புப்பாயிரம்)

கேரளத்தை உள்ளடக்கி நின்ற தமிழகம் மேலும் குறுகிவிட்டதை நன்னூலின் இப்பாயிர வரிகள் தெளிவுபடுத்துகின்றன.

2. கிழக்கு மேற்கு கடற்கரைகள்

பழந்தமிழ்நாட்டின் கிழக்கில் வங்காள விரிகுடாவும், மேற்கில் அரபிக் கடலும் தெற்கில் இந்துமகாக் கடலும் இருந்தன. கிழக்கு, மேற்குக் கடற்கரைகள் வளைவுகள் இல்லாமல் பெரும்பாலும் நேராக அமைந்திருப்பதால் இயற்கைத் துறைமுகங்கள் மிகக் குறைவு என்றாலும், அந்நாளில் தமிழர்கள் மிகுந்த ஆர்வத்துடனேயே கடல் போக்குவரத்திலும், கடல் வாணிகத்திலும் ஈடுபட்டிருக்கின்றனர். கிழக்கு கடற்கரையில் மாமல்லபுரம், பூம்புகார், கொற்கை முதலியனவும், மேற்குக் கடற்கரையில் முசிறி, தொண்டி முதலியனவும் சிறந்த துறைமுகங்களாகத் திகழ்ந்தன. தற்போது எல்லை சுருங்கியுள்ள தமிழ்நாட்டில் சென்னையும், தூத்துக்குடியுமே சிறந்த துறைமுகங்களாக விளங்குகின்றன. அந்நாளில் பல்லவர்களும் சோழர்களும் மிகச்சிறந்த கடற்படைகள் வைத்து, கடல் கடந்த நாடுகளைக் கைப்பற்றுவதில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டனர். இதனால் இலங்கையும், மாலத் தீவுகளும்

தமிழர் ஆதிக்கத்திற்குச் சில சமயங்களில் ஆட்பட்டிருந்தன. கடல் வாணிகத்தைப் பெருக்குவதுடன், தங்கள் கலை, கலாச்சாரத்தையும் கீழை நாடுகளில் பரப்புவதில் தமிழர்கள் மிகுந்த ஆர்வம் காட்டினர். சோழ மாலுமிகள் இந்தியப் பெருங்கடலில் கப்பலோட்டுவதில் வல்லுநர்களாய் விளங்கினர். சோழர்களுடைய வலிமை வாய்ந்த கப்பற்படையை விளக்குவதற்காக, பேராசிரியர் ஆர். சத்தியநாதய்யர் வங்காள விரிகுடா சோழர்களுடைய குளமாக ஆனது என்று குறிப்பிடுகிறார்.

3. கிழக்கு மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலையைவிட மிகப் பழமையான கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலை, இன்றைய ஒரிஸ்ஸா மாநிலத்தில் தொடங்கி தெற்கு நோக்கிச் சென்று தமிழ்நாட்டின் நீலகிரி மாவட்டத்தில் மேற்குமலைத் தொடருடன் இணைகின்றது கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலை பல இடங்களில் தொடர்பு இல்லாமலும் மேற்குமலைத் தொடரைப் போன்று அதிக உயரமும் காடுகளும் இல்லாமலும் இருப்பதால் போக்குவரத்துக்கு ஒரு பெரிய தடையாக இல்லை.

மிகப்பெரிய சுவர்போலக் காட்சிதரும் மேற்குத் தொடர்ச்சி மலை, வடகோடியில் ஏறக்குறைய 2000 அடி உயரத்தில் துவங்கி படிப்படியாக உயர்ந்து நீலகிரியிலுள்ள தொட்டபெட்டாவில் 8760 அடியும், ஆனைமுடியில் 8841 அடியும் உயர்ந்து விளங்குகிறது. அம்மலையில் கோயம்புத்தூருக்கு அருகில் 1000 அடி உயரத்தில், தெற்கு வடக்காக 20 மைல் அகலத்தில் பாலக்காட்டு கணவாய் இருக்கிறது. மேற்குக் கடற்கரைத் தாழிநிலத்தையும், கர்நாடகத் தாழிநிலத்தையும் இணைக்கின்ற இக்கணவாய் பல வரலாற்று நிகழ்ச்சிகளுக்குக் காரணமாய் இருந்திருக்கிறது. இத்துடன் திருநெல்வேலி மாவட்டத்தின் எல்லையில் உள்ள அறம்பொலி கணவாயும், கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் உள்ள செங்கோட்டைக் கணவாயும் மிகவும் சிறப்பு வாய்ந்தவைகளாகும். அடர்ந்து செழித்து வளர்ந்துள்ள காடுகளும், விரிந்து ஆழ்ந்த பள்ளத்தாக்குகளும், துள்ளிவிழும் அருவிகளும், அச்சத்தை ஏற்படுத்தும் காட்டு மிருகங்களும், முகில் தவழும் மலைகளும், சந்தனம், தேக்கு, வேங்கை மரங்கள் நிறைந்த காடுகளும் கண்ணைக் கவரும் வனப்புடன் விளங்குகின்றன. மேற்கு தொடரில் ஆனைமலை வனப்பும் வனவளமும் மிக்கதாக விளங்குகிறது.

கிழக்கு, மேற்கு மலைத் தொடர்களும், மற்றுமுள்ள பல குன்றுகளும் தமிழ்நாட்டில் பல சமவெளிப் பகுதிகளை ஏற்படுத்தி

உள்ளன. இச்சமவெளிகளில் வாழ்ந்த மக்கள் ஆங்காங்குத் தனித்தனி நாட்டு மக்களாவே வாழ்ந்து வந்தனர். மிகப்பெரிய நாடுகளான சேரநாடு, சோழநாடு, பாண்டியநாடு, தொண்டைநாடு, கொங்குநாடு ஆகிய நாடுகள் இவ்வாறு அமைந்தவையே. இவையல்லாமல் வேளிர்களும், மலையமான்களும், ஆய்களும், அதியமான்களும் ஆண்டுவந்த குறுநாடுகள் பலவும் இருந்தன. அந்நாளில் தமிழர்கள் ஒன்றுபட்டு வாழாமல் தனித்தனி அரசியற் சமூகங்களாகப் பிரிந்து வாழ்ந்து வந்ததற்கு நாட்டின் இயற்கை அமைப்பே காரணமாகும். எப்போதாவது ஒரு நெடுஞ்செழியனோ, கரிகாலனோ, இராசராசனோ, இராசேந்திரனோ தோன்றி, தமிழ் நாட்டை ஒரு கொடியின் கீழ் கொண்டுவந்து, ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்தியது தவிர, தமிழர் தங்களுக்குள்ளேயே பூசலிலும் போரிலும் ஈடுபட்டமையால் அயலாருக்கு இடங்கொடுக்க வேண்டிய நிலைமை அடிக்கடி ஏற்பட்டது.

4. ஆறுகள்

தமிழ்நாட்டில் ஓடும் ஆறுகளிலேயே தென் கங்கையென்று பெயர்பெற்ற காவிரி ஆறுதான் மிகவும் வரலாற்றுச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். அது கர்நாடகத்தில் குடகில் தலைக்காவிரி என்னும் இடத்தில் தோன்றி தென்கிழக்காக 475 மைல் ஓடி வங்கக் கடலில் கலக்கிறது. கர்நாடகத்தில் சிவசமுத்திரம் அருவிக்கு அருகிலுள்ள தலையரங்கமும், மைசூர் நகருக்கு அருகிலுள்ள சீரங்கப் பட்டணமும் திருச்சிக்கு அருகிலுள்ள திருவரங்கமும் காவிரி ஆற்றின் இடையிலுள்ள மூன்று அரங்கங்கள் ஆகும். திருச்சிக்கு அருகில் காவிரி ஆறு காவிரி என்றும் கொள்ளிடம் என்றும் இரண்டாகப் பிரிந்து தஞ்சை மாவடத்தில் மேலும் பல கிளைகளாகப் பிரிந்து கடலில் கலக்கிறது. காவிரி கடலில் கலக்குமிடத்தில் காவிரிப்பூம்பட்டினம் என்ற பூம்புகார் நகரம் அந்நாளில் சிறப்புடன் விளங்கியது. அது ஒரு சமயம் சோழர்களின் தலைநகரமாகவும் சிறந்த துறைமுகமாகவும் விளங்கியது. அந்தச் செழிப்புமிக்க நகரம் கடலில் மூழ்கிப் போய்விட்டது. காவிரி நீர் கர்நாடகத்திலும், கோவை, திருச்சி ஆகிய மாவட்டங்களில் பல பகுதிகளிலும் பாசனத்திற்குப் பயன்பட்டாலும் தஞ்சை மாவட்டத்தில்தான் மிக அதிகமாகப் பாசனத்துக்குப் பயன்படுகிறது. சோழ மன்னர்களும் காவிரியில் அணைகட்டி அதன் நீரைப் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்த வேண்டிய முயற்சிகளில் ஆர்வமுடன் ஈடுபட்டனர்.

வையை என்னும் பொய்யாக் குலக்கொடி எனப் போற்றப்பட்ட வைகையாறு சுருளிமலையில் தோன்றி மதுரை மாநகருக்கும் பாண்டிய

நாட்டிற்கும் வளமையையும் செழுமையையும் சேர்த்துவிட்டு கிழக்கு நோக்கிச் சென்று வங்கக் கடலோடு கலக்கின்றது. அன்று வற்றாது ஓடிய வைகையில் இன்று அணைகட்டி நீரை மதுரை மாவட்டத்தில் பாசனத்திற்குப் பயன்படுத்துகின்றனர்.

பல்லாண்டுகளாகச் சோழநாட்டின் எல்லையாக விளங்கிய வெள்ளாறு, சேர்வராயன் மலைகள், கல்லுவராயன் மலைகள், பச்சை மலைகள் ஆகியவற்றில் உற்பத்தியாகிய அருவிகள் ஒன்று சேர்ந்ததால் உருவாகிக் கிழக்கே பாய்ந்து, சிதம்பரத்துக்கு அருகே பறங்கிப் பேட்டையில் கடலில் கலக்கின்றது. தொண்டைநாட்டில் ஓடும் பாலாறு, கர்நாடகத்தில் நந்தி துர்க்கம் என்னும் இடத்தில் உற்பத்தியாகி கிழக்காகப் பாய்ந்து சென்று வடஆற்காடு, செங்கற்பட்டு மாவட்டங்களைக் கடந்து சதுரங்கபட்டினத்தருகில் வங்ககடலில் கலக்கின்றது. தென் பெண்ணையாறு கர்நாடகத்தில் சென்ன நாராயணன்பேட்டை என்னும் இடத்தில் தோன்றி, தமிழ்நாட்டில் சேலம், தென்னார்க்காடு மாவட்டங்கள் வழியாக ஓடி, கூடலூருக்கு அருகில் கடலில் கலக்கின்றது. மேற்கு மலைத்தொடரின் தென்கோடியில் உற்பத்தியாகும் தாமிரவருணி ஆறு, தென்மேற்குப் பருவக்காற்றாலும் வடகிழக்குப் பருவக்காற்றாலும் நல்ல பயனடைந்து, திருநெல்வேலி மாவட்டத்தில் பயிர்த்தொழிலுக்கு உயிர்நாடியான தண்ணீரை வழங்கிவிட்டு வங்கக் கடலைச் சென்றடைகிறது. அது கடலோடு கலக்கின்ற மன்னார் வளைகுடாவில்தான் முத்துக்கள் கிடைக்கின்றன. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் ஓடும் பல சிற்றாறுகளில் புகழ்பெற்றது பழையாறு என்பதாகும். இதனை மக்கள் பறளியாறு என்றும் அழைக்கின்றனர். சிலப்பதிகாரத்தில் வரும் ப∴றுளி ஆறும், இப்பறளியாறும் ஒன்றுதான் எனக் கூறப் போதிய சான்றுகள் இல்லை. இதன்மேல் 'பாண்டியன் அணை' என்னும் பெயரில் அந்நாளில் கட்டப்பட்ட அணை ஒன்றும் உள்ளது.

மேற்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும் கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலைக்கும் இடையில் உள்ள சமவெளியானது மேற்குக் கிழக்காகச் சரிந்து இருப்பதாலேயே மேலே குறிப்பிட்ட ஆறுகள் எல்லாம் மேற்கே உற்பத்தியாகி கிழக்கே பாய்ந்தோடி வங்கக் கடலில் கலக்கின்றன. ஆனால் மேற்குமலைத் தொடரில் உற்பத்தியாகும் பெரியாறு, பாரதப்புழைப் போன்ற ஆறுகள் மட்டும் மேற்காகச் சரிந்து ஓடி, கேரளநாட்டுக்கு வளமூட்டி அரபிக்கடலில் கலக்கின்றன.

5. மழையும் பருவநிலையும்

தென் மேற்குப் பருவக்காற்றும் வடகிழக்குப் பருவக்காற்றும், தமிழ்நாட்டிற்கு மழையைப் பெற்றுத் தரும் பருவக்காற்றுகளாகும். தென்மேற்குப் பருவக்காற்று ஜுன் முதல் அக்டோபர் முடிய வீசி, கேரள நாட்டில் பெருமழையைப் பெய்விக்கின்றது; இதனால் அங்கு ஓராண்டில் சராசரி 80 அங்குலம் மழை பெய்கிறது. உயர்ந்த மேற்குமலைத் தொடரைத் தாண்டி தென்மேற்குப் பருவக்காற்று தற்போதைய தமிழ்நாட்டில் வீச முடியவில்லையென்றாலும் பாலக்காட்டுக் கணவாய் வழியாக நுழைந்து கோயம்புத்தூரிலும் பொள்ளாச்சியிலும் நல்ல மழையைப் பெய்விக்கின்றது. தெற்கே கன்னியாகுமரியிலும் தென்காசியிலும் தென்மேற்குப் பருவக்காற்று மழையைப் பெய்விப்பதுண்டு தென்மேற்குப் பருவக்காற்று ஓய்ந்தபின் வடகிழக்குப் பருவக்காற்று அக்டோபர் முதல் டிசம்பர் வரை வீசி, சோழ மண்டலக் கடற்கரையில் நல்ல மழையைப் பெய்விக்கின்றது. அக்டோபர் நவம்பர் மாதங்களில் மட்டும் நல்ல அடைமழையைத் தருகின்ற வடகிழக்குப் பருவக்காற்று, தென்மேற்குப் பருவக்காற்றைப் போன்று பெருமழையைப் பெய்விப்பதில்லை; இதனால் தமிழ்நாட்டில் பெய்கின்ற மழையின் அளவும் ஓராண்டிற்குச் சராசரி 40 அங்கலம் என்று குறைவாகவே இருக்கிறது. வடகிழக்குப் பருவக்காற்று சில சமயங்களில் அளவுக்குமீறிய மழையைப் பெய்தும் கோரப்புயலை வீசியும் நாட்டில் நாசத்தையும் அழிவையும் ஏற்படுத்துவதுமுண்டு; மழையே இல்லாமல் வறட்சி ஏற்பட்டு பஞ்சத்திற்கும் பயங்கரத் தொத்து நோய்களுக்கும் மக்கள் பலியாவதுமுண்டு. எனவேதான் பஞ்சமும் பட்டினிச்சாவும் வெள்ளமும் கொள்ளை நோயும் மக்களுக்கு ஊழ்வினையில் நம்பிக்கையை உண்டாக்கியிருக்கின்றன.

தமிழ்நாடு முழுவதும் வெப்ப மண்டலத்திற்குள் அடங்கியுள்ளது; எனவேதான் வட இந்தியாவைக் காட்டிலும் இங்கு வெப்பம் அதிகமாக உள்ளது. ஆனால் அங்கு உள்ளதுபோலக் கடுமையான குளிர்காலம் தமிழ்நாட்டில் இல்லை.

6. இயற்கையோடு இயைந்த வாழ்க்கை

உழவுத் தொழிலே மக்களுக்கு உயிர்த் தொழிலாக இருந்தது. ஆனால் வானம் பார்த்த உழவு என்பதனால் வறட்சி வழக்கமாகவே இருந்து வந்தது. காவிரி, வைகை, தாமிரவருணி பாய்கின்ற இடங்களில் ஆற்றுநீரைக் கொண்டு வேளாண்மைத் தொழில் விரிவாக நடைபெற்றது. ஆற்றுநீர் இல்லாத இடங்களில் கிணற்று நீரைக் கொண்டும்

வேளாண்மை நடைபெற்றது. நன்செய் நிலங்களில் நெல், கரும்பு, வாழை முதலியன பயிரிடப்பட்டன. புன்செய் நிலங்களில் கம்பு, கேழ்வரகு, தினை, சோளம், பருத்தி முதலியன பயிரிடப்பட்டன. மதுரை, காவிரிப்பூம்பட்டினம், வஞ்சி போன்ற பெருநகரங்களில் உலோகங்களால் பாத்திரங்கள், வேறு பல கருவிகள் தயாரிக்கும் தொழிற்சாலைகள், ஆடை நெய்தல் போன்றவை ஏற்பட்டுச் செழித்து ஓங்கின. கொற்கையில் முத்துக்கள் எடுத்தலும், மற்ற துறைமுகப் பட்டினங்களில் கடற்செலவும் கடல் வாணிகமும் போற்றி வளர்க்கப்பட்டன.

உழுது பயிரிட்டு நகரங்களை அமைத்து வாழ்ந்த மக்கள் வாழ்க்கை வசதிகளைப் பெருக்கிக் கொண்டும் கலைகளை வளர்த்துக் கொண்டும் நாகரிகத்தில் சிறந்து விளங்கினர். மலைகளிலும், காடுகளிலும் வாழ்ந்த மக்கள் அந்த அளவிற்கு நாகரிகத்துடன் விளங்கவில்லை. அன்றையத் தமிழர்கள் இயற்கை அமைப்புகளுக்கேற்பக் குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், நெய்தல், பாலை என்ற நிலப்பாகுபாடுகளை ஏற்படுத்தி அவற்றிற்கு ஏற்ப வாழ்க்கை முறைகளை அமைத்துக் கொண்டனர்.

♣ ♣ ♣

3. புதைபொருள் ஆய்வால் வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட தமிழகம் பற்றி அறியலாகும் உண்மைகள்

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட மக்களின் இனவரலாற்றை ஏழாகப் பகுப்பது மரபு. 1. பழங்கற்காலம், 2. இடைக்காலம், 3. புதியகற்காலம், 4. பெருங்கற் புதைவுக் காலம், 5. செம்புக்காலம், 6. வெண்கலக்காலம், 7. இரும்புக்காலம். தமிழகத்தில் செம்புக்காலம், வெண்கலக்காலம், இரும்புக்காலம் என்பன தனியாகக் காணப்படவில்லை. அதனால் ஏனைய நான்கு காலங்கள் பற்றி இங்கு காணலாம்.

1. பழங்கற்காலம் (Paleolithic period)

கி.மு. 2,00,000 முதல் கி.மு.50,000 வரை உள்ள காலம் பழங்கற்காலம் என்று கூறுவர். தோற்றகால மனிதன் வளர்ந்த முதற்படி நிலையினைக் கற்காலம் என்பர். மனிதன் பண்படுத்தாத கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்திய காலம் பழைய கற்காலமாகும்.

கருவிகள்

பண்படுத்தப்படாத கோடரிகள், சுட்டிகள், வட்டக்கற்கள், சுற்றிலும் கூரிய முனைகளையுடைய வட்டக் கற்கள், குழிதோண்டும் கருவிகள், இருபுறமும் கூர்மையுடைய கத்திகள், கத்திகள், முட்டை வடிவில் கூரிய கருவிகள், கிழங்கு அகழும் கருவிகள் ஆகியன பயன்படுத்தியுள்ளனர்.

கிடைக்குமிடங்கள்

இராபர்ட்புரூஸ் பூட் எனும் நிலவியல் ஆய்வாளர் 1863 இல் சென்னை பல்லாவரத்துக்கு அண்மையில் கற்காலக்கருவியொன்றை இந்தியாவிலேயே முதன் முதலாகக் கண்டுபிடித்தார். பெரிதும் கற்காலக் கருவிகள் செங்கற்பட்டு, வட ஆர்க்காடு பகுதிகளில் கிடைக்கின்றன. சென்னை கூசஸ்தலையாற்றுப்படுகை, ஆத்திரம்பாக்கம் ஆற்றுப்படுகை, குடியம் குகை ஆகிய இடங்களில் கற்கருவிகள் கிடைத்துள்ளன.

உணவு

பண்படாதக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தியதால், விலங்குகளை வேட்டையாட முடிந்திருக்காது. எனவே கிழங்கு அகழவும், காய் வெட்டவும், சிற்றுயிர் விலங்குகளைக் கொல்லவும் பயன்படுத்தி யிருக்கலாம். அக்காலத்தில் நெருப்பின் பயனை உணராதிருந்தனர். பிற்காலத்தே, ஆடையின்றித் திரிந்தோர் இலை தழைகளை உடையாக உடுத்தி, விலங்குகளின் தோலை உடுத்தக் கற்றிருக்கலாம். முன்னோர் பயன்படுத்திய மரவுரி, புலித்தோல், மான்தோல் இன்று சமயத் துறையில் மதிப்பு பெற்றன என்பார் இராசமாணிக்கனார்.

உறையுள்

விலங்குகள்போல் உறைவதற்கு இடமற்றுத் திரிந்த மனிதர்கள் குரங்குகள்போல் மரக்கிளையிலும் ஆந்தைபோல் மரப்பொந்திலும் வாழத் தொடங்கினர். பின் குருவிபோல் செடிகொடியால் கூடுகட்டிக் கொண்டனர். விலங்குகளுக்கு அஞ்சிக் கூட்டமாக வாழ்ந்தனர்.

சமயம்

மலைநாட்டு மக்களிடையே இன்றும் தேவதை வணக்கம் உள்ளது. இதுபோல் அன்றும் தேவதை வணக்கம் இருந்திருக்கலாம் என்றும், இது மகளிர்க்கு மதிப்பு நல்கும் தமிழர் பண்பு என்றும் இராசமாணிக்கனார் குறிப்பிடுவர். கொண்டர், சவரர் ஆகியோர் எருமைப்பலி, மக்கட்பலி கொடுத்தல் போல் இவர்களும் கொடுத்திருக்கலாம். இறந்தவர்களைப் புதைக்கவோ, எரிக்கவோ இல்லை. அப்படியே விட்டுச் சென்றனர்.

கொச்சியைச் சேர்ந்த காடர்களும், புலையர்களும், திருவிதாங்கூர் மலைப் பண்டாரங்களும், வயநாட்டுப் பணியர்களும், ஆந்திரநாட்டுச் செஞ்சுக்களும் பழங்கால வழிவந்தவர் என்பர் இனவியலாளர்கள் Ethnologists).

2. இடைக் கற்காலம் (Mesolithic period)

கி.மு. 50,000 முதல் 30,000 வரை உள்ள காலம் இடைக்கற்காலம் என்று கூறுவர். மிகச்சிறிய கற்களாலான கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். இரத்தினக்கல், சிக்கிமுக்கிக்கற்கள் முதலியவையும் பயன்பட்டன. சில்லுக்கற்கள் பயன்பட்டன. சில்லுகளின் விளிம்புகளில் நுணுக்க வேலைகள் செய்யப்பெற்றன. பழங்கற்காலக் கருவிகள் கிடைத்த பகுதிகளிலேயே பெரும்பாலும்

இடைக்கற்காலக் கருவிகளும் கிடைக்கின்றன. திருநெல்வேலி மாவட்டம் சாயர்புரம், ஏரல், குதிரைமொழி, கூட்டப்புளி, மதுரை மாவட்டம் கோடங்கிப்பட்டி, திருமங்கலம், தஞ்சைமாவட்டம பூதலூர், வல்லம், செங்கற்பட்டு மாவட்டம் ஆத்திரம்பாக்கம் பகுதிகளிலும், மைசூர் மாநிலம் பிரம்மகிரியிலும், கிருட்டிணா, கோதாவரி ஆற்றுப் படுகைகளிலும் கிடைத்துள்ளன. திருநெல்வேலி மாவட்டத்தே அமைந்த செம்மணல் 'தேரிகள்' இக்காலததவை என்பர் இராசமாணிக்கனார். இடைக்கற்காலத்தின் முற்பகுதியில் மண்பாண்டங்கள் கிடைக்கவில்லை. சிறுகற்கருவிகளால் எளிமையாக வேட்டையாடினர். பிணத்தை மண்ணிலே புதைத்தனர்.

3. புதிய கற்காலம் (Neolithic Period)

கி.மு.30,000 முதல் 15,000 வரை உள்ள காலம் புதிய கற்காலம் என்பர். இக்காலத்தில் பண்படுத்தப்பட்ட கற்கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். இக்காலக் கருவிகளாக மிக நுண்ணிய துளைகளையுடைய கல் மணிகள், மனித, விலங்கு உருவங்கள், தாயத்துகள், தானியங்கள் உடைக்கும் கருவிகள், எழுதுகோல்கள், பொத்தான்கள் கிடைத்துள்ளன. இவை தென்னகத்தே சேலம், ஆனந்தப்பூர், பெல்லாரி முதலிய மாவட்டங்களில் கிடைத்துள்ளன. வடஆர்க்காடு, புதுக்கோட்டை, திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களிலும் புதுக்கற்காலத் தடயங்கள் கிடைத்துள்ளன.

வாழ்க்கை

பழம், காய், கிழங்கு உண்டு வாழ்ந்த பழக்கம் கொண்டோர். அவற்றைத்தாமே விளைவிக்கத் தொடங்கினர். பயிர்த்தொழில் தோற்றம் கொண்டது. விலங்குகளுக்கு அஞ்சி கூடி வாழ்ந்த மனிதன், கருவிகள் செய்ய அடுத்தவரைப் பயன்படுத்திக் கொண்டான். தொழில்கள் இவ்வாறு தோற்றம் பெற்றன. அடுத்துக் கூடி வாழும் வாழ்வைக் கற்பித்தது உழவு வாழ்க்கையே. தொழிற் காரணமாய் திரிந்து கொண்டிருந்த மனிதன் நீர்நிலையை அடுத்து குடியாய்த் தங்கினான். காட்டு விலங்காகிய ஆடு, மாடு இவற்றைப் பழக்கி, வீட்டு விலங்காக்கினான். நெருப்பின் பயனை அறிந்தான்.

தொழில்கள்

உழவும், உழவு சார்ந்த தொழில்களும் படிப்படியே வளர்ந்தன. மட்பாண்டத்தொழில் வளர்ச்சி பெற்றது. சேலம், திருச்சி, திருநெல்வேலி,

புதுக்கோட்டை மாவட்டங்களில் கிடைத்துள்ள மட்பாண்டங்கள் அழகு செய்யப்பட்டவை, அழகு செய்யப்படாதவை என இரு வகைப்படும். சட்டிகள், பானைகள், பொம்மைகள், கிண்ணங்கள், வட்டத்தட்டுகள் ஆகியன கிடைத்துள்ளன.

ஆடை அணிகள்

பருத்திஆடை அணியும் வளர்ச்சியைப் பெற்றனர். மண்பாண்டத் திற்கு நிறமேற்றியிருப்பதால் ஆடைக்கும் நிறம் கொடுக்கும் தொழில் வளர்ந்திருக்கலாம். கல்மணிகள், பொத்தான்கள், சங்காலும் எலும்பாலும் செய்த வளையல்கள் அணிகலன்களாக இருந்திருக்கின்றன. மண்ணால் செய்யப்பட்ட பெண் பொம்மைகளின் தலைமுடி சுருள் சுருளாக இருப்பதால் கூந்தல் ஒப்பனை சிறந்து இருக்க வேண்டும்.

சமயம்

பகலவன், நிலவு, மழை, புயல் ஆகிய இயற்கையையே அஞ்சி வழிபட்டனர். இலிங்க வடிவக் கற்கள் கிடைப்பதால் இலிங்க வழிபாடு இருந்திருக்கலாம் என்பர். இயற்கைத் தெய்வங்களை நேரில் வணங்குவதுபோல் இன்றும் சாணியால் பிள்ளையார் பிடித்து வைத்து வணங்குதல்போல் வீட்டில் வழிபட கல் நாட்டி வழிபட்டிருக்கலாம். இக்கல் உருவமற்ற வெறுங்கல்லாக இருந்து இலிங்க வடிவ வளர்ச்சி பெற்றிருக்கலாம்.

மொழி

இயற்கை ஒலிகள், உணர்வொலிகள், விலங்கினம், பறவையினம் எழுப்பும் ஒலிகள் ஆகியவற்றை ஒலித்த மனிதன் ஒலிகளைக் கூட்டொலிகளாக முழக்கிக் கருத்து வெளியிட முற்பட்டான். சித்திர எழுத்துகள் பெருகின. இக்கற்கால மொழி வளர்ச்சியைச் சிந்துவெளி நாகரிக காலத்தில் பார்க்கின்றோம். இம்மொழி தொன்மைத் தமிழ் மொழியே ஆகும்.

4. பெருங்கற்புதைவுக் காலம் (**Megalithic Period**) (கி.மு.15,000 முதல் கி.மு.8,000 வரை)

புதிய கற்காலத்திற்கும் கனிப்பொருள்(உலோக) காலத்திற்கும் இடையே அமைந்த காலம் பெருங்கற்புதைவுக் காலம் ஆகும். முதலில் பிணத்தைக் குழியில் போட்டுப் புதைக்கும் வழக்கம்

கொண்டிருந்தார்கள். பிற்காலத்தே பானைபோல் தாழிசெய்து அவற்றிலிட்டுப் புதைத்தனர். புதைக்கும் தாழியில் அவர்கள் உண்ணும் உணவு பொருட்களையும் உடன் வைத்துப் புதைக்கும் பழக்கம் படிநிலை வளர்ச்சியாகப் பிற்காலத்தே தோன்றியது. புதைக்கும் இடங்களை இருவகையாகப் பகுப்பர்.

1. **குகைவட்டங்கள்:** இப்புதை குழிகள் ஓர் அறையைப் போல் அமைந்துள்ளன. குகை வட்டத்தின் அடியில் பலகை போன்ற கற்கள் பாவப்பட்டுள்ளன. மேல் பகுதியிலும் பலகைக் கற்கள் குழியை மூடி நிற்கின்றன. வாயைச் சுற்றிலும் வட்டக் கற்கள் செங்குத்தாக ஊன்றப்பட்டுள்ளன.

2. **குழிவட்டங்கள்:** இக்குழிகளில் முதுமக்கள் தாழியில் வைத்துப் பிணங்கள் புதைக்கப்பட்டுள்ளன. ஒரு குழி வட்டத்தில் ஒரு தாழியோ பல தாழிகளோ அமைந்துள்ளன. தாழிகளுக்குக் கால்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆதிச்ச நல்லூரில் நூறு ஏக்கர் பரப்பளவில் உள்ள புதைஇடம் (இடுகாடு) 'முதுமக்கள் தாழிகளின் தோட்டம்' என்று கூறப்படுகிறது.

கேரள மாநிலத்தின் கொச்சிப் பகுதிகளில் கடைக்கல் அல்லது தொப்பிக்கல் என்ற புதைகுழிகள் காணப்படுகின்றன. மைசூர், பிரமகிரி, செங்கற்பட்டு, சானூர், அமர்தமங்கலம், குன்றத்தூர், திருக்கழுக்குன்றம், தத்தர், பல்லாவரம், தென்னார்க்காடு, சங்கமேடு, புதுக்கோட்டை பகுதிகளிலும் திருச்சிராப்பள்ளி அருகில் உள்ள உறையூர், திருக்காம்புலியூர், அலகரை, கோவை அருகில் கொடுமணல், செட்டிப்பாளையம் ஆகிய ஊர்களிலும் முதுமக்கட் தாழிகள் கிடைத்துள்ளன. தாழிகளைக் குழியிலிறக்கி முட்டைவடிவக் கற்பலகையிட்டு மேலே உயரமான செங்குத்தான கற்களும் நட்டுள்ளனர்.

தாழிகளில் அரிசி, உமி ஆகிய பொருட்கள் உள்ளன. இதன்வழி நெற்பயிரிடும் தொழில் அக்காலத்தே வளர்ந்திருக்கின்றது என்பதை அறியலாம். "உலகிலேயே முதன் முதலில் நெற் பயிரிட்டவர்கள் திராவிடரே ஆவர். அவர்கள் பருத்தி, நெசவு, மீன் பிடித்தல் போன்ற தொழில்களில் அக்காலத்திலேயே தலைசிறந்தவர்கள்" என்று எமர்சென் கூறுவார்.

புரூஸ்ஃபூட் என்னும் தொல்லியல் அறிஞர் திருநெல்வேலி அருகில் உள்ள ஆதிச்சநல்லூரில் அகழ்வாய்வுகள் மேற்கொண்டு தமிழகத் தொல்பழங்காலப் பொருள்களை வெளிக்கொணர்ந்தார். பாலஸ்தீனம், சிரியா, சைப்ரஸ் தீவு ஆகிய நாடுகளிலுள்ள தாழிகள் ஆதிச்சநல்லூர் தாழிகளை ஒத்துள்ளன. ஆயின் இரும்புக் கருவிகள் அவற்றில் இல்லை. எனவே ஆதிச்சநல்லூர் தாழிகளில் இரும்புக் கருவிகள் இருப்பதால் பிற்காலம் என்பார் கே.கே.பிள்ளை.

ஆதிச்சநல்லூர், செங்கல்பட்டு மாவட்டம் பெரும் பேயர், திருச்சூர், தலைச்சேரி ஆகிய இடங்களில் காணப்படும் தாழிகளில் கற்கருவிகளும் இரும்புக்கருவிகளும் உள்ளன. வெண்கலமும் தங்கமும் உண்டு. எனவே இந்தத் தொல் நிலத்தில் கனிப்பொருள்கள் முன்னரே கிடைத்துள்ளன என்பது பொருந்தும். ஆதிச்சநல்லூர் தாழிகளில் இரும்பாலாகிய வேலும் வெண்கலத்தாலாகிய சேவற்கொடியும் கிடைப்பதால் முருக வழிபாடு தோன்றியிருக்க வேண்டும். இவை நீலகிரி வெண்கலக் கிண்ணங்கள், சுமேரியா நாட்டு 'ஊர்' நகரத்துத் தங்கக் கிண்ணங்கள் ஒத்துள்ளன. ஆதிச்ச நல்லூரில் கிடைத்த பொன்னாலான வாய் மூடிகள் போன்றவை (கி.மு.1200) பாலஸ்தீனம், சைபரசு முதலிய இடங்களில் கிடைத்துள்ளன.

தென்னிந்தியாவில் புதிய கற்காலத்தை அடுத்து வந்த பெருங்கற்புதைவுக் காலத்திலேயே (கி.மு.15,000) இரும்புக்காலம் தோன்றுகிறது. ஆனால் வடக்கே செம்புக்காலம் (Coper Age) தோன்றுகிறது. இதனால்தான் பெருங்கற்புதைவுக் காலத்தில் உலகின் பிறபகுதிகளில் கிடைத்த தாழிகளில் (கி.மு.15,000-8000) இரும்புக்கருவிகள் கிடைக்கவில்லை.

5. இரும்புக்காலம்

தமிழ்நாட்டில் மற்ற நாடுகளைப்போல் புதிய கற்காலத்திற்குப் பின் செம்புக்காலம் அல்லது வெண்கலக்காலம் தோன்றாமல், இரும்புக்காலமே தோன்றியதென ஆராய்ச்சியாளர்கள் கூறுகின்றனர். புதிய கற்காலத்தில், மட்பாண்டங்கள் செய்வதற்காக மக்கள் மண்ணைத் தோண்டி, அவற்றில் செய்த மட்பாண்டங்களைச் சூளையில் சுட்டபோதே தற்செயலாக இரும்பைக் கண்டுபிடித்திருக்கலாம்.

இரும்புக் காலக் கருவிகள் திருநெல்வேலி மாவட்டத்திலுள்ள ஆதிச்ச நல்லூரிலும், சென்னைக்கு அருகாமையிலுள்ள பெரம்பூரிலும், கோயமுத்தூர் மாவட்டத்திலும், மலபாரில் தலைச்சேரிக்கு அருகிலும் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளன. ஆதிச்ச நல்லூரில் மக்கள் உடம்பின் முழு எலும்புக் கூடுகளும் நேர்த்தியான வழவழப்பான மட்பாண்டங்களும், பொன் அணிகலன்களும், வெண்கலத்தால் செய்யப்பட்ட பொருள்களும், இரும்பு ஆயுதங்களும், சிறு வேல்கள், அரிசி, உமி போன்றவைகளும் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

❑ ❑ ❑

4. சிந்துவெளியும் குமரிக்கண்டமும் தமிழ்ப்பண்பாட்டுடன் கொண்ட தொடர்புகள்

சிந்துவெளி நாகரிகம் (கி.மு.8,000 – 1200)

1. ஆராய்ச்சியும் காலமும்

வேதங்கள், பைபிள், புராணங்கள் - மூலம் கடல்கோள், பண்டைய நாகரிகங்கள் ஆகியன பற்றி அறிந்து ஆய்வாளர் புதைபொருள் ஆராய்ச்சியில் ஆர்வம் பெற்றனர். இத்தகைய ஆர்வத்தால் 1922 முதல் 1928 வரை சிந்து வெளி ஆராய்ச்சி நடைபெற்றது. சிந்து மாநிலத்தில் சிந்து நதிக்கண்மையில் மொகஞ்சோதரோவும், சிந்து நதியின் கிளைநதிகளுள் ஒன்றான ரவி ஆற்றின் பக்கத்தே ஹரப்பாவும் புதையுண்ட நகரங்களாகக் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன.

ஆரியர் வருகைக்குமுன் இந்தியாவில் ஒரு சிறந்த நாகரிகம் நிலவியது என்பது உலகிற்கு உணர்த்தப்பட்டது. இந்திய வரலாற்றின் தொடக்கம் ஆரியர் வருகை அல்ல என்பது தெளிவாயிற்று. எனவேதான் ஜவஹர்லால் நேரு மொகஞ்சோதரோவிலும் ஹரப்பாவிலும் கிடைத்துள்ள நாகரிகச் சின்னங்கள் இந்தியாவின் தொன்மையை விளக்குவதுடன் பண்டைக்கால இந்தியாவைப்பற்றி நாம் கொண்டிருந்த எண்ணத்தில் பெரியதொரு புரட்சியை உண்டாக்கியுள்ளன என்று தமது இந்திய வரலாற்றில் குறிப்பிட்டுள்ளார். சிந்துச்சமவெளி மக்கள் கல்லாலும் செம்பாலும் ஆன கருவிகள் பயன்படுத்தியதால் செம்புக்கற்காலம் என ஆராய்ச்சியாளர் கூறுவர்.

ஜி.ஆர். ஹண்டர், சர்ஜான் மார்சல், ஆர்.டி. பானர்ஜி, ஹீராஸ் பாதிரியார் ஆகியோர் சிந்துவெளி அகழ்வாராய்ச்சியில் பங்குகொண்டு தத்தம் கருத்துகளைத் தெரிவித்தனர். மொகஞ்சோதரோ என்பதற்கு இறந்தவர்களின் நகரம் என்பது பொருள். சிந்துநதியானது மொகஞ்சோதரோ நகரத்திற்குப் பதிமூன்றுமைல் தள்ளி ஓடுகிறது. முற்காலத்தே அதன் பக்கத்தில் ஓடியிருக்கலாம். சிந்துநதி பதினெட்டுமுறை தன்போக்கை மாற்றிக்கொண்டு இருக்கிறது. சிந்துநதி அடிக்கடி உயர்ந்ததால் மக்களும் அடுத்தடுத்து நகரங்கள் கட்டி

வாழ்ந்திருப்பதாகக் காட்டுகிறது. ஏழு நகரங்கள் தோன்றி புதை பூண்டிருப்பதாகக் கூறுவர். நாற்பதடி வரையிலும் தோண்டப்பட்டது. அதற்குமேல் நீர் ஊற்று வருகிறது. நகரின் அடித்தளம் இதுவரை கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. ஆயிரத்திற்கு மேற்பட்ட நகரங்களிலுள்ளோர் குடிபெயர்ந்தனர் என்னும் செவிவழிச் செய்தி உள்ளதாக ஸ்டிராபோ என்னும் கிரேக்க நிலநூல் வல்லுநர் கூறியுள்ளார். வெண்கலம் செம்பு போன்ற உலோகங்களைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். இரும்பை அறியாதவர்களாக இருந்தனர். கல் ஆயுதங்கள் காணப்பட்டன. எனவே கற்கால இறுதியிலும் உலோகக் காலத்தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்து இருக்கலாம். சிந்துவெளியின் பழம்பொருட்கள் சுமேரிய எகிப்திய கிரீக் பொருட்களை ஒத்துள்ளன. ஆகையால் சுமேரியா, பாபிலோனியா, கிரீக் எகிப்து முதலிய நாடுகளோடு சிந்துவெளி மக்கள் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

2. நகர அமைப்பு

நகர அமைப்பில் மதில்கள் இருந்தன. நகரங்கள் வட்டங்களாக அமைக்கப்பட்டன. நகரங்கள் அமைத்தவர்கள் ஆரியர் வருகைக்குமுன் ஒரு ஆயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த மக்களாக இருக்க வேண்டும். நகரங்கள் தீயினால் வெந்தும் அழிந்தும் காணப்படவில்லை. எனவே மக்கள் அடிக்கடி போர்களில் கலந்துகொள்ளாது அமைதியாக வாழ்ந்தனர் என்பதை அறிந்து கொள்ளலாம். சிந்துவெளி ஆராய்ச்சியில் 16 கால்வாய்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டன. மக்கள் செங்கல்செய்யும் முறையைப் பிறநாட்டாரிடம் கற்றதாகத் தெரியவில்லை. கல்தச்சரும், மரத்தச்சரும் இருந்தனர். எகிப்து சுமேரிய நகரங்களில் இங்குள்ளது போன்ற செங்கல் தூண்கள் இல்லை. எகிப்திய சுமேரிய நகரங்கள் இவ்வளவு சிறப்புடையன அல்ல. மொகஞ்சோதரோவில் பல அறைகளைக்கொண்ட பெரிய மாளிகையொன்று அரசனது அரண்மனையோயென வியக்கும் வகையில் உள்ளது. கிணறும் உள்ளது. கிடைத்துள்ள அடுப்புகள் மேசபடோமியா அடுப்பைப் போன்றவை. ஓரிடத்தில் பல அறைகள் உடைய பெரிய மண்டபம் உள்ளது. இதன் கூரையை 20 செங்கல் தூண்கள் தாங்கியுள்ளன. இது பொதுஅங்காடியாக இருக்கலாம் என்று அறிஞர்கள் கருதுகின்றனர். முதலில் சமதரையில் அமைத்துப்பின் வெள்ளத்திற்கு அஞ்சி அடிமட்டத்தை உயர்த்தி, உயர்ந்த மேட்டில் நகரத்தைப் புதுப்பித்தனர். தெரு ஓரங்களில் வீட்டை மறைத்து, பெரிய சுவர் எழுப்பப்பட்டுள்ளது. தெருமுனைகள் வீட்டுச்சுவர்களின் வளைவாக அமைக்கப்பட்டன. இது வாகனங்கள் செல்வதற்கு வசதியாக அமைக்கப்பட்டிருக்கலாம். நகரில் நீராடும் மண்டபம் இருந்தது.

இம்மண்டபம் 100 அடி நீளமும், 108 அடி அகலமும் உடையது. நீச்சல் குளத்திற்கு சுற்றிலும் படிக்கட்டுகளும், அறைகளும் உள்ளன. குளங்கள் வடிகால் வசதியிருந்தது. தென்னாட்டுக் குளங்களை ஒத்துள்ளன. பெரியதெருவில் கட்டடங்கள் தெருப்பக்கம் வெளியே தள்ளியில்லை. எனவே கட்டடங்களைப் பற்றிய சட்டங்கள் இருந்திருக்கலாம். மோகஞ்சதரோ கட்டடங்களைக் காட்டிலும் ஹரப்பா கட்டடங்கள் அழியாமல் இருக்கின்றன. ஹரப்பாவில் பெரிய தானியக் களஞ்சியம் காணப்பட்டது. இதில் இறக்குமதி உழவுத் தானியங்கள் சேமிக்கப்பட்டிருக்கலாம்.

வீதிகள் நேராகச் செல்கின்றன. இவை கிழக்கு மேற்காகவும் வடக்கு தெற்காகவும் செல்கின்றன. பெரிய வீதிகள் 33 அடி அகலம் உடையவை. சிறிய வீதிகள் 13 முதல் 9 அடி வரை அகலம் உடையவை. சிறிய வீதிகள் பெரிய வீதிகளில் இணைக்கப்பட்டன. இது காற்றோட்ட வசதிக்காகயிருக்கலாம். வீதிகளில் செல்லும் வாய்க்கால்கள் செங்கற்களால் மூடப்பட்டிருந்தன. இவற்றை நோக்க அரசின் சட்ட திட்டங்களுக்கு ஏற்ப நகரங்கள் திட்டமிட்டு அமைக்கப்பெற்றன எனத் தெரிகிறது. கட்டடங்களுக்குச் சுண்ணாம்பு பயன்படுத்தியுள்ளனர். வீட்டில் கழிவறை, குளியலறை, சமையலறை இருந்தன. ஜன்னல்கள், சாளரங்கள், கூடங்கள் இருந்தன. வீட்டின் முன்னால் குப்பைத் தொட்டி இருந்தது. வீட்டு மாடிகள் வேலைப்பாடுடைய செங்கற்களாலும் மரவேலைகளாலும் அழகு செய்யப்பட்டன. சுவர்களின் உயரத்தில் சதுரமான துவாரங்கள் காணப்படுகின்றன. அவற்றில் உத்திரங்கள் இடப்பட்டிருக்கலாம். உத்திரங்களுக்கு மேலே நாணற்பாய் பரப்பி அதன்மீது களிமண்பரப்பி மட்டம் செய்யப்பட்டு, அவ்வீடுகளின் கூரைகள் அமைக்கப்பட்டன. பல வீடுகளில் படிக்கட்டுகள் உள்ளன. வீட்டின் கதவுகள் பெரும்பாலும் மூன்றடி நான்கு அங்குலம் அகலமுடையவை. சதுரத் தூண்கள் காணப்படுகின்றன. சமையலறையில் செங்கற்களால் உயர்ந்த மேடை உள்ளது. அங்கு விறகு வைக்கப்பட்டிருக்கலாம். குளியலறை தெருப்புறமாக அமைக்கப்பட்டது. தண்ணீர் வெளியே செல்லும் வசதிக்காக அவ்விதம் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். வீடுகளினின்று செல்லும் அழுக்குநீர் செங்கற்பதித்த குழியில் விழுந்து நிரம்பிய பின்பே வீதியிலுள்ள கால்வாய்களுக்குச் சென்றது. இவ்வாறு குழியில் விழுவதால் பாரமான பொருட்கள் அதனுள் தங்கிவிடும் கற்பதித்த குழிகளை அமைக்க வசதியில்லாமல் இருப்பவர்கள் பெரிய ஜாடிகளைப் பயன்படுத்தினர். கழிவுநீர் அதன் வழியே சென்று நகரின் எல்லைப் புறத்தில் விழுமாறு செய்யப்பட்டது.

3. மக்களின் வாழ்க்கை

அருவியில் இருந்து விழும் தண்ணீரைத் தேக்க கருங்கல்லால் கட்டப்பட்ட அணைக்கட்டுகள் காணப்பட்டன. அத்தண்ணீரைப் பயன்படுத்தி வேளாண்மை செய்தனர். கோதுமை, பார்லி முதலியனவும் மீன், மாமிசம், பழம் முதலியனவும் உண்டனர். பருத்தி, கம்பளஆடைகளை அணிந்தனர். ஆடு, மாடு, எருமை, யானை, காண்டா மிருகம், மான், குரங்கு, நாய், அணில் போன்றவற்றை அறிந்திருந்தனர். குதிரையைப்பற்றி அறிந்திருந்ததாகத் தக்க சான்று கிடைக்கவில்லை. பெண்கள் பொன், வெள்ளி ஆகியவற்றாலான நகைகளை அணிந்திருந்தனர். செம்பு வெண்கலம் ஆகியவற்றாலான தட்டுமுட்டுச் சாமான்களைப் பயன்படுத்தினர். ஆனால் இரும்புப் பற்றி அறியவில்லை. மகளிர் கொண்டை, சடை போட்டுக் கூந்தலை அழகுபடுத்தினர். கண்ணிற்கு மை தீட்டினர். முகத்துக்கு ஒருவகைப் பொடியைத் தடவினர். ஆடவர் மீசை வைத்திருக்கவில்லை எனச் சான்றுகள்மூலம் ஊகிக்க முடிகிறது. இதற்குச் சுகாதாரமுறை காரணமாகலாம். கிலுகிலுப்பை, ஊதுகுழல் போன்ற விளையாட்டுக் கருவிகளைப் பயன்படுத்தினர். 5000 ஆண்டுகட்குமுன் செய்யப்பட்ட ஊதுகுழல் ஊதியது கண்டு எஸ்.ஆர்.ராவ் வியந்தார். தந்தத்தலான சீப்புகளைப் பயன்படுத்தினர். வேட்டையாடுதல், மாட்டுச் சண்டை, கோழிச் சண்டை போன்றவைகளும் யாழ், மேளம், சல்லரி, கொம்பு போன்ற இசைக்கருவிகளைப் பயன்படுத்தி இசைத்தும் பொழுதைக் கழித்தனர். குருமார், அரசர், மந்திரவாதிகள், வணிகர், படகோட்டிகள், மீனவர், வேலைக்காரர், தண்ணீர் எடுப்போர், சங்கறுப்போர், குயவர், பொன் வெள்ளி, செம்பு உலோகங்களில் வேலை செய்யும் கம்மாளர், கொத்தர், முத்திரை வெட்டுவோர் வாழ்ந்தனர்.

4. வணிகம்

சிந்துவெளி மக்கள் முத்திரைகளைப் பயன்படுத்தி எகிப்து, சுமேரியா தென்னிந்தியா ஆகியவற்றோடு வணிகம் செய்தனர். சங்கை அவர்கள் தென்னிந்தியாவின் தென்கிழக்குக் கோடியிலிருந்தே பெற்றிருக்க வேண்டும். அவர்கள் பயன்படுத்திய பொன், மைசூர், கோலாரில்தான் கிடைக்கிறது. பச்சைக்கற்கள் நீலகிரியில் கிடைக்கின்றன. இவர்களைப் போலவே சுமேரியர்களும் முத்திரைகளைப் பயன்படுத்தினர். சிந்துவெளியில் கிடைத்த பொருள்கள் ஆதிச்சநல்லூர், சித்தூர் ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த பொருட்களைப் போலவே இருந்தன. சிந்து ஆற்றின் மூலமாகவும் தரைவழியாகவும் வணிகம் நடத்தினர். வணிகர்கள் பொதிமாடுகளில் பண்டங்களை

ஏற்றிச் சென்றனர். மொகஞ்சோதரோவில் பன்னாட்டு வணிகர்கள் தங்கியிருந்தார்கள். ஆதலால் மனித எலும்புக்கூடுகளும், மண்டையோடுகளும் மங்கோலியர், அல்பையினர், மத்திய தரைக்கடலினர், ஆஸ்திரேலிய இனத்தவர்கள் ஆகிய பன்னாட்டு மக்களுடையவையாகக் காணப்பட்டன. போக்குவரத்திற்கு மாட்டு வண்டிகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. தராசுகள் பயன்படுத்தினர். முத்திரையிடும் பழக்கம் இருந்தது. விற்பனையான பொருட்கள் மீதும் பொருள்கள் நிறைந்த தாழிகளின் வாய்ப்புறத்தில் மூடிகள்மீதும் முத்திரைகள் வைத்தனர். மீன் உருவமுத்திரை கிடைத்துள்ளது. இதனால் பாண்டிய நாட்டுத் தொடர்பு அறியலாம்.

5. கலை

இந்தியச் சிற்பக்கலை இந்தியாவுக்கே உரியதென மார்சல் கூறுவர். ஹரப்பாவிலும் பல சிலைகள் கிடைத்துள்ளன. அவைகளுள் குரங்குச்சிலை, எருதுச்சிலை, நடனமாதின் சிலை ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை. முத்திரைகளில் மாடு, எருமை, யானைகள் பொறிக்கப்பட்டுள்ளன. மட்பாண்டங்களும், நிறங்கொடுக்கப்பட்ட மட்பாண்டங்களும் உள்ளன. ஓவியங்கள் வரையப்பட்டுள்ளன. ஐந்துவண்ண விலங்கு ஓவியம் கிடைத்துள்ளது. விண்மீன்கள் கோள்கள் பற்றி அறிந்திருந்தனர். வானவியல், சோதிடம் அறிந்தவர்கள் சிந்துவெளி மக்களின் எழுத்துகள், ஓவிய எழுத்துகள். சுமேரிய, எகிப்திய, கிரீட் சமவெளி எழுத்துகள் ஒரு பொது மொழியிலிருந்து பிரிந்திருக்க வேண்டும் என்றும் கருதப்படுகிறது. பிராமி எழுத்துகளில் ஐம்பதுக்கு உரிய குறிகள் சிந்துவெளி எழுத்துகளில் உள்ளன. முண்டாமொழிக் குறியீடுகளும். உள்ளன. சிந்துவெளி எழுத்துகளிலிருந்தே பிராமி எழுத்துகள் தோன்றியிருக்க வேண்டும் என லாங்டனும் ஹண்டரும் கருதுகின்றனர். ஹீராஸ் பாதிரியார் மொகஞ்சதரோ எழுத்துகள் தமிழ் எழுத்துகளின் ஆதிஎழுத்துகள் என்பதை அவற்றை ஒலி முறையாக வாசித்துக் காட்டினார். சிந்துவெளி எழுத்துகளில் உள்ள வேல், வேளாண், ஊர், காய், வேலூர் முதலியன திராவிடச் சொற்கள் என்கிறார். அவ்வெழுத்துகள் குறள் வெண்பாயாப்பில் அமைந்துள்ளன. எழுதுவதற்கு ஒருவகை நாணல் எழுதுகோலைப் பயன்படுத்தினர்.

6. சமயம்

மொகஞ்சோதரோவில் ஒருவகைச் சுண்ணாம்புக் கல்லில் வெட்டிய மனிதவடிவம் காணப்பட்டது. அது இடது தோளுக்கு மேலாகப் போர்த்து

வலப்பக்கம் வரும்படியாக மேலாடை அணிந்திருக்கின்றது. குறுகிய தாடி மயிர் உள்ளது. மேல் உதட்டு மயிர் மழிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வடிவின் கண்கள் மூடியிருக்கின்றன. இது யோகத்தைக் குறிக்கலாம். இவ்வகை வடிவங்கள் ஹரப்பா, மொகஞ்சோதரோ முதலிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. பெண் உருவங்கள் அரையில் துணியுடையதாக உள்ளன. அணிகலன்கள் அணிந்துள்ளன. விசிறி போன்ற தலையணி அணிந்துள்ளன. இரண்டு பக்கங்களிலும் கிண்ணங்கள் போன்ற பொருட்கள் காணப்படுகின்றன. இவற்றில், வழிபடுவோர் மணப்பொருட்களை எரித்திருக்கலாம். ஆண் கடவுளர் தலைமீது கொம்பு உள்ளது. ஒரு முத்திரையில் அட்டணைக் காலிட்டு இருக்கும் மூன்று தலையுள்ள மனித உருவம் காணப்படுகிறது. அதைச்சுற்றி 2 மான்கள், 1 காண்டாமிருகம், 1 யானை, 1 புலி, 1 எருமை என உருவங்கள் உள்ளன. மனித வடிவின் கையில் பல வளையங்கள் உள்ளன. சர்ஜான் மார்சல் இதனை பசுபதி என்னும் சிவன் என்பார். ஒரு அணிகலனில் அரசமரத்தின்கீழ் வீற்றிருக்கும் தாய்க்கடவுளின் வடிவம் காணப்படுகின்றது. லிங்க வடிவங்கள், மீனை வாயில் வைத்திருக்கும் முதலை வடிவங்கள் கிடைத்துள்ளன. வெண்கல நடனமாதின் சிலை கோயில் தேவரயாளைக் குறிப்பிடலாம். சக்தி வழிபாடு, சிவன், லிங்க வழிபாடு ஆரியருக்கு முற்பட்ட தமிழ் மக்களுக்கு உரியனவென்று ஆராய்ச்சியாளர் கருதுகின்றனர். இன்று இந்து மதத்தில் உள்ள பெரும்பாலான வழிபாடுகளும் பழக்கவழக்கங்களும் சிந்துவெளி மக்கள் சமயத்தனவே. சைவசமயம் சிந்துவெளி நாகரிகத்துக்கும் முற்பட்டது. உலகிலேயே மிகப்பழமை வாய்ந்தது.

இந்தியா, மெசபடோமியா, சிறியா ஆசியா, பால்கன் நாடுகள், எகிப்து முதலிய நாடுகளிலும் சக்தி வழிபாடு இருந்தது. கொற்றவை, மாரி, பிடாரி கோயில்களில் ஆரியரல்லாத பழங்குடி மக்களே தமிழில் பூசை செய்தனர். சிவலிங்க வழிபாடு இன்றும் தமிழ்நாட்டில் உண்டு. தமிழ் வேர்ச்சொல்லாகிய செம்மை என்பதிலிருந்து சிவன் என்ற சொல் தோன்றியுள்ளது. தமிழ்நாட்டு ஊர்களில் உள்ள அய்யனார் உருவைப் போன்றதே சிந்துவெளி சிவன் உருவம். தமிழ்நாட்டில் இன்றும் மரவழிபாடு, நாக வழிபாடு, தீ வழிபாடு உண்டு. ஆரியர் வணக்கத்திலும் வருணன் வழிபாடு உண்டெனினும் அவர்கள் வருமுன்பே சிந்துவெளியார் அறிந்தது அது காலத்தால் பிந்தியது என மார்சல் கூறுகிறார். சமாதியோ இடுகாடோ இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. வீடுகளுக்கு அடியில் தவளையில் வைத்த சாம்பலும் எலும்புகளும் புதைக்கப்பட்டுள்ளன. இறந்தவர்களை அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருட்களோடு

புதைத்தனர். ஹரப்பாவில் பிணத்தைக் கழுகு நரிக்கு போட்டு சதை நீக்கி எஞ்சிய எலும்புகளை மட்பாண்டங்களில் வைத்துப் புதைத்தனர். இப்பழக்கம் பாரசீகத்தில் உண்டு. மறுபிறவி பற்றிய நம்பிக்கை இருந்திருக்க வேண்டும்.

7. சிந்து வெளியினர் யார்?

சிந்துவெளி மக்கள் எங்கிருந்து வந்தவர்கள் என்பது பற்றிக் கருத்து வேறுபாடுகள் உள்ளன. வாபிரி என்ற வரலாற்றாசிரியர் "இப்பழைய நாகரிகம் வேறு எங்காவது தொடங்கி இங்கு வந்திருக்க முடியாது இந்திய நாகரிகம் இந்தியாவிலேயே தொடங்கிற்று எனத் துணியலாம்" என்று கூறுகிறார்.

மாரிவாலா தமது மொகஞ்சோதரோ எனும் நூலில், சிந்துவெளி நாகரிகத்துக்கும் ஆரிய நாகரிகத்துக்கும் எவ்விதத் தொடர்புமில்லை என்கிறார். முத்திரையில் விலங்குகள் இருப்பதால் அவை ஆரியர் வேள்வியில் பயன்படுத்திய விலங்குகள் எனக் கருதின் தவறாகும். ஆரியர் பலியிட்டது ஆடு, பசு போன்றவை முத்திரைகளில் காணப்படுபவை யானை, காளை, காண்டாமிருகம் முதலியவை. ஆரிய நாகரிகம் கிராம நாகரிகம், சிந்துவெளி நாகரிகம் நகர நாகரிகம், ஆரியர் லிங்க வழிபாட்டைப் புறக்கணித்துள்ளனர். சிந்துவெளி மனிதத் தலையை ஆரிய மனிதத் தலையோடு ஒப்புமை காட்ட இயலாது. சிந்துவெளி எழுத்தும் பிற அமைப்புகளும் மெசபடோமியயோவை ஒத்தன என ஸ்மித் கூறுகிறார். சிந்துவெளி நாகரிகம் திராவிட எகிப்து மெசபடோமியா நாகரிகங்களின் சேர்க்கை என ஆர்.டி. பானர்ஜி தமது 'வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட இந்தியாவில் வலியுறுத்தியுள்ளார். சிந்து வெளி நாகரிகத்துக்குமுன் பாபிலோனிய எல்லை தொடங்கி சிந்துவெளி உள்ளடக்கி திராவிடர் வாழ்ந்தனர் எனப் பேராசிரியர் சேஷஐயங்கார் கூறியுள்ளார். வேதப்பாடல்கள் மூலம் ஆரியர் வருகைக்குமுன் இந்தியாவில் ஒரு நாகரிகம் நிலவியதை அறியலாம். வேதங்களில் சிவன் சக்தி குறிக்கப்படவில்லை. ஆதலால் ஆரியருக்கு முன் இருந்த சிந்துவெளி நாகரிகம் திராவிட நாகரிகம் என அறியலாம். ஆரியர் திராவிடரோடு பழகிய பின்பே சிவசக்தி வழிபாட்டை ஏற்றனர்.

குமரிக்கண்டம் (கி.மு.2,00,000 – 25,000)

குமரிமுனைக்குத் தெற்கே ஒரு பெரும் நிலப்பரப்பு இருந்தது எனக் கருதப்படுகிறது. உலகில் மக்கள்இனம் முதன்முதலில் அங்குதான் தோன்றியது எனப் புவியியல் ஆய்வாளர்கள் கருதுகின்றனர்.

இதனை 'லெமூரியாக் கொள்கை' என்ற பெயரால் அவர்கள் அழைப்பர். அந்நிலப்பரப்பிற்கு 'லெமூரியாக் கண்டம்' அல்லது 'குமரிக் கண்டம்' எனப்பெயர் சூட்டுவர்.

குமரிக்கண்டம் பற்றி ஆய்வு நடத்தியவர்களுள் முதன்மையானவர்கள் வால்டர் ராலே, ஹெக்கல், சர் ஹேரால்டர்ன்ஸ், சர்ஜான் சுவான்ஸ், ஸ்காட் எலியட் ஆகியோர் ஆவர். குமரி இன மக்கள் இப்போது தென்னிந்தியா, இலங்கை, கிழக்கிந்தியத் தீவுகள், நியூசிலாந்து ஆகியவற்றில் வாழ்வதாக இவர்கள் கணிப்பர். தங்கள்கூற்றை அரண்செய்ய இவ்விரு மக்களின் உடல், மொழி அமைப்பில் காணப்படும் ஒற்றுமைகளை இவர்கள் நிரல்படுத்துவர்.

குமரிக்கண்டம் பற்றிய குறிப்புப் புறநானூற்றிலும் சிலப்பதிகாரத்திலும் காணப்படுகிறது. பாண்டியனின் தலைநகராய் இருந்த கபாடபுரம் மணி முத்துக்களால் அணிசெய்யப்பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கியதாக வால்மீகி இராமாயணத்தில் குறிக்கப் பட்டுள்ளது. இலங்கை இந்தியாவிலிருந்து ஒரு ஆற்றினால் பிரிக்கப்பட்டிருந்ததாக மெகஸ்தனிசு சுட்டிச் செல்வர். மக்கள் இனம் தோன்றிய இடம் இன்று இந்துமாக் கடலுக்குள் அமிழ்ந்து கிடக்கிறது என 1900 இல் வெளியான 'மனித அறிவியல்' என்ற திங்களேடு சுட்டுகிறது. தலைச்சங்கம் நடைபெற்ற தென்மதுரையும், இடைச்சங்கம் நடைபெற்ற கபாடபுரமும் குமரிக் கண்டத்திலேயே இருந்தன என்பர் புலவர் கோவிந்தன். குமரிக் கண்டம் இருந்தமை பற்றி இச்சான்றுகள் சுட்டிச் செல்லினும் அதன் எல்லைப் பரப்புப் பற்றியோ, மறைந்த காலம் பற்றியோ அவற்றில் குறிப்புக்கள் இல்லை.

குமரிக்கண்டம் கடல் கொள்ளப்பட்ட செய்தி,

"பஃறுளி யாற்றுடன் பன்மலையடுக்கத்துக்
குமரிக்கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள"

(சிலம்பு:11:19-20)

எனச் சிலப்பதிக 'த்தில் சுட்டப்பட்டுள்ளது. மாடலன் குமரியாற்றில் நீராடியதுபற்றிச் சிலப்பதிகாரம் குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் நூலின் இறுதியில் வைத்து எழுதப்படும் பாயிரத்தில் குமரி என்பது கடலாகக் குறிக்கப்படுகிறது. இவ்விடைப்பட்ட காலப்பகுதியில் குமரியாறு கடல்கொள்ளப்பட்டிக்கலாம் என்பர் உரையாசிரியராகியப் பேராசிரியர்.

◎ ◎ ◎

5. தமிழகம் அயல்நாட்டுடன் கொண்ட வாணிக, பண்பாட்டுத் தொடர்புகள்

"வாணிகம் செய்வார்க்கு வாணிகம் பேணிப் பிறவும் தமபோற் செயின்" வாணிகம் வளம் பெருக்கும் நாகரிகம் பண்பாட்டுத் தொடர்புகளை உருவாக்கும் சமய அரசியல் செல்வாக்குக்குக் கால்கோலும். உழவும் தொழிலும் உண்டாக்கிய பொருட்களை வகுத்து வழங்க வல்லவராக வாணிகர் இருந்தனர். கூல வாணிகர், பொன் வாணிகர், அறுவை வாணிகர், மணி வாணிகர் எனச் செய்யும், விற்கும் பொருளால் பெயர் பெற்றனர். உள்நாட்டு வாணிகம் மட்டுமல்லாது வெளிநாட்டு வாணிகத்திலும் தமிழர் சிறந்திருந்தனர்.

உள்நாட்டு வாணிகம்

நெய்தல் நிலம் வாணிகம் தொடங்கிய முதல் நிலமாதல் வேண்டும் என்பர் பி.டி. சீனிவாச அய்யங்கார். நானிலமாகப் பிரிக்கப்பட்ட தமிழகத்தே பிற இடங்களில் விளைவிக்க முடியாத இன்றியமையாத அடிப்படையாகிய உப்பை நெய்தல் நிலத்தார் விற்கப் புகுந்தார். இவ்வாறு மூத்தொழிற்குடியினர் கடல் வாணிகத்திலும் சிறந்தார்.

1. வாணிகம்

குலத்தொழிலாக பரம்பரைத் தொழிலாக உரிமைப்படுத்தி யாரும் வாணிகத்தை வைத்திருக்கவில்லை. வணிகர் என்றே சங்க இலக்கியங்கள் பேசும். இப்பர், கவிப்பர், பெருங்குடி வாணிகர் என்றும் தன வைசியர், பூ வைசியர், கோ வைசியர் என்றும் கூறுவது பிற்காலப் பாகுபாடு. மேலும் இவை அவர் பெற்ற செல்வவளத்தால் ஆகிய பெயர்கள். தொல்காப்பியத்தில் வைசியர் என்று சொல்லப்படுவது இடைச்செருகல் ஆகும். தமிழகத்தின் வணிகர் என்ற சொல் வடமொழிகளில் திரிந்து பணிகர், பணியர், பணியா என்றெல்லாம் வழங்குகையில் வைசியா என்ற வடசொல் தொல்காப்பியர் வழங்கினர் என்பது எங்ஙனம்? வணிகர்க்குத் தமிழர் வழங்கிய 'எட்டி' என்னும் பட்டம் 'செட்டி' எனப் பிற்காலத்தே குலப்பெயராகி வடவகத்தே 'ஸேட்டு', 'சேட்' என வழங்குகின்றனர். வணிகர் புலவராயும் இருந்தனர் என்பதை

அறுவை வாணிகன் இளவேட்டனார், கூலவாணிகன் சீத்தலைச்சாத்தனார் முதலிய பல பெயர்கள் காட்டும்.

2. பண்டமாற்று முறை

வாணிகத்தின் அடிப்படை பண்டமாற்று முறையாகும். சங்க காலத்தே நெல்லும் உப்பும் பண்டமாற்றுப் பொருள்களாகப் பயன்பட்டன. காசும் அக்காலத்தே வழக்கத்தில் இருந்திருக்கின்றது. இன்றும்கூட மதிப்பு மிகுதியாக உடைய பொன் உலக நாடுகளிடையே பண்டமாற்றத்திற்குரிய அடிப்படைப் பொருளாக இருப்பது கருதத்தக்கது. நெல்லும் உப்பும் அடிப்படைப் பண்டமாற்றத்திற்குரியனவாக இருந்தன. உப்பு, நெல் ஆகியவை பால், தயிர், கள், மீன், காய்கறி ஆகியவற்றுக்கு மாற்றிக் கொள்ளப்பட்டன. இதனால் வாணிகத்தை 'மாற்றுதல்' என்றே குறித்தனர்.

3. சாலைகள்

சாலைகள் பெரிதும் செப்பமின்றியும் பாதுகாப்பின்றியும் இருந்தன. 'ஆறலைக் கள்வர்' எனும் வழிப்பறிக் கொள்ளையர் இருந்தனர். மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டிய முயற்சிகளை அரசன் செய்தான். நகரங்களை இணைக்கும் பெரிய சாலைகள் 'பெருவழி' எனப்பட்டன. அவை செப்பமான சீர்படுத்திய சாலைகளாக இருந்திருக்கலாம். நகர எல்லைகளில் குறுக்குச் சாலைகளில் சுங்கவரி அதிகாரிகளும், பாதுகாவலர்களும் இருந்தனர். வடநாடுகளுடன் நடந்த சங்குகள், முத்துகள், வைரங்கள், யானைகள், மணப்பொருள்கள், பொன், வெள்ளிப் பொருள்கள் தென் நாட்டினின்று மௌரிய நாட்டிற்கு வந்தன என்றும் வருவதற்கு நல்ல வழிகள் இருந்தனவென்றும் சாணக்கியன் கூறியுள்ளான்.

கடல்வழி வாணிகம் மிகுந்திருந்தாலும், உள்நாட்டில் ஆறுகள் வாணிகப் போக்குவரத்துக்குப் பயன்படவில்லை. புணை, பரி, ஓடம், அம்பி, திமில் ஆகிய சிறு கலங்கள் உள்நாட்டிலிருந்து பொருள்கள் கடற்கரைக்கு ஆற்றுவழி எடுத்துச் செல்லப்பயன்பட்டன.

4. சாத்து

வணிகம் ஒரே இடத்திலிருந்து விற்பது, எடுத்துச் சென்று விற்பது (Mobile Trade) என இருவகைப்படும். உண்டாக்கியவர் ஒரே இடத்திலிருந்து விற்பதிலிருந்து கடைத்தெரு விற்பனை முறை தோன்றியது. எடுத்துச் சென்று விற்பதிலிருந்து அயல்நாட்டு வாணிகம்

தோன்றியது. தம் தேவைக்கு எடுத்துச் சென்று விற்றுப் பண்டமாற்றி வாங்கி வரத் தொடங்கியோர், வளர்நிலையில் ஊதியம் பொருட்டு மற்றவர் தேவைக்காக எடுத்துச்சென்று விற்கலாயினர். உமணர் குடும்பத்தோடு சென்று உப்பு விற்றனர். ஆறலைக் கள்வர்க்கும் விலங்குகட்கும் அஞ்சியும், பெரும்பொருள் கொண்டு செல்லவும் கூட்டமாகச் சென்றனர். இவ்வணிகக் கூட்டம் 'சாத்து' எனப்பட்டது. கழுதை, வண்டி ஆகியவற்றைப் பொருள் எடுத்துச் செல்ல வணிகர் பயன்படுத்தினர்.

5. அங்காடிகள்

பகலில் விற்பனை செய்யும் நாளங்காடி, சாயுங் காலத்தில் விற்பனை செய்யும் அந்தியங்காடி, இரவில் விற்பனை செய்யும் அல்லங்காடி எனப் பிரிவுகள் இருந்தன. விற்பனை தரும் பொருளைக் குறிக்கப் பகலில் வண்ணக் கொடிகளும் இரவில் வண்ண விளக்குகளும் பயன்படுத்தினர். கணக்கற்ற வணிகப் பொருள்கள் விற்கப்பட்டமையைச் சிலம்பு, மதுரைக் காஞ்சி இவற்றில் விரிவாகக் காணலாம்.

"கங்கை வாரியும் காவிரிப் பயனும்
ஈழத்துணவும் காழகத்து ஆக்கமும்
அரியவும் பெரியவும் நெரிய ஈண்டி
வளந்தலை மயங்கிய நனந்தலை மறுகு"

எனப் புகார்ப் பண்டகசாலை முற்றங்களைப் பட்டினப்பாலை புகழும்.

6. வெளிநாட்டார்

மதுரை, புகார் முதலிய நகர்களில் வெளிநாட்டு வேற்று மொழியாளர் வந்து வாணிகம் செய்தனர்; வந்து தங்கி மீள்பவராகவும், நிலையான குடியாகியவராகவும் இவர் உள்ளனர். யவனர் குடியிருப்பைச் சிலம்பு சுட்டும். பல்வேறு மொழி பேசுவோர் கடைத் தெருக்களிடையே திரிந்தனர். உறையூர், மதுரை, புகார், அரிக்கமேடு ஆகிய இடங்களில் கண்டெடுக்கப்பட்ட காசுகள் யவனர் குடியிருப்பை உறுதி செய்யும்.

7. வணிக அறம்

வணிகர்கள் அறம் சான்றவர்களாக இந்தனர். அதிக ஊதியம் பெறவிரும்பவில்லை. தங்களுக்கு வரும் ஊதியம் இன்னது என வெளிப்படையாகக் கூறி விற்றனர்.

"வடுவஞ்சி வாய்மொழிந்து
கொள்வதூஉம் மிகை கொளாது
கொடுப்பதூஉம் குறை கொடாது
பல்பண்டம் பகர்ந்து வீசும்
தொல் கொண்டித் துவன்றிருக்கை" (பட்டினப்பாலை)

வணிகத்தில் அறம் பின்பற்றியதோடு வாழ்விலும் அறத்தைப் பின்பற்றினர். ஓதல், வேட்டல், ஈதல், உழுவித்தல், ஆகாத்தல் ஆகிய ஐந்தும் வணிகர் கடமைகளாகக் கருதப்பட்டன.

8. அளவைகள்

எண்ணல், எடுத்தல், முகத்தல், நீட்டல் அளவைகளில் தமிழர் அறிவு சிறந்திருந்தது. எடுத்தலளவை பொன்மணி ஆகிய நிறுக்க ஒன்றும், பிற நிறுக்க ஒன்றும் இருந்தது. இவ்வளவீடுகளை அளக்கும் பொருட்கள் தராசுகோல், கா, காவு என்று வழங்கும். 'காவிதி மாக்கள்' (காவு உடையராதலால்) வணிகர்கள். பொன் நிறுக்கப் பயன்பட்ட அளவுகோல் 'கன்னம்' ஆகும். துலாக்கோல், மரக்கால் ஆகியன பயன்படுத்தினர்.

9. காசுகள்

ஆ்.கம், காசு, காணம், பொன், கழஞ்சு, மாழை என்பன அக்கால நாணயங்களாக இருந்துள்ளன. 'அ்.கமும் காசும் சிக்கெனத் தேடு' என்னும் பழமொழி இவ்விரு காசுகளும் பெரும் வழக்கின் சிறு மதிப்பின என்பது புலப்படுத்தும். அக்காசுகளில் யானை, புலி போன்ற வடிவங்களும் எழுத்துகள் சிலவும் பொறிக்கப்பட்டிருந்தன. கண்டெடுக்கப்பட்ட 120 காசுகளில் 'திண்ணன் எதிரன் சேந்தன் ஆ' என்றுள்ளது. திண்ணனை வென்ற சேந்தன் அவ்வெற்றி விழா நினைவாக வெளியிட்ட காசாகலாம். எழுத்து கொண்டு இவற்றை கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டு எனக் கணிப்பர். அகநானூறு 'பளிங்குக்காசு' எனக் குறிப்பிடுவதால் பிற பொருளாலாகிய காசுகளும் உண்டெனப் புலனாகும்.

10. வணிகப் பொருட்கள்

நானிலத்துப் பொருள்களும் அயல் நிலத்துப் பொருள்களும் நான்கு வகைப் பொன்னும் ஒன்பது வகை மணிகளும் 16 வகை கூலப் பொருள்களும் 96 வகை மணப் பொருள்களும் அணிகலனும், படைக்கலனும், ஆடையும், உடையும் இன்னும் பல பொருள்களும்

விற்றனர். ஆனால் பணத்தை விற்கவில்லை. பொருளை விற்றனர். அருளை விற்கவில்லை என சங்க இலக்கியம் பறைச்சாற்றுகிறது.

அயல் நாட்டு வணிகம்

நிலவழி வணிகம் போல் நீர்வழி வணிகம், கடல்வழி வணிகம் சிறந்திருந்தது. பிறநாடுகளில் விளையாத கிடைக்காத அரிதான பொருள்கள், விலங்குகள் தமிழகத்தினின்று பிற நாடுகளுக்கு கி.மு. மூன்றாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்னரே ஏற்றுமதி செய்யப்பட்டனர் என்பர் வார்மிங்டன். மிளகு, இஞ்சி, அரிசி முதலிய உணவுப் பொருள்களும் சந்தனம், அகில் முதலிய மணப்பொருள்களும் முத்து, வைரம் முதலிய ஆடம்பர அழகு அணிகலப் பொருள்களும், அழகிய துணி வகைளும், குரங்கு, மயில், மான் முதலிய வளர்ப்பு விலங்குகளும் சிறுத்தை, புலி, யானை முதலிய வல்லுயிர்களும் வெளிநாட்டினர் தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஏற்றுமதி செய்தனர்.

1. அயலார் குறிப்புகள்

வெளிநாட்டார் எழுதியுள்ள நிலவியல், வரலாறு, பயணநூல், பற்றுவரவுக்கணக்கு ஆகியன தரும் குறிப்புகள் தமிழ் நாட்டு கடல் வாணிகச் சிறப்புக்குச் சான்று பகர்கின்றன.

1. ஸ்டிரபோ என்பார் ஹார்மயஸ் துறைமுகத்திலிருந்து 120 கப்பல்கள் புறப்பட்டு இந்தியா சென்றன என்று குறிப்பிடுவர். உரோமப் பேரரசர் அகஸ்டஸ் (கி.மு.23) அரசவையில் பாண்டியனின் இரு தூதர்கள் வணிகம் பொருட்டு வந்ததாகக் கூறுகிறார்.
2. எரித்திரியக் கடலின் பெரிப்ளுஸ் எனும் நூலின் ஆசிரியர் (கி.மு.80) தென்னிந்தியத் துறைமுகங்களையும் வணிகத் தொடர்பையும் கூறுவார்.
3. மூத்த பிளைனி (கி.மு.77) தம்நூலில் தம்நாடு ஆடம்பரப் பொருள்களுக்காக கோடிக் கணக்கான பணம் வீணாக்குவதாகக் குறிப்பிடுகிறார்.
4. அலெக்சாண்டிரியாவின் நிலவியலாளர் தாலமி (கி.மு.150) தம் நூலில் **(Map of the world)** சேரர், சோழர், பாண்டியர், கரையர், அருவாளர் ஆகியோரையும் கருவூர், மதுரை, உறையூர், மாவிலங்கை, தொண்டி, குமரி, கொற்கை, முசிறி, கொட்டாரக்கரை, கோட்டையம், நாகப்பட்டினம், புதுச்சேரி

சோபட்டினம், கோடிக்கரை, காவிரிப்பூம்பட்டினம் முதலிய ஊர்களையும் கூறுவார்.

5. பியூத்திங்கரின் அட்டவணை முசிறியில் இருந்த அகஸ்டஸ் கோயிலையும், வாணிகத்தைக் காக்க 1,200 வீரர்கள் முசிறியில் இருந்ததையும் குறிப்பிடுகிறார்.

2. புதைப்பொருள் சான்றுகள்

1. சுமேரியாவின் தலைநகராகிய 'ஊர்' எனும் இடத்தில் கிடைத்த தேக்கு மரத்துண்டு இந்தியாவிலிருந்து கி.மு. நான்கு ஆயிரம் ஆண்டுகள் முன் வந்தது என்பர் சேஸ் என்ற அறிஞர்.
2. பாபிலோனியக் களிமண் ஏடுகள் இந்திய வணிகர்குழு அங்கு வந்து தங்கியிருந்ததைக் கூறுகின்றது.
3. அரிக்கமேடு, உறையூர், மதுரை ஆகிய இடங்களில் கிடைத்த பொற்காசுகள் ரோமர் குடியிருப்புகளை உறுதி செய்கிறது.
4. கி.மு. இரண்டாம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்த சீன நாணயங்கள் மைசூர் சந்திரவல்லியில் கண்டெடுக்கப்பட்டுள்ளமை சீனத் தொடர்பை உறுதி செய்கிறது.

3. மொழியியல் சான்றுகள்

1. பாபிலோனியக் களிமண் ஏடுகளிலுள்ள பற்றுவரவுக் கணக்கில் வரும் சிந்து என்றசொல் தமிழகத்தின் மெல்லிய 'ஆவியன்ன அவிர்நூற் கலிங்கம்' குறித்தது. துளு, கன்னட மொழிகளில் 'சிந்தி' என்ற சொல் சிறுதுணியைக் குறிக்கும்.
2. ஈபுரு மொழியில் உள்ள பழைய ஏற்பாட்டில் சாலமனுக்கு வந்த தமிழகப் பொருட்கள் பற்றிய பெயர்கள் எல்லாம் தமிழினின்று வந்த பெயர்களே. கபிம், துகிம் என்ற சொற்கள் குரங்கு, மயில் ஆகியவற்றைக் குறிக்கின்றன. இவையன்றி வெற்றிலை (Betal), கறி (Keri), ஏலம் (Hel), அகில் (AKil), அரிசி (Oraiza), இஞ்சிவேர் (Zengivi), திப்பிலி (Pipal) சொற்களும் திரிந்து ஈபுரு மொழியில் உள்ளன.
3. கி.மு. ஐந்தாம் நூற்றாண்டு முதல் வாணிகத் தொடர்புடைய கிரேக்கர் மொழியில் ஓரைசா (அரிசி) கார்ப்பியன் (கருவா-இலவங்கம்), சிஞ்சிபோரஸ் (இஞ்சிவேர்), பெர்பெரி (திப்பிலி)

எனத் தமிழ்ச் சொற்கள் உருமாறி உலவிவருகின்றன. 'யவனப்பிரியா' என்னும் மிளகை வடமொழியர் வழங்குவதால் யவனர்கள் மிளகை விரும்பி ஏற்றனர் என்பது புலனாகும்.

4. ஆங்கிலத்தில் உள்ள பல சொற்கள் தமிழோடு ஒப்புமை உடையனவாய் இருப்பதன் காரணம், கிரேக்க இலத்தீன் சொற்கள் பொருளொடு பெற்ற மொழிக் கடன்கள்தான். நாவாய் என்ற சொல் நேவிஸ் (Navis) என கிரேக்கத்திலும், நேவி (Navy) என ஆங்கிலத்திலும் வழங்குகின்றது என்பர் பாவாணர்.

5. வடமொழியில் உள்ள முக்தா (முத்து), பிரவாளம் (பவழம்), மயூரா (மயில்) என்பன தமிழ்ச் சொற்கள் அடிப்படையாக அமைந்தன.

6. ஐவோனியன் என்ற கிரேக்க இனத்தாரைக் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொல்லே திரிந்து தமிழில் யவனர் என கிரேக்க உரோம வணிகரைக் குறிக்கிறது என்பர். தமிழில் உள்ள சீனம் (பட்டு) சீனி, சீனிவெடி, சீனக்களிமண், சீனக்காரம், சீனாக்கல்கண்டு முதலிய பல சொற்கள் சீனருடன் அமைந்த தொடர்பை வெளிப்படுத்துகிறது.

4. கடற்கலங்கள்

பலகை, கட்டுமரம், மிதவை, பரிசு, பரிசல், புணை, தெப்பம், திமில், படகு, அம்பி, தோணி, வங்கம், நாவாய், கலம் என்பன போன்ற பல பெயர்கள் கடற்கலங்களைக் குறிக்கின்றன. பலகை, கட்டுமரம், மிதவை, புணை, தெப்பம் ஆகியவை மரங்களைக் கட்டி மிதக்கச் செய்த அமைப்பாதல் வேண்டும். திமில், படகு, அம்பி, தோணி ஆகியவை சிறுகலங்களாக ஆற்றில் செல்லவும் மீன்பிடிக்கவும் பயன்பட்டன. வங்கம், நாவாய், கலம் ஆகியவை நெடுந்தொலைவு செல்லும் பெரிய கப்பல்களாகும்.

"கரிமுக அம்பி, பரிமுக அம்பி" (சிலம்பு)
"உலகு கிளர்ந்தன்ன உருகெழு வங்கம்" (அகம்:25)

என உலகமே உவமை சொல்லத்தக்க அளவு பெரிய கப்பல்கள் இருந்திருக்கின்றன.

5. யவனர்

மதுரை, புகார், புதுச்சேரி, அரிக்கமேடு, முசிறி, கரூர் முதலிய இடங்களில் கிரேக்கரும் உரோமரும் வாணிகச் சாலைகள் அமைத்து காவற்படையுடன் தங்கியிருக்கின்றனர் என்பதைப் புதைபொருள் ஆய்வுகளான உரோம நாணயங்களும், பித்யூத்தியன் அட்டவணைக் கூற்றும் சங்க இலக்கியச் செய்திகளும் உறுதிப்படுத்துகின்றன. கிரேக்கருள் ஓர் இனத்தாராகிய ஐயோனியர் எனும் சொல் யவனர் என்றாகியது எனக் கருதுவர். கிரேக்க நாட்டைக் குறிக்கும் ஐவோன்ஸ் என்பது யவனர் ஆகியது என வி. கனகசபைப் பிள்ளை கருதுவர் (V. Kanaga Sabai Pillai, The Tamils 1800 Years ago). yavanar

யவனர் என்ற சொல் கிரேக்க சொல் எனப்படினும் முதலில் உரோம கிரேக்க வணிகர்களைக் குறிக்கின்றது. பின் மேற்குதிசை வணிகர் அனைவர்க்கும் குறியீடாய் வழங்கலாயிற்று. வந்து உறைந்த யவனர் வணிகராகவும், அரசனுக்கு மெய்காப்பாளராகவும், நகர காவலராகவும் வாழ்ந்தனர் என முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, சிலப்பதிகாரம் ஆகியவை சுட்டுகின்றன.

யவனரைத் தமிழக மிளகும், முத்தும் கவர்ந்தது போல யவனர்தம் தேறலும், கலங்களும் (மதுக்கோப்பைகள்), பாவை விளக்கும் ஒதிம விளக்கும் தமிழரைக் கவர்ந்துள்ளன.

6. **இலக்கியச் சான்றுகள்**

1. "முந்நீர் வழக்கம் மகடூ வோடில்லை" என்று தொல்காப்பியம் இலக்கணம் சொல்லும் அளவுக்கும், தொண்டியன்ன நலம் என்றும், கப்பல் போன்ற கோட்டை என்றும், கடலுட்கலம் கவிழ்நதாற் போலத் துன்பம் என்றும் உவமை சொல்லுமளவிற்கும் கடற்செலவு இக்காலத்தே சிறந்திருந்தது.

2. பெரும்பாணாற்றுப்படை கலங்கரை விளக்கத்தைச் சுட்டுகிறது.

"வானம் ஊன்றிய மதலை போல
ஏணி சார்த்திய ஏற்றருஞ் சென்னி
இரவில் மாட்டிய இலங்கு சுடர்ஞெகிழி"

எனப் பட்டினப்பாலை சுங்க அதிகாரிகள் வரி பெற்றதற்கு அடையாளமாகப் புலி பொறித்த செய்தியைப் பட்டினப்பாலை கூறுகிறது.

3. அகநானூறு, பட்டினப்பாலை, மதுரைக்காஞ்சி, பதிற்றுப்பத்து, சிலப்பதிகாரம் ஆகியவை காவிரிப்பூம்பட்டினம், கொற்கை, முசிறி, தொண்டி ஆகிய துறைமுகங்களின் வளத்தையும் யவனர்களும் பிற மொழியாளரும் இருந்த இருக்கைகளையும் கூறுகிறது.

4. முசிறி சேரர் துறைமுகம் யவனருடன் அதிகத் தொடர்புடையது.

"...... சேரலர்
சுள்ளியம் பேரியாற்று வெண்ணுரை கலகங்க
யவனர் தந்த வினைமாண் நன்கலம்
பொன்னொடு வந்து கறியொடு பெயரும்
வளங்கெழு முசிறி" (அகம்:149)

எனப் பொன்னைக் கொடுத்து மிளகை யவனர் வாங்கிச் சென்ற செய்தியைக் குறிப்பிடுகிறது. தொண்டி பெண்களின் அழகுக்கு உவமையாகக் கூறப்படுகிறது. 'தொண்டியன்ன என நலம் தந்து' எனக் குறுந்தொகை குறிப்பிடுகிறது. ஐங்குறுநூற்றில் தொண்டிப்பத்து என்னும் பகுதி தொண்டி நகரின் சிறப்புகளைக் குறிப்பிடுகிறது. 'முத்துபடு பரப்பின் கொற்கை முன்னுறை'என நற்றிணை கொற்கை முத்துக்குப் பெயர் பெற்றது எனச் சுட்டுகிறது. கொற்கை முத்துக்குளிப்பைத் தாலமி எடுத்துக்காட்டுகிறார். மேலும், சாலியூர் துறைமுகத்தைப் பற்றி

"பொன் மலிந்த விழுப்பண்டம்
நாடார நன்கு இழிதரும்
ஆடியற் பெருநாவாய்
மழை முற்றிய மலைபுரையத்
துறை முற்றிய துளங்கிருக்கை"

என்ற அடிகளின்வழி மதுரைக்காஞ்சி மலைபோன்ற கப்பல் நுழையக் கூடிய துறைமுகம் எனக் கூறும்.

கீழை நாட்டுத் தொடர்புகள்

1. வெகுதொன்மைக் காலத்திலிருந்தே மேற்கு நாட்டாரோடு தொடர்பு கொண்டிருந்தமை போலக் கிழக்கு, தென்கிழக்கு நாடுகளோடு தமிழர் கடல் வழியும், திடல் வழியும் தொடர்பு கொண்டிருந்தனர். போகர் என்ற சித்தர் நிலவழி நடந்தே சீனா சென்றதாகக் கூறுவர். கிழக்கே கொண்ட தொன்மைத் தொடர்பு

சீனாவோடுதான். கி.மு. ஏழாம் நூற்றாண்டிலேயே சீனாவிலிருந்து வெடிகள், சீனி, பட்டு முதலியன வந்துள்ளன. சீனத்துக்கு மிளகு, மணப்பொருள்கள் முதலியன சென்றுள்ளன. இதனைச் சீன வரலாற்று நூல்கள் கூறுகின்றன.

2. திராவிடர் "ஆழ்கடல் கடந்து பர்மா, கெடா, மலைநாடு, சிங்கபுரம், தாய்லாந்து, கம்போடியா, சாவகம், சுமத்திரா, சம்பா, போர்னியோ" போன்ற இடங்களுக்கெல்லாம் சென்று வாணிகம் செய்து அங்கு குடியேறவும் செய்தனர்.

3. சாவகம் என்னும் ஜாவா (இந்தோனேசியா) நாட்டு நாகபுரத்துக்கு வணிகக் கப்பல் சென்றதை மணிமேகலை குறிப்பிடுகிறது.

4. பிலிப்பைனில் கண்டெடுக்கப்பட்ட இரும்புக் கருவிகள், வளையல்கள், கண்ணாடி மணிகள் ஆகியன கி.மு. முதல் நூற்றாண்டு என்று சொல்லப்படுகிறது. வட போர்னியோ, ஜாவா, மலேசியா நாடுகளிலும் ஒத்த கண்டுபிடிப்புகள் உள்ளன. பெரிபுளூஸ், பர்மாவுக்குத் தமிழகத்துப் பெரிய கப்பல்களில் வாணிகப் பொருள்கள் சென்றதை கி.மு.விலேயே இக்கீழை நாடுகளுடன் சிறந்த வாணிகத் தொடர்பிருந்தமை புலனாகும். சம்பா (தற்கால அன்னாம்) தமிழ்நாட்டுடன் குறிப்பாகச் சோழர் துறைமுகங்களுடன் தொடர்புடையது. புகாரின் மறுபெயராகிய சம்பா இத்தொடர்புகாட்டும். இவ்வாறு அரிசியும், மிளகும், மணப்பொருட்களும், மணிப்பொருட்களும், அணிகலன்களும் அளித்து பொன்னும், பாவை விளக்கும், தேறலும் கொண்டு வாணிகம் செய்த தமிழர் நாகரிகம், பண்பாடு, மொழித் தொடர்பும் உறவும் வளர்ச்சியும் கண்டனர்.

8. பண்டைத் தமிழரின் வாழ்க்கைமுறைகள்

1. இயற்கை வாழ்வு

பூவுலகைப் பூப்பெயலால் அழைத்த தமிழர் அந்நிலத்து சிறப்புடைய ஒழுக்கத்தை அவ்வப்பெயரால் குறித்தனர். அகவாழ்வின் காதல் நிலை - வீட்டு வாழ்க்கை சிறந்த பின் நாட்டு வாழ்வு-கூட்டு வாழ்வு மிகுதியப்பட்டது போர்கள் தொடங்கின. அப்போர் முறையையும் திணைகளாய்ப் பகுத்தனர். நானிலமாம் நன்னிலம் நான்கும், பாலையாம் வன்னிலம் ஒன்றும்போல், புறத்திணையுள் வெட்சி, வஞ்சி, உழிஞை, தும்பை எனும் நான்கு போரும், வாகை என்னும் வெற்றிப்போருமாக ஐந்து திணைகளைக் கண்டனர். அன்பின் ஐந்திணையோடு கைக்கிளையும், பெருந்திணையும் சேர்த்து ஏழாக்கியதுபோல பாடாண், காஞ்சி ஆகியன சேர்த்து ஏழாக்கினர். இவையன்றி அகத்திணை ஐந்தும் புறத்திணை ஐந்தும் பூப்பெயராகும். புறத்திணையில் அமைந்த பூப்பெயர் போரின் கண் அணியும் பூவால் வந்தது. அரசர் தம் சிறப்புக்குரிய அவர்தம் பூமாலைகளும் பெயர் பெற்றன. சேரர் பனம்பூவும், சோழர் ஆத்திப்பூவும், பாண்டியர் வேப்பம்பூவும் அணிந்தனர். நிலத்துக்குரிய பறவை, விலங்கு, மரம், யாழ், பண் இவற்றைப் பகுத்தமை தமிழர்தம் இயற்கையோடியைந்த வாழ்வைக் காட்டுகிறது.

2. அகமும் புறமும்

காதலும் போரும் ஆகிய இரண்டுமே வாழ்வின் தலையாய இரு கூறுகள். எனவே தமிழர் தம் வாழ்வை அகம், புறம் எனக் கண்டனர். இல்வாழ்க்கை நெறி 'அகம்' எனப்பட்டது. அகத்திற்குப் புறத்தே நடைபெறும் புறவாழ்க்கை நெறி 'புறம்' எனப்பட்டது. அகவாழ்க்கை அக்காலச் சமுதாயத்தின் மன ஓட்டங்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும், சமுதாயக் கட்டமைப்பையும் விளக்கி நிற்கிறது. புறவாழ்க்கை அரசியல் நடவடிக்கைகளையும், பொருளாதார நிலைகளையும் விளக்கி நிற்கிறது. அகவாழ்வை விளக்கும் இலக்கியங்கள் ஆடவர் பெண்டிரின் மனஉணர்வுகளை மையமாகக் கொண்டு எழுந்தன. புறவாழ்வை விளக்கும் இலக்கியங்கள் அரசரின் செயல்களை அல்லது பொது அறங்களை மையமாகக் கொண்டு

எழுந்தன. புறவாழ்க்கைக்கு அறமும் பொருளும் அடிப்படை அகவாழ்க்கைக்கு அறம் சார்ந்த இன்பம் அடிப்படை.

3. மகளிர் நிலை

தமிழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் சங்ககாலம் என்பதுதான் போதிய வரலாற்று தகவல்களைத் தரும் தொடக்க காலமாக அமைந்துள்ளது. தமிழ்நாட்டு வரலாறு சங்க காலம் முதற்கொண்டுதான் தெளிவாக வருகிறது. இச்சங்ககாலத்தில் மகளிர் நிலை எவ்வாறு இருந்திருக்கிறது என்பதனை,

> "வினையே ஆடவர்க்குயிரே வாணுதல்
> மனையுறை மகளிர்க்கவ் வாடவர் உயிரே"

என்னும் குறுந்தொகை வரிகள் சமூக வாழ்விற்குத் துணை செய்யும் கடமைகள் ஆணுக்கு உயிர் போன்றது என்றும்; அத்தகு ஆடவரை உயிராகக் கருதுதல் பெண்ணுக்குரிய கடமை என்றும் உணர்த்துகின்றன.

வீரமகளிர்

பண்டைத் தமிழர் காதலையும் வீரத்தையும் தன் இருகண்களாகப் போற்றினர். பெண்களும் இதற்கு விதிவிலக்கு அன்று. வீரக்குடும்பத்தில் பிறந்த பெண்ணிடம் ஒரு பெண் உன் மகன் எங்கே என்று கேட்கிறாள். உடனே தாய் கூறுகிறாள். "அவன் எங்குள்ளான் என்பதை அறியேன், புலி தங்கிச் சென்ற குகைபோல் அவனைப் பெற்ற வயிறு இதோ, அவன் போர்க்களத்தில் தோன்றுவான் (புறம்:86) எனப் பெருமிதத்தோடு கூறும் வீரத்தாயின் சிறப்பைப் புலவர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

போர்க்களத்தில் போர் தீரமாக நடந்து கொண்டிருக்கிறது. எங்கிருந்தோ ஒருவன் ஓடி வருகின்றான். "உன் மகன் புறப்புண்பட்டு இறந்தான்" என்ற செய்தியைக் கூறுகிறான். மகனின் இறப்பிற்குக் கலங்கவில்லை வீரத்தாய் மாறாக, புறப்புண்ணுக்கு நாணுகிறாள். "என் மகன் புறப்புண்பட்டு இறந்திருந்தால் அவனுக்கு உயிர் அமுதமாகப் பாலூட்டிய எனது மார்பகங்களையே வெட்டி எறிவேன்" (புறம்: 278) என்கிறாள் வீரத்தாய்.

மகளிரின் கல்வி

ஓதல் பிரிவு ஆடவர்க்கு உரியதாக இலக்கண நூல்களில் கூறப்பட்டமை சங்க காலத்தில் பெண்கல்வி மறுக்கப்பட்டமைக்குச்

சான்றில்லை. பெண்கள் கல்வியில் உயர்ந்திருந்தனர் என்பது ஔவையார், காக்கைபாடினியார், வெள்ளிவீதியார் போன்ற பெண்பாற் புலவர்களின் பாடல்களால் புலனாகிறது. அதியமான் என்ற அரசன் தான் அறிதிற் பெற்ற நெடுநாள் வாழவைக்கும் நெல்லிக்கனியை ஔவையாருக்கு வழங்கிப் பெண் கல்வியை வளரச் செய்தார்.

"சிறியிலை நெல்லித் தீங்கனி குறியாது
ஆதல் நின்னகத்து அடக்கிச்
சாதல் நீங்க எமக்கு ஈத்தனையே" (புறம்:91)

மகளிர் தூது சென்றமை

சங்க காலத்தில் பெண்கள் இருநாடுகளுக்குகிடையே ஏற்படும் பிரச்சினையைத் தடுக்க தூதுவராகச் சென்றுள்ளதை புறநானூறு குறிப்பிடுகின்றது.

"இவ்வே பீலி அணிந்து மாலை சூட்டிக்
கண்திரள் நோன்காழ் திருத்திநெய் அணிந்து
கடியுடை வியன் நக அவ்வே
பகைவர்க்குத்திக் கோடு நுதி சிதைந்து
கொல் துறைக் குற்றியமாதோ என்றும்
உண்டாயின் பதம் கொடுத்து
இல்லாயின் உடன் உண்ணும்
இல்லோர் ஒக்கல் தலைவன்
அண்ணல் எம்கோமான் வைந்நுதி வேலே" (புறம்:95)

தொண்டைமான் அதியமானிடம் கொண்ட பகையின் காரணமாக போர்மேகம் இரு நாடுகளையும் சூழ்ந்தது. ஆனால் ஔவையார் தனது புலமையால் அதியமான் சார்பாகத் தொண்டைமானிடம் தூது சென்று போர் மூளாத வண்ணம் அமைதிப்படுத்தினார்.

மகளிர் திட்டமிடுதல்

பெண்கள் குடும்பத்தின் வளர்ச்சியில் திட்டமிட்டுச் செயல்படுவதைக் காணமுடிகிறது. சங்ககாலப் பெண்பாற் புலவர்களில் ஒருவரான பொன்முடியார் மிக ஆணித்தரமாக ஒரு மனிதன் வாழ்வுபெற சமுதாயத்தில் ஒவ்வொருவரும் திட்டமிட்டுச் செயல்பட வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்துகிறார்.

"ஈன்று புறந்தருதல் என்றலைக் கடனே
சான்றோனாக்குதல் தந்தைக்குக் கடனே
வேல் வடித்துக் கொடுத்தல் கொல்லற்குக் கடனே
நன்னடை நல்கல் வேந்தற்குக் கடனே
ஒளிறுவா ளருஞ்சம முருக்கிக்
களிறெறிந்து பெயர்தல் காளைக்குக் கடனே" (புறம்:312)

எனத் தாய், தந்தை, கொல்லர், வேந்தர், இளைஞர் ஆகியோரின் கடமைகளைக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மகளிர் மதிப்பு

இன்றைய விஞ்ஞான யுகத்தில் குழந்தை பிறந்தவுடன் முதல் கேள்வி பிறந்த குழந்தை ஆணா? பெண்ணா? என்பதுதான் ஆண்குழந்தைப் பிறந்தால் மகிழ்ச்சியடைவர். இதைப்போன்று சங்க காலத்திலும் இருந்தது. ஆண் குழந்தைப் பிறந்தால்தான் மதிப்பாகக் கருதினர். ஆண் குழந்தையைப் பெற்ற பெண்ணே சிறப்பு பெற்றாள்.

"சிறுவர் தாயே பேரில் பெண்டே" (புறம்:276-6)
"பாஅல் இன்மையிற் பல்பாடு அவைத்து
முலைக்கோள் மறந்து புதல்வனோடு"
(புறம்:211:20-22)

என்ற பாடல்களில் மகனே சிறப்பாகச் சுட்டப்படுகின்றது. இதற்குக் காரணம் இறந்தவர்களுக்கு மறுமைக்கடன் செய்யும் உரிமை புதல்வனுக்கு இருந்தது. அதனால் புதல்வியை வெறுக்கும் அவலம் காணப்பட்டது.

பரத்தையர் நிலை

சங்க இலக்கியப் படைப்புகளில் பெரும்பாலானவை புலனெறி வழக்கினையே நோக்கமாகக் கொண்டு அமைந்துள்ளன ஆனால் சில பாடல்கள் அக்கால சமுதாய நடப்பியலைப் பற்றிய செய்திகளைத் தருவனவாய் உள்ளன. எனவே சங்க இலக்கியப் பாடல்களில் கூறப்பட்டுள்ள செய்திகளை உள்ளது உள்ளவாறே கூறப்பட்டவை என்றோ அல்லது இல்லாதவை கற்பனையாகக் கூறப்பட்டவை என்றோ கருதலாகாது. இவை, ஓரளவு நடப்பியலைப் பிரதிபலிக்கின்றன என்பதற்குச் சமுதாய வரலாற்றினைக் கூறும் நூல்கள் சான்றுகளாகின்றன. பரத்தமை ஒழுக்கம் சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருந்தது. தலைவனின் இப்போற்றறா ஒழுக்கத்தைச் சார்ந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பல பாடல்கள் வெளிப்படுத்துகின்றன

தலைவியைக் காட்டிலும் பரத்தை இளமை உடையவளாகவும், தலைவி பூப்பு நீராடிய காலத்து, மகப்பேறு வேண்டி தலைவனை அவளிடத்து அனுப்பும் பெருந்தன்மை மிக்கவளாகவும், தலைவனையும் தலைவியையும் ஆற்றாது உரைப்பவளாகவும் அகப்பாடல்களில் காணப்படுகின்றன. ஔவையார் காட்டும் பரத்தை ஒருத்தி, "தலைவனோடு நான் புனல் விளையாடச் செலலப் போகிறேன், இயலுமானால் தலைவி தன் கணவனை என்னிடமிருந்து மீட்டுக் கொள்ளட்டும்" என்று இறுமாப்புடன் கூறுவதை ஒரு பாடலில் (குறு.80) காணமுடிகிறது. மற்றொரு பாடலில் (குறு.40) பரத்தையிற் பிரிந்து மீண்ட தலைவனை ஏற்றுக் கொள்ளுமாறு வேண்டும் தோழி, தலைவியிடம் கூறும்போது,

> "தன் துறை ஊரன் பெண்டினை ஆயின்
> பல ஆகுக நின்நெஞ்சில் பரரே
> சில ஆகுக நீதுஞ்சும் நானே"

என்கிறாள். இங்கும், 'பெண்டினை ஆயின்' என்ற சொல் தலைவனின் குற்றங்களுக்காக வருந்துவதும், அமைதி இழந்து தூங்காது இருப்பதுவுமே, கற்புடைய பெண்ணின் கடமை என்று அறிவுறுத்துகின்றது. பொதுவாக இவ்விரு பாடல்களும் பெண்ணின் பெருமை அற்ற நிலையினையே காட்டுகின்றன.

கைம்மை மகளிர்

கற்புக்கு அணிகலனாக விளங்கிய மங்கையர் தம் தலைவன் இறந்துவிட்டால் அவரோடு உயிர் துறப்பது வழக்கமாகயிருந்தது. கணவன் இறந்ததும் சில பெண்கள் தீப்பாய்ந்து உயிர் துறந்தனர். இதற்குச் சேரலாதன் மனைவி நற்சோனையை உதாரணமாகக் கூறலாம். சில பெண்கள் கைம்மை நோன்பினைக் கடைப்பிடித்து உடலை வருத்தி உயிர்தாங்கி வருந்தி வாழ்ந்தனர். கைம்மை மகளிர் உட்கொள்ளும் உணவு வெந்த வேளைக் கீரையும் அல்லியரிசியை (புறம்:246) உண்ட நிகழ்வை வெளிப்படுத்துகிறது. இவரது கூந்தலை மழித்து விடும் வழக்கமும், வளையைக் கழற்றிடும் வழக்கமும் சங்ககாலத்தில் உண்டு.

தனி மகள் ஒருத்தி தன் காதற் கணவனுடன் சுரத்திடை சென்றாள். அங்கு நடந்த போரில் தன் கணவன் உயிர்விட்டான். கொழுகொம்பிழந்த கொடிபோல் தனிமையுற்று வருந்தும் அவள் கலம் வனையும் குயவனைக் கண்டாள். அக்குயவனிடம் நானும் எம் தலைவனோடு இறக்க விரும்புகிறேன். ஆதலால் எமக்கும் அவற்றோடு

என்னும் தொடர்கள் அக்காலத்தில் கல்விக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருந்த உயர்ந்த இடத்தைச் சுட்டி நிற்கின்றன. கடவுளைத் தொழுவதே கல்வியின் பயன் எனத் திருக்குறள் குறிப்பிடுகிறது.

> "உற்றுழி உதவியும் உறுபொருள் கொடுத்தும்
> பிற்றைநிலை முனியாது கற்றல் நன்றே" (புறம்:183)

எனக் கல்வியின் இன்றியமையாமை பற்றியும்

> "வேற்றுமை தெரிந்த நாற்பால் உள்ளும்
> கீழ்ப்பால் ஒருவன் கற்பின்
> மேற்பால் ஒருவனும் அவன் கண்படுமே" (புறம்:183)

எனக் கல்வியின் பெருமை பற்றியும் புறநானூறு குறிப்பிடுகிறது. ஆனால் சங்ககாலக் கல்வி நிலையங்கள் அமைந்த இடம், அமைந்த முறை, அவை இயங்கிய முறை, பயின்ற மாணவர்களின் எண்ணிக்கை, கல்வி கற்பிக்கப்பட்ட முறை ஆகியவை பற்றிக் குறிப்புக்கள் இல்லை.

சங்ககாலத்தில் வரிவடிவில் எழுதப்படும் முறை வழக்கில் இருந்தது. மெய்யெழுத்துக்கள் புள்ளி பெற்று நிற்கும் எனவும், அளபெடை எடுத்ததை அறிய நெட்டெழுத்தின் பின்னர் அதன் இனமாகிய குற்றெழுத்துக்கள் எழுதப்பெறல் வேண்டும் எனவும், 'ப' கரத்தின் உள்ளே புள்ளியிட்டால் அது மகரம் ஆகும் எனவும் தொல்காப்பியர் அக்காலத்தில் வரிவடிவங்கள் இருந்தமைக்கு சான்றுகள் தருவர்.

சங்ககால மக்களிடையே வானநூல் அறிவும் இருந்தது. வெள்ளி வடக்கு இறைஞ்சியின் மழை பொழியும் எனவும், தெற்கு எழின் மழை இராது எனவும் பதிற்றுப்பத்துக் (24) குறிப்பிடுகிறது. வால்வெள்ளி தோன்றுதல், சனிமீன் புகைதல், மீன் ஓடுதல், வெள்ளி தென்திசை ஓடுதல் போன்றன தீநிமித்தங்களாக் கொள்ளப்பட்டன. விண்மீனின் இயக்கத்தைக் கொண்டு யானைக்கட்சேய் மாந்தரஞ்சேரல் இரும்பொறை இறந்துபடும் நாளை முன்கூட்டிக் கணித்ததாகக் கூடலூர் கிழார் குறிப்பிடுகிறார்.

5. பொருளாதார நிலை

செல்வரின் மனைகள் மாடியும் நிலாமுற்றமும் கொண்டு விளங்கின. ஏழைகளின் வீடுகள் வைக்கோலாலும், தழையாலும் வேயப்பட்ட குடிசைகளாக இருந்தன. அரசர்கள் வாழும் இல்லங்கள் "மலைக்கணவாய் போன்ற வாயில்கள்" கொண்டு கம்பீரமாக விளங்கின.

நெல்லை உண்ண வந்த கோழியைக் குழை கொண்டு எறியும் அளவிற்குப் பொன்னும் செல்வமும் ஒருபுறம் காணப்பட்டது. குப்பைக் கீரையை உப்பின்றி வேகவைத்து உண்ணும் அளவிற்கு வறுமை மறுபுறம் காணப்பட்டது. வறுமையுற்று வந்தாரைப்பேணும் சமுதாய மனவளம் இவ்விடை வெளிக்கு இணைப்புப் பாலம் இட்டது.

தொழில்கள்

மக்கள் தாங்கள் வாழும் இடத்திற்கேற்பவும், வாழ்க்கைச் சூழலுக்கு ஏற்பவும் குறிப்பிட்ட ஒரு தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்தனர். அவற்றுள் வாணிகம், உழவு, தச்சு, பொன்அணி வேலைகள், இரும்பு வேலைகள், வீடுகட்டுமானப் பணிகள், கப்பல், படகுகட்டுதல், வேட்டையாடுதல், ஆநிரை மேய்த்தல், மீன்பிடித்தல் ஆகியன குறிப்பிடத்தக்கவை.

உழவு

தொடக்கால நாகரிகத்தை விளக்கும் வெட்சி, கரந்தைப்பாடல்களில் உழவுப் பற்றி குறிப்பு இல்லை. உழிஞைப்பாடல்களிலேயே உழவும், உழவு பேணப்படும் முறையும் விளக்கமாக எடுத்துரைக்கப்படுகின்றன.

மக்கள் தங்கள் வலிமையைக் காட்டி வாழ்ந்த வீரநிலைக் காலத்தில் தொடக்கநிலையில் வீரர், வீரம் அல்லாதோர் என்ற இருபிரிவுகள் இருந்தமை காண்கிறோம். வீரர்களை உயர்ந்தவர் களாகவும் வீரமற்றவர்களைத் தாழ்ந்தவர்களாகவும் கருதும் மனநிலை அங்கு இருந்தது. உழவுபோன்ற இன்றியமையாத தொழிலும் கூடப் போர்க்களம் புகத்தகுதி இல்லாதவர்க்கே தொடக்கநிலையில் அளிக்கப்பட்டது.

> "வேளாண் மாந்தார்க்கு உழுதூண் அல்லது
> இல்லென மொழிப பிறவகை நிகழ்ச்சி"
> (தொல். மரபியல்-81)

எனத் தொடக்காலச் சமுதாயத்தின் மனநிலையைத் தொல்காப்பியம் விளக்கி நிற்கும்.

நெய்தல் தொழில்

சங்ககாலத்தில் ஆடைகள் பருத்தி, பட்டு, எலிமயிர் ஆகியவற்றால் நெய்யப் பெற்றன. இவற்றுள் பட்டாடை

'நூலாக்கலிங்கம்' என அழைக்கப்பட்டது. நெய்தல் தொழிலில் ஈடுபட்டிருந்த காருகர் (சாலியர்)களுக்கெனத் தனிக்குடியிருப்புக்கள் இருந்தமையைச் சிலம்பு சுட்டுகிறது. ஆடைகள் அறுவை, கலிங்கம், காழகம், கூறை, துகில் எனப் பல பெயர்களால் அழைக்கப்பட்டன. மெல்லியஆடைகள் நுரை, புகை, பால், ஆவி, பாம்புரி ஆகியவற்றுடன் உவமை கூறப்படுகின்றன. இவை உரோமாபுரி மக்களால் விரும்பி அணியப்பட்டன. "தமிழகத்தில் இருந்த நேர்த்தியான ஆடைகள் வருவதால் உரோம நாட்டின் செல்வ வெள்ளம் தமிழகம் நோக்கிப் பாய்கிறது", எனப் பெற்றொனியஸ் என்பவர் குறிப்பிடுவார்.

6. சமயநிலை

சங்க இலக்கியங்களில் சமயத்துடன் நேரடித் தொடர்பு கொண்ட துறைகள் இல்லை. எனினும் சமயம் பற்றிய செய்திகள் அகப்புறப்பாடல்கள் அனைத்திலும் பரவிக் காணப்படுகிறது. சங்ககாலச் சமயநிலை பற்றித் 'தொல்காப்பியம்' என்ற நூலில் அருணாசலம், 'சங்ககாலம்' என்ற நூலில் மா.ரா.போ. குருசாமி, 'ஆயிரத்தெண்ணூறு ஆண்டுகட்கு முற்பட்ட தமிழகம்' என்ற நூலில் கனகசபை, 'புறத்திணை வளர்ச்சி' என்ற பி.எச்.டி., ஆய்வேட்டில் ஆ. இராமகிருட்டினன் ஆகியோர் ஆய்வு நடத்தியுள்ளனர்.

நிலக்கடவுள்கள்

முல்லை, குறிஞ்சி, மருதம், நெய்தல் ஆகிய நிலங்கள் பற்றிக் குறிப்பிட வந்த தொல்காப்பியர் ஒவ்வொரு நிலத்திற்கும் ஒரு கடவுளைக் குறிப்பிடுகிறார்.

"மாயோன் மேய காடுறை உலகமும்
சேயோன் மேய மைவரை உலகமும்
வேந்தன் மேய தீம்புனல் உலகமும்
வருணன் மேய பெருமணல் உலகமும்
முல்லை குறிஞ்சி மருதம் நெய்தல் எனச்
சொல்லிய முறையால் சொல்லவும் படுமே"

(தொல். அகத். 5)

தொல்காப்பியர் கருத்துப்படி, திருமால் முல்லை நிலக்கடவுள்; முருகன் குறிஞ்சி நிலக்கடவுள்; இந்திரன் மருதநிலக்கடவுள்; வருணன் நெய்தல் நிலக்கடவுள். "பகைவரிடமிருந்து காக்கும் மாயோன், பகைவரைத் தாக்க வீரமளிக்கும் சேயோன் எனப்போர் வாழ்க்கைக்கு இரு கடவுள்கள்; வான்வழி அச்சம் நீக்க ஓர் இந்திரன், நீர்வழி அச்சம்

நீக்க ஒரு வருணன் எனப் பொது வாழ்க்கைக்கு இருகடவுள்கள். இங்ஙனம் நான்கு நிலத் தெய்வங்களும் அச்சத்தினின்று காக்கவே தொடக்கத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும்" என்பர் ஆ.இராமகிருட்டினன்.

திருமால் வழிபாடு

முல்லை நிலக் கடவுளாகிய திருமால் சங்க இலக்கியங்களில் மால், மாயோன் ஆகிய பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறான். சங்க நூல்களில் திருமாலின் நீலவண்ணமும், நீண்ட உருவம், அவனது கொடி, அணி, அணை ஆகியனவும், அவதாரச் செய்திகளும் பேசப்படுகின்றன.

திருமால் ஆழி ஏந்தியமை, கைகளில் சங்கு, சக்கரம் தாங்கியமை, மார்பில் திருமகளை வைத்துள்ளமை, ஆல் இலையில் பள்ளி கொண்டமை, அரவு அணையில் துயில்கின்றமை, நான்முகனைத் தோற்றவித்தமை ஆகியன குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. திருமால் மாவலிக்கு அருள்புரிந்த வரலாறு முல்லைப் பாட்டில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. பிறப்பு இறப்புக் கடந்த நிலையில் வைத்து அவர் போற்றப்படுதலையும் காண்கிறோம்.

முருகவழிபாடு

அழகும் ஆற்றலும் பற்றிப் பேசப்படும் இடங்களில் எல்லாம் முருகனைப் பற்றிய பேச்சுக் சங்க இலக்கியங்களில் இடம்பெறக் காண்கிறோம். சங்க இலக்கியங்கள் அவனை 'சேயோன்' என அழைக்கும். போர்த்திறன் கொண்ட அவன் போர்த் தெய்வமாகிய கொற்றவைக்கு மகனாகத் திருமுருகாற்றுப்படையில் குறிப்பிடப்படுகிறான். தலைவி காதல் நோயுற்ற சூழலில் நடைபெறும் வெறியாட்டு முருகனை முன்னிறுத்தி நடைபெறுவதேயாகும். இம்முருகவழிவாட்டில் "ஆரவாரம் மிக்க ஆடல்களும் பாடல்களும்' சிறந்து விளங்கின.

சங்க இலக்கியங்களில் போர்த்திறன், சினம், நினைத்ததை முடிக்கும் ஆற்றல், அழகு, புகழ், வெற்றி ஆகியவற்றிற்கு முருகன் உவமையாகக் காட்டப்படுதலை அறிய முடிகிறது. முருகனது ஆறுமுகமும் பன்னிருகையும் பற்றியும், அவனது ஆறுபடை வீடுகள் பற்றியும் திருமுருகாற்றுப்படை எடுத்துரைக்கிறது.

சிவவழிபாடு

சங்க இலக்கியங்களில் சிவபெருமான் 'நீலமணிமிடற்றன்' 'மழுவாய் நெடியோன்', 'ஆல்கெழு கடவுள்' எனப் பல்வேறு பெயர்களால் அழைக்கப்படுகிறான். எனினும் சிவன் என்ற சொல் சங்க இலக்கியத்தில் பயின்றதாகத் தெரியவில்லை. சிவபெருமானின் மாலை, கண்டம், கொடி, நெற்றிக்கண் ஆகியன சங்க இலக்கியங்களில் சுட்டப்படுகின்றன. அவன் திரிபுரம் எரித்தமை, கொடுகொட்டி ஆடியமை பாண்டரங்கம் ஆடியமை ஆகியன சிலம்பில் சுட்டப்படுகின்றன. மூவேந்தருள் சிறந்து விளங்கிய பாண்டியன், சிவனின் முக்கண்களில் சிறந்து விளங்கும் நெற்றிக்கண்ணுக்கு உவமை கூறப்படுகிறான். அதியமானிடம் நெல்லிக்கனி பெற்ற ஔவை, நஞ்சுண்டும் இருந்து அருள்செய்யும் சிவனுடன் அவனை ஒப்பிடுகிறாள்.

கொற்றவை வழிபாடு

சங்க இலக்கியங்களில் கொற்றவையின் இறைப்பண்பு சுட்டப்படவில்லை. கொற்றவைக்கு உரிய வழிபாட்டுச் சடங்குகள் மட்டுமே சுட்டப்படுகின்றன. மார்பில் குருதி தெளித்தாலன்றிக் கொற்றவை பலி ஏற்றுக் கொள்ளாள் (பதிற்றுப்பத்து 79) என்ற நம்பிக்கை நிலைபெற்றிருந்தது. கொற்றவைக்கு எளிய உணவு படைக்கும்போதுகூட அவற்றுடன் குருதி கலந்து படைக்கப்படுவதற்கு இது காரணம்.

கொற்றவையை முருகனின் தாயாகத் திருமுருகாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது. போர்க்குரிய 'சிறந்த' தெய்வமாகத் தொல்காப்பியம் குறிப்பிடுகிறது. பகைவரை அழிக்குமாறு கொற்றவையிடம் வீரர்கள் வேண்டி நின்றதைச் சங்கஇலக்கியம் சுட்டுகிறது. தொல்காப்பியத்தில் வெட்சியை அடுத்தும், கரந்தைக்கு முன்னும் கொற்றவை நிலை இடைப்பட வைக்கப்பட்டுள்ளது. வெற்றி பெற்றோர் மகிழ்ச்சியைப் பரவிக் கொண்டாடவும், போர்க்குச் செல்வோர் வெற்றி வேண்டிப் பரவவும் எனக் கொற்றவை வழிபாடு நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

இந்திரன் வழிபாடு

தொல்காப்பியத்தில் நிலத்தெய்வங்களாக இந்திரனும் வருணனும் குறிக்கப்படுகின்றனர். ஆனால் சங்க இலக்கியத்தில் இவர்கள் பெரிதும் போற்றப்படவில்லை. இந்திரன் வழிபடப்பட்டமைக்குச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்று இல்லை. வருணனைப் பற்றிய செய்தி சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை. இந்திரனும் வருணனும் சங்ககால மக்க

வாழ்வுடன் பெரிதும் தொடர்பு கொண்டிருக்கவில்லை என்பர் ப. அருணாசலம்.

சங்கமருவிய காலத்தில் எழுந்த சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை ஆகிய நூல்களில் இந்திர வழிபாடு விழாக்கோலம் கொண்டு விளங்குதல் காண்கிறோம். ஆனால் பக்திக் காலத்தில் இந்திர வழிபாடு அறவே மறைந்துவிட்டமையை உணரமுடிகிறது. இந்திரன் வழிபாட்டில் காணப்படும் இவ்வேற்றத்தாழ்வுக்கான காரணம் புலனாகவில்லை.

பிறதெய்வங்களின் வழிபாடு

சங்க இலக்கியங்களில் திருமகள், நான்முகன், பலராமன் ஆகியோரைப் பற்றிக் குறிப்புக்கள் உள்ளன. மதில் கதவுகளிலும், வீட்டு நிலைகளிலும் திருமகளின் உருவம் செதுக்கி வைப்பது மங்கலமாகக் கருதப்பட்டது.

"பிறவா யாக்கைப் பெரியோன் கோயிலும்
ஆறுமுகச் செவ்வேள் அணிதிகழ் கோயிலும்
வால்வளை மேனி வாலியோன் கோயிலும்
நீல மேனி நெடியோன் கோயிலும்"
(சிலம்பு. 5:169-172)

எனச் சிலம்பு காவிரிப்பூம்பட்டினக் கோயில்களை நிரல்படுத்திக் கூறும்,

"நுதல் விழி நாட்டத்து இறையோன் முதலாப்
பதிவாழ் சதுக்கத்துத் தெய்வம் ஈறாக"
(மணிமேகலை:1:54-55)

என மணிமேகலை காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் அமைந்த பல்வகைக் கோயில்களைச் சுட்டி நிற்கும்.

நடுகல் வழிபாடு

போர்க்களத்தில் இறந்த வீரனுக்கு எடுக்கப்பட்ட நினைவுக் குறியீடு நடுகல் ஆகும். தொடக்கத்தில் வீரனைச் சிறப்பிக்கும் நோக்கம் கொண்டு அமைந்த இந்நடுகல் பின்னர் அதனைத் தெய்வமாக்கி வழிபடும் நிலைக்கு உயர்ந்தது. நடுகல், வீரன் இறந்துபட்ட இடத்தில் நடப்படும் என்பர் தனிநாயக அடிகள். நடுகல் மானம், கற்பு, அறம் ஆகியவற்றில் சிறந்தவர்களுக்கும் பின்னர் எடுக்கப்படலாயிற்று.

பத்தினி வழிபாடு

கண்ணகிக்குப் பத்தினி வழிபாடு நடந்ததைச் சிலம்பு சுட்டுகிறது. 'உரைசால் பத்தினியை உயர்ந்தோர் ஏத்தலும்' என்பது காப்பியத்தின் மூன்று குறிக்கோள்களுள் ஒன்றாகக் காணப்படுகிறது. நடுகல் வழிபாட்டில் கைக்கொள்ளப்பட்ட வழிபாட்டு முறைகளுடன் பத்தினி வழிபாட்டில் வேள்வியும் இணைந்து காணப்படுகிறது.

புறச்சமய வழிபாடுகள்

சங்ககாலத்தில் சமணபௌத்த சமயச் செல்வாக்குக் குறைவாகவே இருந்தது எனலாம். மதுரையிலும் காஞ்சியிலும் சமண பௌத்தப் பள்ளிகள் இருந்தமைக்குப் பட்டினப்பாலை சான்று தருகிறது.

வழிபாட்டுமுறைகள்

சங்ககால வழிபாட்டு முறைகளை வன்முறை வழிபாடு, மென்முறை வழிபாடு என இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம்.

1. வன்முறை வழிபாடு

ஆரவாரம் மிக்க பொது வழிபாட்டிலும், போர்ச்சூழலில் காணப்பட்ட வழிபாட்டுமுறைகளிலும் வன்முறைவழிபாடு காணப்படுகிறது. வன்முறை வழிபாட்டில் உயிர்ப்பலியிட்டுக் குருதி கலந்த உணவு படைக்கப்பட்டது. மறி அறுக்கப்பட்டது. வீரர்கள் தங்களையே பலியிட்டுக் கொள்ளும் 'அவிப்பலி' பற்றித் தொல்காப்பியம் எடுத்துரைக்கிறது.

2. மென்முறை வழிபாடு

வீடுகளில் அமைந்த இல்லுறை தெய்வங்களுக்கு மென்முறை வழிபாடு இயற்றப்பட்டது. மென்முறை வழிபாட்டில் பூவும் புகையும் இடம்பெற்றன. இறைவன் அணிந்த காந்தள் மலர்களை வண்டும் சேராது விலகியது எனத் திருமுருகாற்றுப்படை (43-44)குறிப்பிடுகிறது. தெய்வ வழிபாட்டிற்குப் பயன்படும் பூக்கள் 'கடவுள் ஒண்பூ' என அழைக்கப்பட்டமைப் பற்றி மலைபடுகடாம் (9290) குறிப்பிடுகிறது.

7. உணவும் விருந்தோம்பலும்

புழுங்கல் அரிசி, பச்சை அரிசி ஆகிய இருவகை உணவுகளும் சங்க காலத்தில் வழக்கில் இருந்தன. பச்சை அரிசிச் சோறு கட்டியாக

இருப்பது வரவேற்கப்பட்டது. புழுங்கல் அரிசிச் சோறு ஒன்றை ஒன்று ஒட்டாமலும் நொறுங்காமலும் இருக்குமாறு சமைப்பது வரவேற்கப்பட்டது. நெல்லைக் குற்ற இரும்புப் பூண் இட்ட உலக்கைகள் பயன்படுத்தப்பட்டன. சமையல் நுணுக்கத்தை விளக்கும் மடைநூல் இருந்ததாகச் சிறுபாணாற்றுப்படை (240-241) குறிப்பிடுகிறது.

உணவு வகைகள்

பலவகை உணவுகள் தயாரிக்கப்பட்டன. தினையரிசியும் பாலும் கலந்த பால்சோறு, அவரைப் பருப்பும் அரிசியும் கலந்த பருப்புச் சோறு, இறைச்சியும் அரிசியும் கலந்த 'ஊன் துவை அடிசில்', புளியும் மோரும், மூங்கில் அரிசியோடு கலந்து ஆக்கப்பட்ட 'புளியங்கூழ்' ஆகியன சங்ககால உணவு வகைளுள் குறிப்பிடத்தக்கவை. அரிசிக்களி, அரிசிக்கூழ், அரிசிச்சோறு, அரிசிஅவல், அரிசிக்கள் ஆகியன அரிசியில் இருந்து தயாரிக்கப்பட்டன. ஊன்உணவும் கள்ளும் இனவேறுபாடின்றி அனைவராலும் உண்ணப்பட்டன. அந்தணர்களும் இவற்றை விரும்பி உண்டனர். இவ்வுணவுப் பழக்கங்கள் சமுதாயத்தால் சாடப்பட்டமைக்குச் சங்க இலக்கியத்தில் சான்று இல்லை.

கறிக்கூட்டு வகைகள்

கறிக்கூட்டு வகைகளில் அசைவ உணவே பெருவழக்காக இருந்தது. முட்டையுடன் கூடிய உடும்புப் பொரியல், பன்றியின் கொழுப்புக்கறி, செம்மறியாட்டின் தொடைக்கறி, சுட்ட மீன்வறுவல் ஆகியவை கறிக்கூட்டு வகைளில் குறிப்பிடத்தக்கவை. மாவடுவை ஊற வைத்து மிளகுப்பொடியும் கறிவேப்ப இலையும் கலந்து வேகவிட்டு ஊறுகாய் செய்யும் வழக்கம் பற்றிப் பெரும்பாணாற்றுப்படை (306-310) குறிப்பிடுகிறது. ஏழைகள் குப்பைக் கீரையை மட்டும் உணவாகக் கொண்டதாகச் சிறுபாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

கறியும் சோறும் கலந்த உணவு 'ஊன் புழுக்கல்' அல்லது 'ஊன்துவை அடிசில்' எனப்பட்டது. உப்புக்கண்டம் 'வாடுஊன்' எனப்பட்டது. குழம்புக்கறி 'கலவை' எனப்பட்டது. ஊறுகாய் 'காடி' எனப்பட்டது. கறியை வேகவைப்பதும் சுடுவதும் வழக்கில் இருந்தன.

விருந்தோம்பல்

தொல்காப்பியர் பொருளிலும், வடிவத்திலும் முறையிலும் பழைமையின் எல்லை கடந்து புதுமையில் முனையும் இலக்கிய வகைமையை 'விருந்து' எனக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்விருந்து என்ற

சொல்லில் 'அர்' விகுதியைச் சேர்த்து 'விருந்தினர்' என்ற சொல்லாட்சியைப் பயன்படுத்தினர். 'விருந்தினர்' என்பது 'புதியவர்' அல்லது 'புதியவை' என்று பொருள். முன்பின் அறிமுகமில்லாத ஒருவருக்கு உணவு, உடை, உறையுள் முதலிய வசதிகளைச் செய்து பேணுவது 'விருந்தோம்பல்' எனப்படும். பண்டைய காலத்தில் உணவகம், தங்கும் வசதிகள் அதிகமில்லாத காலத்தில் புதியதாக வரும் விருந்தினர்களை அவ்வூரில் வாழும் இல்வாழ்வோரின் வீடுகளில் தங்க வைத்து அவர்களுக்கு வேண்டிய வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தனர். இவ்வாறு விருந்தினரை அன்போடு வரவேற்று உபசரிப்பது சிறந்த அறப்பண்பாகப் போற்றப்பட்டது.

தமிழரின் பண்பாட்டை வெளிப்படுத்தும் கருத்துப் பேழையாகத் திகழ்வது சங்க இலக்கியங்கள். இவ்விலக்கியத்தில் ஆற்றுப்படை நூல்களில் கூத்தர், பாணர், பொருநர், விறலி எனும் நான்கு வகையான கலைஞர்கள் வாழ்ந்தனர். இவர்கள் வறுமையுற்றபோது அரசர்களின் புகழைப்பாடி அதற்கு வெகுமதியாக அரசர்களிடமிருந்து பரிசைப் பெற்று தம் வறுமையைப் போக்கிக் கொண்டனர். இவ்வாறு வறுமையைப் போக்கிய கலைஞர் ஒருவர், மற்றொரு கலைஞரை வழிப்படுத்துவது ஆற்றுப்படையாகும். இவ்வாற்றுப்படையில் வள்ளல் நல்லியக் கோடனின் அரண்மனை வாயில் எப்பொழுதும் விருந்தினர் வரவுக்காகத் திறந்தே இருக்குமாம். இதனை,

> "பொருநர்க் காயினும் புலவர்காயினும்ஸ
> அருமறைநாவின் அந்தணர்க்காயினும்
> கடவுள் மால்வரை கண்விடுத்தன்ன
> அடையா வாயில் அவன் அருங்கடை குறுகி"

என்ற சிறுபாணாற்றுப்படையின் பாடல் (205 - 206) விளக்குகிறது.

கிழிந்த ஆடையுடன் வரும் விருந்தினர் தாழ்வு மனப்பான்மையால் கூனிக்குறுகித் தோன்றுவர். அவர்களின் கந்தலாடையைக் களைந்து புத்தாடைகள் வழங்கியதைப் பெரும்பாணாற்றுப்படை கூறுகிறது. பணியாள்களை வைத்து உபசரிக்காமல், தானே முன்னின்று தன் பிள்ளைகளின் முகம்பார்த்து ஊட்டும் ஒரு தாயைப் போல, வள்ளல் தொண்டைமான் இளந்திரயன், பாணர்களுக்கு மரபு பிறழாது பொன்கலத்தில் விண்மீன்களைக் கொட்டியதுபோல வெண்சோறிட்டு பெரிய விருப்பத்துடன் தானே முன்னின்று, உடனிருந்து உணவு ஊட்டி மகிழ்ந்தான் என்பதை,

"விருப்புடை மரபிற் கரப்புடைழ அடிசில்
மீன்பூத் தன்ன வான்கலம் பரப்பி
மகமுறை மகமுறை நோக்கி முகனமர்ந்து
ஆனா விருப்பில் தான் நின்று ஊட்டி"

என்று பெரும்பாணாற்றுப்படை (476-479) அடிகளால் அறியலாம்.

விருந்தினர்களான இரவலர்கள் விடைபெறுமுன் தங்கள் தகுதிக்கேற்ப பொற்றாமரை, பொன்னாலான மாலை, பல புரவிகள் பூட்டிய தேர் முதலியவற்றைப் பரிசாகக் கொடுத்து மகிழ்ந்தனர் என்பதை பெரும்பாணாற்றுப்படை நூல் சுட்டுகிறது. விருந்தினர் விடைபெறும்போது பழந்தமிழ் மக்கள் தம் வீட்டுப்பெண் குழந்தை வழிமறித்து, இன்னும் சிலநாள் தங்கியிருக்க வேண்டுவர். இவ்வழக்கத்தை, "தொடிக்கை மகடூஉ மகமுறை தடுப்ப" என்ற சிறுபாணாற்றுப்படை நூலின் வழி அறியலாம்.

8. விழாக்களும் பொழுதுபோக்குகளும்

விழாக்கள்

பண்டையத் தமிழர்கள் கொண்டாடிய விழாக்களை அவற்றின் நோக்க அடிப்படையில் மூன்றாகப் பகுக்கலாம். அவை;

1. அரசியல் விழாக்கள்
2. சமயவிழாக்கள்
3. பொது விழாக்கள்

1. அரசியல் விழாக்கள்

1. அரசனது பிறந்தநாள் விழா ஆண்டுதோறும் கொண்டாப்பட்டது. இது 'பிறந்தநாள் வயின் பெருமங்கலம்' என அழைக்கப்பட்டது. பொதுமக்களும் இவ்விழாவில் பெருங்பங்கேற்றனர். நன்னன் பிறந்தநாள் விழா பெரும் ஆரவாரத்துடன் கொண்டாடப்பட்டமைப் பற்றி மதுரைக் காஞ்சி (611-615) குறிப்பிடுகிறது.

2. சங்ககாலத்தில் முடிசூட்டும் விழா காணப்படுகிறது. பகைவரது முடிப்பொன்னால் ஆரம், கழல் செய்வது பெருமையாகக் கருதப்பட்டது. சேர, சோழ, பாண்டியர் 'முடிகெழு மூவர்' என அழைக்கப்பட்டனர். வேந்தர்களுக்கு முடிசெய்தற்கெனத் தனிப்பொற்கொல்லர்கள் அமர்த்தப்பட்டமை பற்றிச் சிலம்பு குறிப்பிடுகிறது. எனினும் பிற்காலச் சோழர்கள் முடிசூட்டுதலை

ஒரு விழாவாகக் கோவில்களில் கொண்டாடினாற் போல சங்ககாலத்தில் முடிசூட்டு விழா நடைபெற்றதா? என அறிய இயலவில்லை.

3. அரசன் பகைநாட்டின் மீது படையெடுக்கும் முன் தனது குடையையும் வாளையும் நல்ல நாளில் முன்கூட்டி அனுப்பி வைப்பது வழக்கம். இது விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டது. இவ்விழா குடைநாள்கோள், வாள்நாள்கோள் என அழைக்கப்பட்டது.

4. பகைவரை வென்ற அரசன் போர்க்களத்தில் வெற்றிவிழாக் கொண்டாடுதல் மரபாக இருந்தது. வெற்றிவிழாவின்போது நடைபெறும் குரவைக் கூத்தில் அரசரும் மறவரும் கைகோர்த்துச் சமநிலையில் நின்று ஆடுவர். வெற்றி விழாவின் போது எழுப்பப்பட்ட மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் விதந்து போற்றப்படுதல் காண்கிறோம்.

2. சமய விழாக்கள்

1. *கார்த்திகை விழா* : கார்த்திகைத் திங்களில், நிலா கார்த்திகை விண்மீனைச் சேரும் நடுஇரவில் கார்த்திகை விழாக் கொண்டாடப்பட்டது. 'மகளிர் கூட்டம் மகிழ்ந்து கூடி எடுத்த விழாவாக இது அகநானூற்றில் சுட்டப்படுகிறது. இவ்விழாவில் தெருக்களில் வரிசையாக விளக்குகள் ஏற்றப்பட்டன; மாலைகள் தொங்கவிடப்பட்டன.

2. *ஓணவிழா*: ஆவணித் திங்களில் திருமால் வழிபாட்டுடன் இணைந்து இவ்விழாக் கொண்டாடப்பட்டது. இந்நாளில் மக்கள் புத்தாடை அணிந்து விருந்துண்டு மகிழ்ந்தனர். ஓணவிழா திருமாலின் பிறந்தநாள் விழாவாகக் கொண்டாடப்பட்டதை மதுரைக் காஞ்சி குறிப்பிடுகிறது.

3. *காமன் விழா* : காமன் விழா எடுக்கப்படும் நாள் இலக்கியத்தில் குறிக்கப்படவில்லை. ஆனால் பங்குனி சித்திரையில் நடைபெறும் இந்திர விழாவிற்கு முன்னர் இவ்விழா நடைபெற்றதாகச் சிலம்பு குறிப்பிடுகிறது. காமக்கடவுளுக்கு விழா எடுப்போர் தம் காதலியுடன் சேர்ந்து இவ்விழாவினைக் கொண்டாடினர்.

4. *இந்திர விழா* : இந்திர விழாப் பற்றிச் சிலம்பும் மணிமேகலையும் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன. இவ்விழா

நாட்கள் நடைபெற்றது. பங்குனித் திங்களில் தொடங்கி சித்திரைத் திங்கள்முதல் நாளில் முடிவுற்றது.

5. *முந்நீர் விழா :* கடல் தெய்வமாகிய இந்திரனுக்கு எடுக்கப் பட்டும் விழாவின் ஒரு பகுதி இது. 'கடலாட்டுவிழா' எனவும் இது அழைக்கப்பெறும். இந்திரவிழா முடிந்து கொடி இறங்கிய பின் சித்திரைத் திங்கள் முப்பதாம்நாள் இவ்விழா நடைபெற்றது. நிலந்தருதிருவிற் பாண்டியன் கடல் தெய்வத்திற்கு முந்நீர்விழா எடுத்த செய்தி புறநானூற்றில் குறிப்பிடப்படுகிறது. அன்று நடைபெறும் கடல் விளையாட்டைக் காணக் கடற்கரையில் முன்கூட்டியே இடம்பிடிக்க விரைந்து சென்ற மக்களைப் பற்றிச் சிலம்பு சுட்டுகிறது.

6. *திருவாதிரை விழா :* மார்கழித் திங்களில் நடைபெறும் விழா இது. மகளிரால் மட்டும் கொண்டாடப்படும் விழாக்களுள் இதுவும் ஒன்று.

7. *உத்திர விழா :* பங்குனித் திங்களில் உத்திரம் நாளில் கொண்டாடப்பட்ட விழா இது. இதனைப் 'பங்குனி முயக்கம்' என அகநானூறு சுட்டும்.

3. **பொதுவிழாக்கள்**

1. *தைப் பொங்கல் விழா :* தைத்திங்கள் முதல் நாளில் இவ்விழாக் கொண்டாடப்பட்டது. நோன்பு இருந்தோர் இந்நாளில் நீராடி விருந்துண்பர் என நற்றிணை சுட்டுகிறது.

2. *புதுப்புனல் விழா :* ஆற்றில் வெள்ளப் பெருக்கு வரும்போது இவ்விழா நடைபெற்றது. இது 'நீரணி விழா' எனவும் அழைக்கப்பட்டது. புதுப்புனல் விழாக் கொண்டாடப்படும் தலைநாளில் அரசர் முன்நின்று இவ்விழாவினைத் தொடங்கி வைப்பது வழக்கில் இருந்தது. புதுப்புனல் விழாவில் பங்கு கொண்டோர், அவர்தம் செயல்பாடுகள், விழாக் கொண்டாடப்பட்ட முறை, விழா ஆரவாரம் ஆகியன பற்றிப் பரிபாடலின் வையைப் பாடல்கள் விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றன.

Test

பொழுதுபோக்குகள்

சங்ககாலப் பொழுதுபோக்குகளை அவற்றில் பங்கேற்றவர்களது தன்மையின் அடிப்படையில் நான்கு வகைப்படுத்தலாம்.

1. ஆடவரின் பொழுதுபோக்குகள்
2. மகளிரின் பொழுதுபோக்குகள்
3. குழந்தைகளின் பொழுதுபோக்குகள்
4. பொதுப் பொழுதுபோக்குகள்

ஆடவரின் பொழுதுபோக்குகள்

கொல்லேறு தழுவுதல், மற்போர் புரிதல், நீரில் மூழ்கி மணல் எடுத்து விளையாடுதல் ஆகியன ஆடவரின் பொழுதுபோக்குகள். போர்க்கு முன்னும், பின்னும் குரவைக் கூத்து ஆடி மகிழ்வது விழாக்காலங்களில் போர்ப் பயிற்சி செய்து காட்டுவது ஆகியன விழாக்களின் பொழுதுபோக்குகள், பாசறையில் விறலியின் ஆடல் கண்டு களிப்பது, அரசவையில் பாணனின் பாடல் கேட்டுச் சுவைப்பது துணங்கைக் கூத்தைத் தொடங்கி வைத்து ஆடுவது ஆகியன மன்னரின் பொழுதுபோக்குகள்.

கொல்லேறு தழுவுதலில் மணம் ஆகாத இளைஞர்கள் பங்கு கொள்வர். காளையை அடக்கி, அக்காளைக்குரிய தலைவியை மணப்பது அக்கால மரபாக இருந்தது. பலரும் கூடிக்காணுமாறு மற்போர் நடைபெற்றது. மற்போர் நடுவர் தீர்ப்புக்கு உட்படுத்தப்பட்டிருந்தது. மரங்களில் ஏறி ஆழமான மடுக்களில் குதித்து நீந்தி விளையாடுவது வீரவிளையாட்டுக்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்பட்டது.

மகளிரின் பொழுதுபோக்குகள்

பந்தாடுதல் : நூலினால் வரிந்து கட்டப்பட்ட ஒருவகை பந்தினைக் கொண்டு ஆடுதல் அன்றைய மகளிர் வழக்கமாக இருந்தது. மாடி வீடுகளில் மேல் மாடத்தில் பெண்கள் வரிப் பந்தாடியது பற்றி பெரும்பாணாற்றுப்படை குறிப்பிடுகிறது.

> "பீல் மஞ்ஞையின் இயலிக் கால
> தமனியப் பொற்சிலம் பொலிப்ப உயர்நிலை
> வான்தோய் மாடத்து வரிப்பந் தசைஇ"
>
> (பெரும்பாண். 331-333)

கழங்காடுதல் : மகளிர் விளையாட்டுக்களில் கழங்கு என்பதும் ஒன்றாகும். திண்ணைகளில் பொன்னாலான கழங்கினை வைத்து விளையாடியதாகப் புறநானூறு கூறுகின்றது.

"செறியரிச் சிலம்பின் குறுந்தொடி மகளிர்
பொலஞ்செய் கழங்கிற் றெற்றி யாடும்" (புறம்.36)

ஊசலாடுதல்: மரத்தின் கிளையில் கயிற்றினை ஊசலாகக் கட்டி அதிலமர்ந்து ஆடி மகிழ்தல் பற்றிய குறிப்புக்கள் பலவுண்டு. அப்போது பாடும் பாடல் ஊசல் வரியாகும்.

"பெருங்கயிறு நாலும் இரும்பனம் பிணையல்
பூங்கண் ஆயம் ஊக்க ஊக்காள்" (நற்.90:6-7)

குழந்தைகளின் பொழுதுபோக்குகள்

வண்டல் அயர்தல், சிறுவீடுகட்டி விளையாடுதல், சிறுசோறு சமைத்தல், பாவைக்குப் பாலூட்டி விளையாடுதல் ஆகியன சிறுமியரின் பொழுபோக்குகள், சிறுதேர்களை உருட்டி விளையாடுதல் சிறுவரின் பொழுதுபோக்குகள், கிலுகிலுப்பை வைத்து ஆடல், அம்பலியை அழைத்து விளையாடல் ஆகியன சிறுவர், சிறுமியரின் பொழுது போக்குகள்

முக்காற் சிறுதேர் : சிறுவர்கள் மூன்று கால்கள் உடைய சிறுதேரையுருட்டி விளையாடுவது பற்றிப் பல பாடல்கள் குறிப்பிடுகின்றன.

"தச்சச் சிறாஅர் நச்சப் புனைந்த
ஊரா நற்றேர் உருட்டிய புதல்வர்" (பெரும். 248-49)

கிலிகிலியாடல்: சிறுவர்கள் கிலுகிலுப்பை என்னும் விளையாட்டுக் கருவியினால் ஒலியெழுப்பி விளையாடுதலை இன்றும் காணலாம். சங்க நாளிலும் இம்மரபு இருந்தது என்று சிறுபாணாற்றுப்படை வழியாக அறிகின்றோம். உமணர்களோடு சென்ற குழந்தைகளைப் போன்ற மந்தி முத்துக்களைக் கிளிஞ்சல்களில் இட்டுக் குழந்தைகளோடு கிலிகிலியாடும் வளமார்ந்த நாடு பாண்டிநாடு என்கிறது இந்நூல்.

"நோன்பகட்டுமணர் ஒழுகையொடு வந்த
மகாஅர் அன்ன மந்தி மடவார்
நகாஅர் அன்ன நளிநீர் முத்தம்
வாள்வாய் எருந்தின் வயிற்றகத் தடக்கி
. . . .
கிளர்பூண் புதல்வரொடு கிலிகிலி யாடும்"
(சிறுபாண்.55-61)

பொதுப்பொழுதுபோக்குகள்

ஊர்ப்பொது அம்பலங்களில் வட்டு ஆடுவது, கண்டுகளிப்பது, யானைப்போர் போன்ற விளையாட்டுப் கண்டுகளிப்பது, பாணர்களின் பாடல்கள் கேட்பது, விறலியின் காண்பது, நாடகங்களைக் கண்டு களிப்பது, நிலவுக் விழாக் காலங்களிலும் ஆற்று மணலில் அமர்ந்து மகிழ்வது, பெருக்கின்போது புதுப்புனல் ஆடுவது, கள்ளுண்டு மகிழ்வது பொதுப்பொழுதுபோக்குகள்.

9. சங்ககாலப் போர்முறை

சங்க இலக்கியங்கள் அகம், புறம் என இருவகை பட்டுள்ளன. இவற்றுள் புறம் சங்ககாலப் போர்முறைக கொடைநலன்களையும் பெரிதும் விளக்கி நிற்பதாகும். போர்முறைகளை அறியத் தொல்காப்பியப் புறத்திணையில் பதிற்றுப்பத்து ஆகிய நூல்கள் பெரிதும் துணைநிற்கின்றன. இலக்கியங்களில் உவமையாக வரும் வரலாற்றுச் செய்தி இப்போர்முறைகள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இப்போர்முறைகளை கல்வெட்டுச் சான்றுகளோ செப்பேட்டுச் சான்றுகளோ கிடைக்க சங்ககாலப் போர்முறை பற்றித் 'தமிழ் இலக்கியத்தில் கருத்தும்' என்ற நூலில் வேலுப்பிள்ளை, 'தமிழ் வீர நிலை பாடல்கள்' என்ற ஆங்கில நூலில் கைலாசபதி, 'தமிழில் இ பாடல்கள்' என்ற ஆங்கில நூலில் தனிநாயக அடிகள், 'ப இந்தியப் போர்கள்' என்ற ஆங்கில நூலில் இராமச்சந்திர தீ 'பண்டைத் தமிழர் போர்நெறி' என்ற நூலில் புலவர் கோ ஆகிய நூல்கள் சங்ககாலப் போர்முறைகளைப் பறைசாற்று

தொல்காப்பியர் சுட்டும் போர் வகைகள் நான்கு 1. வெட்சி 2. வஞ்சிப்போர் 3. உழிஞைப்போர் 4. தும்பைப் போர். இந்நான் போர்களும் முறையே ஆநிரை, நாடு, மதில், களம் ஆகிய பொருள்களின் அடிப்படையில் நடைபெற்றன. சங்க இலக்கிய புறப்பொருள் வெண்பாமாலையும் செயல் அடிப்படையில் இப்போ வகைப்படுத்துகின்றன. இந்நூல்களின் கருத்துப்படி ஆநிரை வெட்சி மீட்டல், கரந்தை நாட்டின் மீது படையெடுத்தல், எதிர்த்தல், காஞ்சி மதிலை வளைத்தல், உழிஞை காத்தல், களத்தில் போரிடுதல், வெல்லுதல் வாகை.

போர் உத்திகள்

பகைவரைப் பணிய வைக்கக் கையாளப்பட்ட உத்தி

பகைவரைப் பணிய வைக்கவும், அஞ்சச் செய்யவும் பல போர் உத்திகள் கையாளப்பட்டன. பகைவர்நாடு கொள்ளையிடப்பட்டது. பகைப்புலங்கள் எரியூட்டப்பட்டன. நாற்படை கொண்டு பகைப்புலவயல் வளங்களும் நீர்வளங்களும் அழிக்கப்பட்டன. பகை நாட்டைத் தீயிட்டும் கொள்ளையிட்டும் அழிப்பது வஞ்சி, கொற்றவள்ளை ஆகிய துறைகளின் இலக்கணமாகக் குறிக்கப்படுகின்றன. இவை பகைவரைப் பணியவைக்கக் கையாளப்பட்ட உத்திகள்.

பகைவரை அச்சுறுத்தக் கையாளப்பட்ட உத்தி

பொதுப் பகைவனாகி நின்ற அரசனைப் பல அரசர்கள் இணைந்து நின்று தாக்கினர். இது துணைப்படை கோடல் எனப்பட்டது. நட்புக் கருதியும், பொருள் தந்த போதும் துணைப்படை தரப்பட்டது. தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனை ஏழு வேந்தர்கள் இணைந்து நின்று போரிட்டமை பற்றியும், கரிகாலனைப் பதின்மூன்று அரசர்கள் இணைந்து நின்று போரிட்டமை பற்றியும் சங்க இலக்கியங்கள் எடுத்துரைக்கின்றன.

பகைவரை வெளிக்கொணரக் கையாளப்பட்ட உத்தி

முற்றுகையிட்ட அரசர்கள் மதிலில் அடைந்து கிடக்கும் மன்னனின் காவல் மரங்களை வெட்டி அவனது மானஉணர்வைத் தூண்டினர். இது கடிமரம் தடிதல் எனப்பட்டது. இது மதிலில் நாணம் இன்றி அடைந்து கிடந்தவனை வெளிக்கொணரக் கையாளப்பட்ட உத்தி.

நாட்டைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக் கையாளப்பட்ட உத்தி

பொருள் தந்து பேரரசர்களை நட்பாக்கிக் கொள்ளுதல், பகை நாட்டை அழித்து நிற்கும் மன்னன் முன்னர் அதன் அண்டை நாட்டார் பணிந்து திறைதருதல் ஆகியன குறுநில மன்னர்கள் செய்த தற்காப்பு நடவடிக்கைகளாக விளங்கின. இது போரைத் தவிர்த்து நாட்டைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளக் கையாளப்பட்ட உத்தி.

போர் அறங்கள்

மண்ணாசையும் போர்வெறியும் கொண்டு படையெடுக்கும் அரசர்கள் போர்க் கொடுமைகளில் ஈடுபட்டனர் எனின், மானமும் வீரமும்

அரசர்கள் போர் அறங்களைக் கட்டிக் காத்தன கொண்டு போரிட்ட எனலாம். படையெடுக்கும் முன் பறை அறைந்து தன் படையெடுப்பை பகைவர்க்குத் தெரிவித்தல் மரபாக இருந்தது. 'பொருநன் முரசு அறையும் ஒவ்வொரு தடவையும் உன் பகைவர்கள் நடுங்குகின்றனர்' எனச் சோழன் நலங்கிள்ளியைக் கோவூர்கிழார் பாராட்டக் காண்கிறோம். அஞ்சிப் புறமுதுகிட்டு ஓடுவோரைத் தாக்காமை, கையில் உள்ள படைக்கலன்களைக் கீழே போட்டு நின்று சரண் அடைந்தவர்களை காத்து நிற்றல்.

"ஆவும்ஆன் இயல் பார்ப்பன மாக்களும்
பெண்டிரும் பிணியுடையுரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க்கு அருங்கடன் இறுக்கும்
பொன்போல் புதல்வர்ப்பெறாஅ தீரும்
எம்அம்பு கடிவிடுதும் நும் அரண் சேர்மின்" (புறம்-9)

என அறிவித்தலை 'அறத்தாறு நுவலும் பூட்கை' யாகக் கொள்ளுதல் ஆகியன சங்க காலத்தில் காணப்பட்ட உயர்ந்த போர் அறங்களாகும்.

◎ ◎ ◎

9. களப்பிரர்கள்

தமிழகத்தை ஆட்சிசெய்த களப்பிரர்களின் காலத்தை 'இருண்ட காலம்' எனலாம். அதாவது சங்ககாலம் முடிவுற்றபின் கி.பி. மூன்றாம் நூற்றாண்டுமுதல் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டு வரை தமிழகத்தைப் பலர் ஆட்சிச் செய்திருக்கின்றனர். ஆனால் இதற்கு எந்தச் சான்றுகளும் இல்லை. ஆனால் அக்காலத்தில் ஏற்பட்ட குழப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு களப்பிரர்கள் தமிழகத்திற்குள் புகுந்து ஆட்சிக் கட்டிலிருந்த தமிழ் மன்னர்களைத் தோற்கடித்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றி கொண்டதாகத் தெரிகிறது. ஆனால் இவர்கள் படையெடுத்த காலம், தோற்கடிக்கப்பட்ட தமிழ் மன்னர்கள், கைப்பற்றிய இடங்கள், இவர்கள் தமிழகத்திற்குள் வரக் காரணமாக இருந்த வரலாற்றுச் சூழல் ஆகியன பற்றி முழுமையாகத் தெரிந்து கொள்ள ஆதாரங்கள் இல்லை. அதே போன்று களப்பிரர்களின் வரலாறு பழக்கவழக்கம் ஆகியவை பற்றிய செய்திகள் ஏதும் இவர்களைப் பற்றிப் பேச ஆதாரங்களில் காணமுடியவில்லை. அதனாலேயே களப்பிரர்கள் ஆண்ட இக்காலம் 'இருண்டகாலம்' எனப்படுகிறது.

களப்பிரர்களைப் பற்றி அறிந்துக்கொள்ள குறிப்புகள், தூத்துக்குடிச் செப்பேடுகள், கொற்றமங்கலச் செப்பேடுகள், தளவாய்ச் செப்பேடுகள் ஆகிய செப்பேடுகளில் காணப்படுகின்றன. திருப்புகழூர்க் கல்வெட்டுக்கள், காஞ்சிவைகுந்தப்பெருமாள் கோவில் கல்வெட்டுகள் ஆகிய கல்வெட்டுகளிலும் களப்பிரர்கள் பேசப்படுகின்றனர். தமிழ் நாவலர் சரிதை, புத்ததத்தர் எழுதிய 'விநயவி நிச்சயம்', 'அவிதம்மாவிதாரம்' ஆகிய நூல்களிலும் களப்பிரரைப் பற்றிய குறிப்புகள் உள்ளன. குறிப்பாகத் தமிழ் இலக்கியங்களான தமிழ் நாவலர் சரிதை, யாப்பெருங்கலம், பெரியபுராணம் ஆகியவை களப்பிரர் ஆட்சியைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றன. திருப்புகழூர்க் கல்வெட்டு நெற்குன்றம்கிழார் என்னும் களப்பிரமன்னனைப் பற்றிக் கூறுகிறது. காசக்குடி செப்பேடுகள் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியில் சிம்மவிஷ்ணு, களப்பிரர்களைத் தோற்கடித்த செய்தியைக் குறிப்பிடுகின்றது. வேள்விக்குடிச் செப்பேடுகளும் தலவாய்புரம் செப்பேடுகளும் பாண்டியன் கடுங்கோன் களப்பிரர்களைத்

தோற்கடித்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. கூற்றம் செப்பேடுகள், முத... நரசிம்மவர்மன் சோழர்கள், பாண்டியர்கள் ஆகியோரையும் கள... களையும் தோற்கடித்ததைக் கூறுகின்றன. எனவே சங்ககாலத்தி... பின் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட களப்பரர்களின் ஆதிக்கம் கி.பி... நூற்றாண்டு வரை நீடித்திருந்திருக்கலாம் எனத் தெரிகிறது.

களப்பிரர்கள் யார்

களப்பிரர்கள் யார், அவர்களின் பூர்வீகம் எது என்ற கேள்வி... வரலாற்று அறிஞர்களிடையே பல்வேறு கருத்து வேறுபாடுகள் இரு... வருகின்றன. தமிழகத்தை ஆட்சி செய்த களப்பிரர்கள், தமிழகத்... ஆட்சி செய்ததாகக் கூறப்படும் கி.பி.3-ம் நூற்றாண்டுமுதல் கி.பி... ம் நூற்றாண்டுவரை வரலாற்றைத் தெளிவாக அறிந்துக்கொள்ளக்கூ... ஆதாரங்கள் கிடைக்கவில்லை எனலாம்.

தமிழகத்தின் வடபகுதியில் வாழ்ந்த முத்தரையர் தலைவனுக்கு கள்வர், கள்வன் என்ற பட்டப்பெயர் ஒன்று உ... எனவும், தமிழில் களவர் எனப்பட்டதே வடமொழியில் களப... ஆயிற்று என்று கோபிநாத்ராவ் குறிப்பிடுகின்றார். அத... காஞ்சிவைகுந்தப் பெருமாள் கோவில் கல்வெட்டு ஒன்று சுவரன்... என்ற முத்தரையன் 'களவர்கள்வன்' என்று குறிப்பிடுகின்றது. இத... முத்தரையன் இனமே களப்பிரன் இனம் என்று குறிப்பிடுகின்றா...

மேலும் டாக்டர் ராஜமாணிக்கனார். களப்பிரர்களைப் ப... குறிப்பிடும்போது இவர்கள் தமிழகத்தின் வடக்கில் காளத்திமலை... வாழ்ந்த கணவர் என்ற இனமே களப்பரர் இனம் என்கிறார். க... என்ற இனப்பெயரே கன்னடத்தில் 'களபரு' எனவும் வடமொழி... 'களப்ரா' எனவும், தமிழில் களப்பிரர் எனவும் மாறியது என... அவரது கணிப்பு. மைசூர் மாநிலத்தில் உள்ள போளூர்க் கல்வெ... களபோரா என்ற இனம் குறிக்கப்பட்டுள்ளதை இக்கருத்தை உ... செய்கிறது.

கேரள களப்பிரர்களே 'களப்பிரர்கள்' என்று சிலரும், மதுரை... சிறிது காலம் ஆண்ட கன்னடரே களப்பிரர்கள் என்று சில... கூறுகின்றனர். சங்க இலக்கியங்களில் வேங்கடமலை பகுதியில் பு... என்ற கள்வர் இனத்தின் தலைவன் ஆட்சி செய்து வந்த... குறிப்பிடுகிறது. கி.பி.3-ம் நூற்றாண்டு மற்றும் 4-ம் நூற்றாண்டு... சமுத்திரக் குப்தரின் படையெடுப்பிலும் சாதவாகனத்தின் வீழ்ச்சி... பல்லவர்களின் கை ஓங்கி வந்ததாலும், தொண்டை நாட்டில் ஏற்...

குழப்பங்களைப் பயன்படுத்தி களப்பிரர்கள் தமிழகம் புகுந்து முதலில் தொண்டை மண்டலத்திலும், பின் சோழ பாண்டிய மண்டலங்களிலும் இருந்த நிலையான அரசுகளைக் கவிழ்த்துவிட்டு, நாடு முழுவதும் கலவரமான சூழ்நிலையையும், தமிழக வரலாற்றில் ஒரு இருண்ட கண்டத்தையும் ஏற்படுத்தினர் எனலாம்.

சோழ நாட்டை ஆட்சி செய்து வந்த அச்சுத விக்கிராந்தன் என்பவன் கற்ப குலத்தைச் சேர்ந்தவன் ஆவான். இவன் புத்தசமயத்தைப் பின்பற்றுபவன். இவனுடைய ஆட்சிக்காலத்தில் புத்ததத்தர் என்ற பௌத்த அறிஞர் 'விநிய விநச்சயம்' என்ற நூலை எழுதினார். பாண்டிய மன்னன் கடுங்கோன் என்பவனாலும், பல்லவன் சிம்மவிஷ்ணுவாலும், அச்சுத விக்கிராந்தன் ஒடுக்கப்பட்டது. அவனுடைய ஆட்சி ஒடுக்கப்பட்டு அவன் ஆட்சி முடிவடைந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. கூற்றுவன் என்ற வேறொரு களப்பர மன்னன் தொண்டை நாட்டில் களந்தை என்னுமிடத்தில் ஆட்சி செய்து வந்ததாகக் கூறப்படுகிறது. இவனே பெரியபுராணத்தில் வருகின்ற கூற்றுவநாயனார் என்றும் சிலர் கூறிவருகின்றனர்.

சமணக் கொள்கைகளைப் பரப்புவதற்காக வச்சிரநந்தி என்பவர் மதுரையில் கி.பி. 470-ல் திராவிட சங்கம் ஒன்றை நிறுவினார். இவன் பூச்சியபாதர் என்பவரின் மாணவன் ஆவான். சமண நூல்களை வெளியிடுவது சமணக் கொள்கைகளை விளக்கும் நோக்கத்திற்காகத் தான் என்று இந்தத் திராவிடச்சங்கம் உணர்த்தியது. சீவகசிந்தாமணி, குண்டலகேசி, நீலகேசி, யசோதா காவியம் போன்ற இலக்கியங்கள் இச்சங்கத்தின் தொண்டினாலும், முயற்சியாலும் வெளியான காவியங்கள் எனலாம். மேலும், பதினெண்கீழ்கணக்கு நூல்கள் பலவும், சிலப்பதிகாரம் மணிமேகலையும் இச்சங்ககாலத்தில்தான் இயற்றப்பட்டது என்று வரலாற்று அறிஞர்கள் கூறியதுண்டு.

களப்பிரர்கள் தொடக்கத்தில் பௌத்தராகவும் பின்னர் சமணராகவும் இருந்திருக்கின்றார்கள். பாலிபிராகிருதம் ஆகிய மொழிகளை ஆதரித்தார்கள். ஆதலால் இவர்கள் தமிழரா? அல்லது தென்னிந்தியரா? என்ற குழப்பம் தோன்றினாலும், இவர்கள் இந்தியர்கள் என்பதில் எந்தச் சந்தேகமும் இல்லை எனலாம். களப்பிரார்கள் காலத்தில் பௌத்தம், சமணம், வைதிகம், சைவம், பிரவாதம், ஆசிவகம், சிகண்டம், சாங்கியம், பௌதீகம், வைசேடிகம் என்ற பல சமயங்கள் இருந்ததாகத் தெரிகிறது. பௌத்தமும், சமணமும் மன்னர்களால் ஆதரிக்கப்பட்டு, மக்களாலும் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு நல்ல வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தன. பௌத்தசமயத் துறவிகளும், சமணமுனிவர்களும்

ஆரியச்சமயத்தின் குறைகளையும், கேடுகளையும் மக்களிடம் விளக்கிக் கூறியிருக்கின்றனர். அதாவது பிறஉயிர்களைக் கொல்லாமை மாமிசம் உண்ணாமை, பொய்கூறாமை உயர்வு, தாழ்வு இல்லாமல் ஒற்றுமையுடன் வாழ்தல் போன்ற உயர்ந்த கொள்கைகளை மக்களுக்கு உணர்த்தி இருக்கின்றார்கள். அனைத்துச் சமயத்தைச் சார்ந்தவர்களும் ஒன்றுகூடி, அவரவர் சமயங்களின் தத்துவங்களை எடுத்துக்கூறி மக்களை நல்லவழிப்படுத்தும் மன்றங்கள் இருந்திருக்கின்றன. ஆரம்பகாலக்கட்டத்தில் அமைதியாகவும், மக்களுக்கு அறிவு புகட்டும் ஒரு நல்லமன்றமாக இருந்தாலும், நாளடைவில் சமய விவாதங்கள் ஏற்பட்டு பூசல்கள் தலைதூக்க ஆரம்பித்தன. முதலில் சமணர்களுக்கும் பௌத்தர்களுக்கும் ஏற்பட்ட சமயப்பூசல்களில் சமணர்களின் ஒற்றுமை ஓங்கி இருந்தது. ஆனால் அதன் பிறகு பார்பனர்களின் ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கமுடியாமல் சமண மதமும் மறையத் துவங்கியது எனலாம்.

களப்பிரர்கள் ஆட்சியில் தமிழகத்தில் ஏற்பட்ட தாக்கம்

களப்பிரர்களின் ஆட்சிக் காலத்தில் பிராகிருதமொழியும் பாலிமொழியும் நல்ல செல்வாக்குப் பெற்றிருந்தன. தமிழ்மொழி சற்று செல்வாக்குக் குறைந்தாகவே இருந்தது. செல்வாக்கு குறைந்திருந்தாலும் பௌத்த துறவிகளும், சமண முனிவர்களும் தம் சமயவளர்ச்சி போன்று தமிழ்மொழியையும் போற்றி வளர்த்தனர். இதனால் சமய வேறுபாடு இல்லாமல் நெறியோடு இணைந்த வாழ்க்கையும் சங்கத் தமிழர் மேற்கொண்டனர். ஆனால் களப்பிரர்கள் காலத்திலும் அதற்குப் பிறகும் தமிழகச் சமயம் பூசல்களில் ஈடுபட்டு பார்ப்பனர்களின் பக்தியை மேற்கொண்டு வாழ்க்கையை நரகமாக்கும் அளவிற்கு மாற்றம் ஏற்பட்டது. காட்டுமிராண்டித்தனமும், மதவெறியும் எவ்வாறு ரோமப் பேரரசை வீழ்ச்சியடைய செய்ததோ அதே போன்று பார்ப்பனிய மதமும், களப்பிரார்களின் தவறான போக்கும் தமிழ் அரசுகளை வீழ்த்தியது மட்டுமில்லாது தமிழ் நாகரிகத்தையும் கலாச்சாரத்தையும் பாதாளத்தில் தள்ளியது.

❑ ❑ ❑

10. பல்லவர்கள்

அகத்தியம், தொல்காப்பியம், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை ஆகிய நூல்களில் பல்லவர் என்கின்ற சொல்லே இடம் பெறவில்லை. பல்லவரைப் பற்றிய குறிப்பு ஏதும், சங்க இலக்கியத்தில் இல்லை என்பது வரலாற்று அறிஞர்களின் கருத்தாகும். சங்ககாலத்துக்குப் பின்னர் தோன்றிய தமிழ்இலக்கியங்களில் பல்லவர்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றது. இதைத்தவிர சமஸ்கிருத இலக்கியங்கள் சிலவற்றில் பல்லவரைப் பற்றிய குறிப்புகள் காணப்படுகின்றன. பல்லவவரலாற்றை நமக்குத் தெரியப்படுத்தும் சில இலக்கியங்கள் பின்வருமாறு:

1. லோக விபாகம்

'லோக விபாகம்' என்னும் நூல் சமஸ்கிருத நூலாகும். இது சமண மதத்து திகப்பிரர் வரலாற்றைக் கூறுகிறது. இந்த நூலின் முன்னுரையில், இந்நூல் கி.பி. 458-ல் அதாவது பல்லவர் அரசர் சிம்மவர்மனின் 22வது ஆட்சியாண்டில் திருத்தி வெளியிடப்பட்டதாகக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. இச்செய்தியிலிருந்து பல்லவ வரலாற்றுக்கு ஒரு கருத்து கிடைக்கின்றது. சிம்மவர்மனின் 22-வது ஆட்சியாண்டில் கி.பி. 458-ம் ஆண்டு என்பது இந்த நூலின் மூலம் நமக்கு தெரிய வருகிறது. ஆகவே சிம்மவர்மன் கி.பி. 436-ம் ஆண்டு ஆட்சிக்கு வந்திருக்க வேண்டும் என்ற முடிவுக்கு நம்மால் வரமுடிகிறது.

2. அவந்தி சுந்தரிகதை

இதுவும் ஒரு சமஸ்கிருதப் நூல். இந்நூலை 'பாரவி' என்ற சமஸ்கிருதப் புலவர் எழுதினார். இப்பாரவிதான் பல்லவ அரசர் சிம்மவிஷ்ணுவிடம் இருந்து பல பரிசுகள் பெற்றார். இச்செய்தி சிம்மவிஷ்ணுவின் வரலாற்றை எழுத நமக்குப் பயன்படுகின்றது. இந்தச் சிம்மவிஷ்ணுதான் முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் தந்தை ஆவார்.

3. மத்த விலாச பிரகசனம்

இது ஒரு சமஸ்கிருத நாடகம் ஆகும். இதனைப் பல்லவ அரசர் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் எழுதினார். இந்நூல் ஏழாம்

நூற்றாண்டின் சமயநிலையைக் குறிப்பிடுகிறது. தென்னிந்தியாவில் புத்தமதம், சமணமதம், இந்துமதம் ஆகிய மதங்கள் எவ்வளவு செல்வாக்குடன் திகழ்ந்தது என்பது இதன் மூலம் தெரியவருகிறது.

4. தேவாரம்

சம்பந்தர்: தேவாரப்பாடல்கள் முதல் மூன்று திருமுறைகளாக தொகுக்கப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல்கள் 7-ம் நூற்றாண்டில் தமிழகத்தில் நிலவிய சமயநிலையைக் குறிப்பிடுகிறது. குறிப்பாக அக்காலக்கட்டத்தில் சைவர்களுக்கும், சமணர்களுக்கும் இடையே நடந்த சமயச் சண்டைகளைச் தேவாரப்பாடல்களில் சம்பந்தர் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அப்பர்: தேவாரப்பாடல்கள் நான்கு, ஐந்து மற்றும் ஆறு திருமுறைகளைத் தொகுத்து முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் சமக்காலத்தவர் ஆவார். அப்பரின் தேவாரப்பாடல்களில் மகேந்திரவர்மன் பற்றிய குறிப்புகளும், தமிழகத்தில் சமணமதம் வீழ்ச்சி அடைந்தது பற்றிய குறிப்புகளும் காணப்படுகின்றது.

சுந்தரர்: இவர் கி.பி. 8ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார். இவர் இரண்டாம் நரசிம்மவர்மனின் சமக்காலத்தவர் ஆவார். சுந்தரரின் தேவாரப்பாடல்களின் பல்லவ அரசர்கள் குருநில மன்னர்களிடம் இருந்து கப்பம் வசூலித்ததாகக் குறிப்பிருக்கிறது. இவர் ஏழாம் திருமுறையை பாடினார்.

5. நாலாயிரத் திவ்விய பிரபந்தம்

இந்நூல் வைணவமதத்தைப் பற்றி ஆழ்வார்கள் பாடியுள்ளன 4000-ம் பாடல்களைக் கொண்டது. திருமங்கை ஆழ்வார்கள் பல்லவ அரசர் இரண்டாம் நந்திவர்மன் காலத்தில் வாழ்ந்தார். இவர் தனது பாடல்களில் பல்லவர்களுக்கும், சாளுக்கியர்களுக்கும் இடையே நடந்த போர்களைக் குறிப்பிடுகிறார். இவர் கி.பி. 8-ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்தார். இரண்டாம் நந்திவர்மனுக்கும் சாளுக்கிய அரசர் முதலாம் விக்கிரமாதித்தனுக்கும் நடந்த போர்களைப் பற்றிய விபரங்கள் திருமங்கை ஆழ்வாரின் பாடல்களில் காணப்படுகின்றன.

6. நந்திக்கலம்பகம்

இந்நூலின் ஆசிரியர் பெயர் தெரியவில்லை. இது மூன்றாம் நந்திவர்மனின் போர் செயல்களையும் பல்லவப் பேரரசின் பெருமைகளையும் நமக்குத் தெரிவிக்கின்றது. இதில் நந்திவர்மனின்

பட்டப்பெயர்களான பல்லவர்கோன், மல்லைவேந்தன், காவிரி வளநாடன் போன்ற பெயர்களைத் தெரிவிக்கின்றது. மூன்றாம் நந்திவர்மன் புலவர்களை ஆதரித்தார் என்று நந்தி கலம்பகத்தின் 104-வது பாடலும் 107-வது பாடலும் தெரிவிக்கின்றன.

7. பாரதவெண்பா

'பாரதவெண்பா' என்ற இந்நூலின் சில பகுதிகள் மட்டுமே கிடைக்கிறது. மூன்றாம் நந்திவர்மன் என்ற பல்லவ அரசன் பகைவர்களைத் 'தெள்ளாறு' என்ற இடத்தில் தோற்கடித்தார் என்ற செய்தியைப் பாரதவெண்பா தெரிவிக்கிறது.

8. பெரியபுராணம்

இந்நூல் கி.பி. 12-ம் நூற்றாண்டில் சேக்கிழார் என்பவரால் எழுதப்பட்டது. சேக்கிழார், சோழ அரசர் இரண்டாம் குலோத்துங்கன் காலத்தில் வாழ்ந்தவர் ஆவார். இந்நூல் 63-நாயன்மார்களின் வாழ்க்கையைக் கூறுகிறது.

அப்பர் என்ற நாயன்மார் முதலாம் மகேந்திரன் காலத்தில் வாழ்ந்தார். இவர் சமண மதத்தில் இருந்த பொழுது அப்பருக்குப் பல இன்னல்களை விளைவித்தார்.

1) அப்பரை கல்லோடுக் கட்டி கடலில் தூக்கி எரியச் செய்தார்.
2) அப்பருக்கு பாலில் விசத்தைக் கலந்து கொடுக்கச் சொன்னார்.
3) அப்பரைச் சுண்ணாம்புக் கால்வாயில் வைத்து எரிக்கச் சொன்னார்.
4) பட்டத்து யானையைவிட்டுத் தலையை இடரும்படி கட்டளை இட்டார்.

ஆனால் சிவன் அருளாலே அப்பர் இச்சோதனைகளில் எல்லாம் தப்பித்தார். இதை அறிந்த முதலாம் மகேந்திரன் சிவபெருமானின் அருளை அறிந்துக்கொண்டு சமணத்திலிருந்து சைவத்திற்கு மாறினார்.

சிறுத்தொண்டநாயனார் முதலாம் மகேந்திரவர்மனின் மகனாகிய முதலாம் நரசிம்மவர்மன் சாளுக்கிய நாட்டின்மீது படையெடுத்து அவர்களின் தலைநகரமாகிய வாதாபியைத் தாக்கினார். இத்தாக்குதலுக்குப் பல்லவப்படை பரஞ்சோதி என்ற படைத்தலைவரின்

தலைமையின்கீழ் அனுப்பப்பட்டது. இந்தப் பரஞ்சோதி பின்னை சிவனடியாராக மாறினார். இவர் தனது பெயரையும் சிறுத்தொண்டர் என மாற்றிக் கொண்டார். முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தைச் சார்ந்த சிறுத்தொண்டரின் வரலாறு (பரஞ்சோதியின் வரலாறு) பெரியபுராணத்தில் விரிவாகக் கூறப்பட்டு உள்ளது.

சென்னைக்கு அருகில் உள்ள குன்றத்தூரில் பூசலநாயனார் என்ற சிவன் அடியார் சிவபெருமானுக்குத் தன் மனதில் ஒருகோயில் கட்டியச் சிறப்பினையும் ராஜசிம்ம பல்லவனின் வரலாற்றையும் பெரியபுராணம் குறிப்பிடுகிறது. மகாவம்சம் என்கின்ற இலங்கை வரலாற்று நூலில் 47-ம் அத்தியாயத்தில், பல்லவர் காலத்தில் இலங்கை மற்றும் தமிழ்நாடு இடையே ஏற்பட்டிருந்த வியாபாரத் தொடர்பை குறிப்பிடுகிறது.

யுவாங் சுவாங் என்கின்ற சீனப்பயணி முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் பல்லவ நாட்டுக்கு வந்தார். இவரது பயணக்குறிப்பு காஞ்சிபுரத்தின் அமைப்பையும் பல்லவ நாட்டிலிருந்த சாதி, மதங்கள் பற்றிய பல செய்திகளை நமக்குத் தருகிறது.

கல்வெட்டுகளும் - செப்பேடுகளும்

ஏறக்குறைய 250 பல்லவர் காலக் கல்வெட்டுகள் நமக்குக் கிடைத்துள்ளன. இவற்றில் 'கோவிஜயம்' என்ற சொற்களோடு தொடங்குகிறது. இக்கல்வெட்டுகள் பிராகிருதமொழி, சமஸ்கிருத மொழி, தமிழ் மொழி என மூன்று மொழிகளில் காணப்படுகின்றன. விழுப்புரத்திற்கு அருகில் உள்ள மண்டகப்பட்டு என்ற இடத்தில் அமைந்து இருக்கும் இக்குகைக்கோயிலில் முதலாம் மகேந்திரனின் கல்வெட்டுக்கள் காணப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டு முதலாம் மகேந்திரன், செங்கல், மரம், உலோகம் ஆகிய அழியும் பொருள்களைப் பயன்படுத்தாது அழியாத பொருளான பாறையைக் குடைந்து குடவரைக்கோயிலைக் கட்டினார்.

புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள குடுமியான்மலையில் முதலாம் மகேந்திரனின் மற்றொரு கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. இந்தக் கல்வெட்டு "நமச்சிவாய" என்ற சொல்லோடு ஆரம்பமாகிறது. இக்கல்வெட்டு தமிழ் இசையில் உள்ள பற்பல ராகங்களைக் குறிப்பிடுகிறது.

திருக்கலுக்குன்றத்தில் முதலாம் நரசிம்மவர்மனின் கல்வெட்டு உள்ளது. இந்தக் கல்வெட்டு முதலாம் நரசிம்மனுக்கு வாதாபி

கொண்டான் என்ற பட்டப்பெயர் இருந்ததைக் குறிப்பிடுகின்றது. திருச்சியில் உள்ள வயலூரில், ராஜசிம்மனின் கல்வெட்டு ஒன்று கற்றூணின் மீது காணப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டு பல்லவ அரசர்களின் பட்டியலைத் தருகிறது. திருத்தணியில் பல்லவ அரசர் **"அபராஜுதன்"** வெளியிட்ட கல்வெட்டு காணப்படுகிறது. இக்கல்வெட்டு **"அபராஜுதன்"** தமிழில் வெண்பா பாடும் திறமை பெற்று இருந்தார் என்று குறிப்பிடுகிறது. அலகாபாத்தில் உள்ள **"சமுத்திரகுப்தரின்"** கல்வெட்டு பல்லவர்களைப் பற்றி ஒரு சிறு குறிப்பைத் தருகிறது. சமுத்திரகுப்தர் தென்னிந்திய வெற்றிகளைச் சொல்லும் அலகாபாத் கல்வெட்டு, காஞ்சிபுரத்தில் ஆட்சி செய்த பல்லவ அரசரைத் தோற்கடித்தார் என்று கூறப்படுகிறது.

செப்பேடுகள்

பல்லவ வரலாற்றை எழுதச் செப்பேடுகளும் பயன்படுகின்றன. அவற்றில் சில வருமாறு.

1. மயிதவோலு செப்பேடுகள்

இதைச் சிவஸ்கந்தவர்மன் என்ற பல்லவ அரசன் வெளியிட்டார். இந்தச் செப்பேடு பல்லவர்கள் **"பரத்வாஜ்"** கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடப்படுகிறது.

2. கூரம் செப்பேடுகள்

இதை முதலாம் "பரமேஸ்வரவர்மன்" வெளியிட்டார். இதில் பல்லவர்களுக்கு சாளுக்கியர்களுக்கும் இடையே நடந்த போர்களைப் பற்றிய செய்திகளைக் கூறுகின்றன.

3. காசக்குடிச் செப்பேடுகள்

இதை இரண்டாம் நந்திவர்மன் வெளியிட்டார். இதில் சிம்மவிஷ்ணு என்பவர் வீரத்தில் சிங்கம்போலத் திகழ்ந்தார் என்றும், களப்பிரர்கள், சோழர்கள், பாண்டியர்கள் போன்றவர்களை தோற்கடித்தார் என்றும் இச்செப்பேடுகள் கூறுகின்றன.

4. வேலூர்பாளையம் செப்பேடு

இந்தச் செப்பேடுகளை மூன்றாம் நந்திவர்மன் வெளியிட்டார். இச்செப்பேட்டில் மூன்றாம் நந்திவர்மனின் முன்னோர்களைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்கிறோம். சிம்மவிஷ்ணு என்ற பல்லவ அரசர் காவிரி

பாயும் வளமான பகுதியைச் சோழர்களிடம் இருந்து கைப்பற்றினார் எனச் செப்பேடுகள் கூறுகிறது.

5. நிருபதுங்கன் வெளியிட்ட பாகூர் செப்பேடுகள்

இச்செப்பேடு நிருபதுங்கன் இலங்கையில் பெற்ற வெற்றிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

நினைவுச்சின்னங்கள்

பல்லவ அரசர்கள் ஏற்படுத்திய நினைவுச் சின்னங்கள் மண்டகப்பட்டு, மகாபலிப்புரம், பல்லாவரம், திருச்சி, காஞ்சிபுரம், பனமலை ஆகிய இடங்களில் காணப்படுகின்றன. இந்த நினைவுச் சின்னங்கள் பல்லவர்காலச் சமுதாயநிலைகளை அறிந்து கொள்ள உதவுகிறது.

❖ ❖ ❖

11. பல்லவர்களின் தோற்றம்

மணிபல்லவத் தீவு

'மணிமேகலை' என்ற தமிழ்க்காப்பியத்தில் கூறப்பட்டுள்ள கருத்துக்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு 'ராஜநாயகம்' என்ற இலங்கை வரலாற்று ஆசிரியர் பல்லவர்கள் இலங்கைக்கு அருகில் உள்ள மணிபல்லவத்தீவைச் சார்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

இக்காப்பியத்தில் "வெல்வேற்கிள்ளி" என்ற சோழ அரசர், நாகவம்சத்து இளவரசி 'பீலிவளை' என்பவரைத் திருமணம் செய்து கொண்டார் என்றும், இவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தைப் பிறந்தது என்றும், அக்குழந்தையை வெல்வேற்கிள்ளியின் அரசியல் எதிரிகள் ஒரு தொண்டைக் கொடியில் சுற்றிக் கடலில் தூக்கி எறிந்துவிட்டனர் என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இக்குழந்தை பெரியவனாதும் ஓர் அரச வம்சத்தை ஏற்படுத்தினான். அந்த அரச வம்சத்திற்குத் தனது தந்தையார் வெல்வேர்கிள்ளி ஆண்ட பகுதியாகிய மணிபல்லவத்தீவு என்ற பெயரின் அடிப்படையிலேயே பல்லவ வம்சம் என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. தொண்டைக் கொடியில் சுற்றப்பட்டு கடலில் எரியப்பட்டதனால் அக்குழந்தைக்குத் **தொண்டையன்** என்ற பெயர் ஏற்பட்டது.

அக்குழந்தைத் திரையினாலே கரை சேர்க்கப்பட்டதால் "திறையன்" என்று அழைக்கப்பட்டது. இந்தக் கருத்தின் அடிப்படையில் பார்க்கின்ற பொழுது பல்லவர்களின் பூர்வீக இடம் மணிபல்லவத்தீவாக இருக்கலாம் எனப் பேராசிரியர் ராஜநாயகம் குறிப்பிடுகிறார்.

பாரசீகம்

பல்லவர்கள் பாரசீகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று பேராசிரியர் வேங்கய்யா கூறுகின்றார். பல்லவர்கள் பாரசீகத்தில் இருந்து வட இந்தியாவிற்கு வந்து குடியேற முயற்சி செய்தனர். அந்த முயற்சி தோல்வி அடைந்தது. ஆகவேதான் அவர்கள் அங்கிருந்து வெளியேறி தென்னிந்தியாவிற்கு வந்து காஞ்சிபுரப் பகுதியில் குடியேறினர்.

இந்தப் பல்லவர்கள் பாரசீகத்தில் இருந்த 'பார்தியர்' என்ற பழங்குடியினர்கள் ஆவர். பார்த்தியன் என்ற பாரசீக வார்த்தை சமஸ்கிருதத்தில் பஹ்லவன் என்று ஆயிற்று. பஹ்லவன் என்ற சமஸ்கிருத வார்த்தை தமிழில் பல்லவர் என்று ஆயிற்று.

இந்த வார்த்தைகளின் பரிணாமத்தை வைத்து கொண்டு வேங்கய்யா பல்லவர்கள் பாரசீகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்று முடிவுக்கு வருகிறார். இவரது கருத்தை வேங்கட சுப்பைய்யா ஏற்றுக் கொண்டு இருக்கிறார். ஆனால் வேங்கடசுப்பையா பல்லவர்கள் பாரசீகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதற்கு வேறு ஒரு ஆதாரத்தை நமக்குத் தருகிறார். வேங்கடசுப்பையர் காஞ்சிபுரம் வைகுந்தபெருமாள்கோயிலில் காணப்படும் ஒரு சிற்பத்தைப் பார்த்தார். அந்தச் சிற்பத்தில் இரண்டாம் நந்திவர்மனின் தந்தையார் "ஹிரன்யவர்மன்" முடிசூட்டும் விழா சிற்பமாகச் செதுக்கப்பட்டுள்ளது.

இச்சிற்பத்தில் ஹிரன்யவர்மன் சூட்டிக்கொண்டு இருக்கும் கீரிடம் யானையின் தலையை போன்ற வடிவத்தில் காட்சி அளிக்கிறது. யானையின் தலைப்போன்ற கீரிடங்களை அணிந்து கொள்பவர்கள் பாரசீகர்கள் ஆவர். ஆகவே வேங்கடசுப்பையர் பல்லவர்கள் பாரசீகத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பல்லவர்கள் வடஇந்தியர்கள்

வடஇந்தியாவில் "வகாடகா" என்ற சிறிய அரசவம்சம் இருந்தது. இந்த வம்சம் குப்த வம்சத்தினரோடு திருமண உறவு வைத்துக் கொண்டது. இந்த வம்சத்தின் ஒரு கிளை தமிழ்நாட்டில் புகுந்து குடியேறியது. அந்தக் கிளை வம்சமே பின்னர் பல்லவ வம்சம் என்று அழைக்கப்பட்டது. இக்கருத்தை பேராசிரியர் கே.பி. ஜெயஸ்வால் நமக்குத் தருகிறார். இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் பல்லவர்கள் வடஇந்தியர்கள் என்று கருத இடமுண்டு.

பல்லவர்கள் தமிழகத்து குறும்பர்கள்

தொண்டைமண்டலத்தில் வாழ்ந்த குறும்பர்களே பல்லவர்கள் என்ற கருத்தை அண்ணாமலை பல்கலைக்கழகத்தின் முன்னாள் வரலாற்றுத்துறை பேராசிரியர் ஆர். சத்தியநாத ஐயர் குறிப்பிடுகிறார். குறும்பர்கள் என்பவர்கள் ஆடு, மாடு மேய்க்கின்ற இனத்தவர்கள் ஆவர்.

மகாபலிபுரத்தில் உள்ள ஒருமண்டபத்தில் ஒருசிற்பம் செதுக்கப்பட்டுள்ளது. அச்சிற்பத்தில் பால் கரக்கின்ற காட்சிச் சிற்பமாக வடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்தச் சிற்பத்தை அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டுதான் பல்லவர்கள் குறும்பர்கள் என்ற கருத்தை M ḥசத்தியநாதஜயர் கூறுகிறார்.

பால் + அவர் = பல்லவர் என்ற இரண்டு வார்த்தைகள் சேர்ந்து பாலவர் என்ற வார்த்தை உருவாயிற்று. குறும்பர்களை மக்கள் பாலவர் என்று அழைத்தனர். பாலவர் என்ற வார்த்தையே காலபோக்கில் பல்லவர் என மாறிவிட்டது என்று சத்தியநாத ஐயர் கருதுகிறார். ஆனால் இக்கருத்து தவறு எனப் பல வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். அதற்கான ஆதாரங்கள் பின்வருமாறு:

1) பல்லவர்களும், குறும்பர்களும் ஒரே இனத்தவராக இருந்தால் பல்லவர்கள் தமிழ்மொழியில்தான், கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும், வெளியிட்டு இருப்பார்கள். பல்லவர்களோ, சமஸ்கிருதத்தில் கல்வெட்டுகளும், செப்பேடுகளும் செதுக்கினர். சமஸ்கிருதத்தை ஆதரித்தனர்.. ஆகவே அவர்கள் தமிழர்கள் இல்லை என்று உறுதியாகிறது. இந்த அடிப்படையில் பார்த்தால் பல்லவர்கள் நிச்சயமாக தமிழகத்தைச் சார்ந்த குறும்பர்களாகக் கருத முடியாது.

2) பல்லவர்கள் தங்களை "பரத்வாஜ்" கோத்திரத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்று பெருமையாக சொல்லிக் கொள்கிறார்கள். குறும்பர்களுக்குக் கோத்திரமே கிடையாது. இந்த அடிப்படையில் பார்த்தாலும் பல்லவர்கள் குறும்பர்கள் இல்லை என்று தெளிவாகிறது.

3) பல்லவர்களுடைய நிர்வாகத்தை நன்கு ஆராய்ந்து பார்த்தால் அந்த நிர்வாகத்தில் மௌரியர்களின் சாயல்தான் தெரிகிறது. பல்லவர்கள் தமிழர்களாக இருந்திருந்தால் அவர்களின் நிர்வாகத்தில் சங்ககாலத் தமிழரின் நிர்வாக சாயல் இருந்திருக்கும். தமிழர்கள் நிர்வாகத்திலிருந்து பல்லவர்களின் நிர்வாகம் முற்றிலும் மாறுபட்டிருப்பதனால் பல்லவர்கள் தமிழர்கள் இல்லை என்ற முடிவுக்கு வரலாற்று ஆசிரியர்கள் வந்திருக்கிறார்கள்.

பல்லவர்கள் ஆந்திரபிரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்கள்

ஆந்திரபிரதேசத்தில் சாதவாகனவம்சம் ஆட்சி செய்தது. இந்தச் சாதவாகன வம்சத்துக்குக் கட்டுப்பட்ட சிற்றரசர்களாகப் பல்லவர்கள்

இருந்து ஆந்திராவின் சிலபகுதிகளை ஆண்டு வந்தனர். சாதவாகன வம்சம் பின்னர் வீழ்ச்சி அடைந்தது. இந்த வீழ்ச்சிக்குப் பின்னர் பல்லவர் ஆந்திர பிரதேசத்திலேயே ஓர் பேரரசை உருவாக்க முயற்சி செய்தனர். அந்த முயற்சி தோற்றுப் போயிற்று.

ஆகவேதான் பல்லவர்கள் ஆந்திரபிரதேசத்தைவிட்டு வெளியேறி தமிழகத்துக்குவந்து காஞ்சிபுரம் பகுதியில் ஓர் பேரரசை நிறுவினர். தமிழ்நாட்டு மக்களோடு கலக்க வேண்டும் என்று கருதிய பல்லவர்கள் பண்டைய தமிழ்நாட்டு சேர, சோழ, பாண்டிய அரசர்களைப் போல தங்களுக்கென்று ஒரு கொடி மற்றும் ஒரு மாலையும் வைத்துக்கொண்டனர்.

அவர்களது கொடியில் நந்தி பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் அணிந்த மாலை தொண்டைக் கொடி மாலையாகும். தளவானூர் குகைக்கோயில் கல்வெட்டு முதலாம் மகேந்திரவர்மன் தொண்டைமாலை அணிந்து இருந்ததாகக் குறிப்பிடுகிறது. பல்லவர்கள் ஆந்திரபிரதேசத்தை சார்ந்தவர்கள் என்ற கருத்தை கே.ஏ. நீலகண்ட சாஸ்திரி, சி. மீனாட்சி, ஆர். கோபாலன், டி.வி. மகாலிங்கம் ஆகியோர் ஏற்றுக்கொண்டு இருக்கிறார்கள். வி.ஏ.சுமித் என்பவர் 'பண்டைய இந்திய வரலாறு' என்ற நூலில் பல்லவர்கள் பாரசீகர்களைச் சார்ந்தவர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார்.

பின்னர் சுமித் தனதுக் கருத்தை மாற்றிக் கொண்டார். பல்லவர்கள் கோதாவரி நதிக்கும், கிருஷ்ணா நதிக்கும் இடைப்பட்ட பகுதியில் வாழ்ந்த தென்னிந்தியர்களே என்று தனது இரண்டாவது பதிப்பில் குறிப்பிடுகிறார். இதை வைத்துக்கொண்டு பார்க்கும்போது பல்லவர்கள் ஆந்திர பிரதேசத்தைச் சார்ந்தவர்கள் என்ற கருத்து உறுதியாகிறது.

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் (கி.பி.610-630)

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் சிம்மவிஷ்ணுவின் மகனும் வாரிசும் ஆவார். இவனுக்கு மகேந்திரவிக்ரமன், மகேந்திரபேத்ரையன் எனப் பல பட்டப்பெயர்கள் இருந்தன. அவற்றில் சில பின்வருமாறு.

1. சத்ரு மல்லன்

சத்ரு என்றால் எதிரி. மல்லன் என்றால் வெற்றிபெறுபவன். ஆகவே 'சத்ரு மல்லன்' என்றால் எதிரிகளை வெல்பவன் என்று பொருளாகும்.

2. நரேந்திரன்

நரன் என்றால் மனிதன். இந்திரன் என்றால் அரசன். நரேந்திரன் என்கின்ற பட்டப்பெயர் 'மனித வர்க்கத்தின் தலைவன்' என்று பொருள்படும்.

3. கலகப்பிரியன்

நாட்டில் கலகம் ஏற்படும்போது அதைத் தனது திறமையினால் மகேந்திரவர்மன் அடக்கினார். ஆகவே அவருக்கு 'கலகப்பிரியன்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. நல்ல குணம் உடையவராக இருந்ததால் 'குணபரன்' என்று அழைக்கப்பட்டார். ஆண்களின் உத்தமராகத் திகழ்ந்ததால் அவருக்கு 'புருசோத்துமன்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. சத்தியத்தைப் பின்பற்றி சாந்தனாக வாழ்ந்ததால் அவருக்கு 'சத்தியசாந்தன்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. கோயில்களை எல்லோரும் மரம், செங்கல், உலோகம் என்ற பொருள்களால் கட்டப்பட்டிருந்தக் காலத்தில் மலையைக் குடைந்து கோயில் அமைக்கும் புதியமுறையை மகேந்திரவர்மன் அறிமுகப்படுத்தினார். அதனால் 'விசித்திரசித்தன்' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. சித்திரத்தை நன்கு ஆழமாகப் பயின்று அதை ஆதரித்ததாலும் 'சித்திரகாரபுலி' என்ற பெயர் ஏற்பட்டது. மத்தவிலாசப் பிரகசனம் என்ற சமஸ்கிருத நாடகத்தை எழுதியதனால் இவர் 'மத்தவிலாசன்' என்று அழைக்கப்பெற்றார்.

பல்லவர்களுக்கும் மேலைச்சாளுக்கியர்களுக்கும் இடையே மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் போர் தொடங்கியது. இந்தப் போர் பரம்பரையாகத் தொடர்ந்து ஏறக்குறைய 150 ஆண்டுகள் நடந்தது. மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் மேலைச் சாளுக்கிய அரசராக இருந்தவர் இரண்டாம் புலிகேசி. இவர்தான் வெளியிட்ட அய்கோலி கல்வெட்டில், மகேந்திரவர்மனை காஞ்சிபுரத்தில் தோற்கடித்ததாகக் குறிப்பிடுகிறார். சாளுக்கியப்படை காஞ்சிபுரத்திற்குள் நுழைந்து, அப்படையில் இருந்த யானைகளும், குதிரைகளும் எழுப்பிய தூசி வானில் சென்று சூரியனை மறைத்துவிட்டது. ஆகவே அப்போது காஞ்சிபுரத்தில் பகல் பொழுது இரவு போலக் காட்சி அளித்தது எனவும், இந்த அய்கோலி கல்வெட்டுக் கூறுகிறது. இந்தக் கல்வெட்டின் அடிப்படையில் பார்த்தால் இரண்டாம் புலிக்கேசி மகேந்திரவர்மனைத் தோற்கடித்தார் என்று தெளிவாகிறது.

இரண்டாம் நந்திவர்மன் வெளியிட்ட காசுக்குடிச் செப்பேடுகளும், இந்தப் பல்லவ சாளுக்கிய போரைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது. இச்செப்பேட்டில் மகேந்திரவர்மன் சாளுக்கியர்களை காஞ்சிபுரத்திற்குத்

தெற்கு பத்துமைல் தொலைவில் உள்ள 'புள்ளலூர்' என்ற இடத்தில் தோற்கடித்ததாகக் கூறப்படுகிறது.

இந்த இரண்டு ஆதாரங்களையும் படித்த வரலாற்று ஆசிரியர்களுக்கு இப்போரில் புலிக்கேசி வெற்றி பெற்றாரா? அல்லது மகேந்திரவர்மன் வெற்றி பெற்றாரா? என்ற குழப்பம் ஏற்பட்டது. பல வரலாற்று ஆசிரியர்கள் நுணுகி ஆராய்ந்து முதலில் சாளுக்கியப்படை காஞ்சிபுரத்திற்குள் நுழைந்து மகேந்திரவர்மனைத் தோற்கடித்தது என்றும், அச்சாளுக்கியப்படை வெற்றி பெற்றுத் திரும்பி வருகின்றபோது அதை வழியில் தடுத்து மகேந்திரவர்மன் தோற்கடித்தார் என்றும் முடிவு செய்தனர். ஆகவே இந்தப் போரில் முதலில் வெற்றி பெற்றது இரண்டாம் புலிக்கேசி என்றும், இரண்டாவது வெற்றி பெற்றது மகேந்திரவர்மன் என்றும் முடிவுக்கு வருகிறோம்.

சமயக்கொள்கை

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் பிறப்பாலேயே சமண மதத்தைச் சார்ந்தவர். இவரை அப்பர் சைவமதத்திற்கு மாற்றினார். இதன்பின் அப்பர் தனது அக்கா திலகவதியினால் மீண்டும் சைவமதத்திற்குக் கொண்டு வரப்பட்டார். இக்காலக்கட்டத்தில் முதலாம் மகேந்திரவர்மன் சமணத்திலேயே தொடர்ந்து இருந்தார். ஆகவேதான் அவர் சைவ மதத்திற்கு மாறிய அப்பர் மீது கோபம் கொண்டு அவருக்குப் பல இன்னல்களை விழைவித்தார்.

மகேந்திரவர்மனின் ஆணையின்படி அப்பரை கல்லில்கட்டி கடலில் எரிந்தனர். அவருக்கு விசம் கொடுத்து உண்ணச்செய்தனர். இந்த இன்னல்களை எல்லாம் அப்பர் சிவனின் அருளினாலே பொறுத்துக் கொண்டார். அப்பரின் உயிரைச் சிவபெருமான் காத்தார். இதை அறிந்த மகேந்திரவர்மன் சிவபெருமானின் சக்தியையும் அவர் பக்தர்மீது கொண்டிருக்கும் அன்பையும் உணர்ந்து கொண்டார். ஆகவே கி.பி. 610-ம் ஆண்டு சமணத்தில் இருந்து சைவத்திற்கு மாறினார். சைவ மதத்தில் சேர்ந்ததும் மகேந்திரவர்மன் சமணத்தின் மீது கோபம் கொண்டார். அந்தக் கோபத்தின் வெளிப்பாடாகக் கடலூரில் இருந்த சமணர் கோயிலை இடிக்கும்படி ஆணையிட்டார். அச்சமணக் கோயில் இடிக்கப்பட்டது. அதிலிருந்து கிடைத்த கட்டடப்பொருள்களாகிய செங்கல், மரம், உலோகம் ஆகியவற்றை மகேந்திரவர்மன் வண்டியில் ஏற்றி பண்ருட்டிக்கு அருகில் உள்ள திருவதிகைக்கு அனுப்பினார். அங்கு அப்பொருள்களை கொண்டு ஒரு சிவன் கோயிலைக் கட்டினார். அந்தச் சிவன் கோயிலுக்கு மகேந்திரவர்மனின் பட்டப்பெயர்களில்

ஒன்றான குணபரன் என்ற பட்டப்பெயர்ச் சூட்டப்பட்டது. அந்தப் பட்டபெயர் அடிப்படையில் திருவதிகைக் கோயிலுக்குக் குணபரஈஸ்வரன் என்று பெயர் கொடுக்கப்பட்டது. மகேந்திரவர்மன் சைவமதத்திற்கு மாறிய நிகழ்ச்சி தமிழக வரலாற்றில் ஒரு திருப்புமுனையாகும். இது நாள் வரை தமிழ்நாட்டில் கோயில்களைச் செங்கற்களினாலும், மரத்தினாலும் கட்டிக் கொண்டு இருந்தனர்.

இந்த முறையை மாற்றி மலையைக் குடைந்து கோயில் அமைக்கும் புதியபாதையை முதலாம் மகேந்திரவர்மன் அறிமுகப்படுத்தினான். இப்படி அமைக்கப்பட்ட கோயில்கள் குடைவரைக்கோயில்கள் என்று பெயர்பெற்றது. இந்தக் கோயில்களில் சிவபெருமானுக்கும் விஷ்ணுவுக்கும் வழிபாடுகள் நடந்தன. மகேந்திரவர்மன் அமைத்த குடைவரைக் கோயில்களில் முக்கியமானவை பின்வருமாறு.

1. பல்லாவரம் குகைக்கோயில்

இது சென்னைக்கு அருகில் உள்ளது. இக்கோயில் ஓர் சிவன் கோயில் ஆகும். பல்லவபுரம் என்பது தான் காலப்போக்கில் மாறி பல்லாவரம் என்று ஆகிவிட்டது.

2. செங்கல்பட்டுக்கு அருகில் உள்ள வல்லம் குகைக் கோயில்

இதுவும் ஒரு சிவன் கோயிலாகும். இக்கோயிலை 'வசந்தபிரியன்' என்ற கல்தட்சன் ஆக்கியதாகக் கல்வெட்டு கூறுகிறது.

3. வந்தவாசிக்கு அருகில் உள்ள சியமங்களம் - குகைக்கோயில்

இதுவும் ஒரு சிவன் கோயில். 'சிம்மமங்களம்' என்ற பெயர்தான் மாறி தற்போது சீயமங்களம் என்று அழைக்கப்படுகிறது.

4. மண்டகப்பட்டு குகைக்கோயில்

இக்கோயில் விழுப்புரத்திற்கு அருகில் அமைந்துள்ளது. மகேந்திரவர்மன் அமைத்த குடைவரைக் கோயில்களிலேயே இக்கோயில்தான் முதன் முதலில் அமைக்கப்பட்டது என்று வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். இது ஒரு திருமூர்த்திக் கோயில் ஆகும். இக்கோயிலில் சிவன், விஷ்ணு, பிரம்மன் ஆகிய மூன்று கடவுள்கள் சிலையும் உள்ளன.

5. திருச்சி மலைக்கோட்டைக் குகைக் கோயில்

இதுவும் ஒரு சிவன் கோயில். இந்தக் கோயிலில் 'கங்காதரச் சிற்பம் உள்ளது. இந்தச் சிற்பத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டுதான் மகாபலிபுரத்தில் உள்ள அர்ச்சுனன் தவம் சிற்பம் வடிக்கப்பட்டதாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகின்றனர்.

விஷ்ணுக்கோயில்

காஞ்சிபுரத்தில் இருந்து 6 மைல் தொலைவில் உள்ள ஊர் மாமண்டூர் ஆகும். இங்கு மகேந்திரவர்மன் விஷ்ணுவுக்காக ஒரு குடைவரைக் கோயிலை அமைத்தார். இந்தக் கோயிலில் உள்ள ஒரு கல்வெட்டில் மகேந்திரன் பெற்றிருந்த எல்லாப் பட்டப்பெயர்களும் குறிப்பிடப்பட்டு இருப்பது சிறப்பாகும்.

வடஆற்காடு மாவட்டம் அரக்கோணத்திற்கு அருகில் மகேந்திரவாடி என்ற இடத்தில் மகேந்திரவர்மன் விஷ்ணுவுக்கு ஒரு குடைவரைக்கோயில் அமைத்தார். இக்கோயில் அவரது பெயராலேயே மகேந்திர 'விஷ்ணுகிரகம்' என அழைக்கப்பட்டது.

மகாபலிபுரத்தில் உள்ள அனைத்து ரதங்களும், குடவரைக் கோயில்களும், நரசிம்மவர்மன் அமைத்தவை என்று பெரும்பாலான வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். ஆனால் பல்லவர் வரலாற்றை ஆராய்ந்து "ஹிராஸ்" என்ற பாதிரியார், மகாபலிபுரத்தில் உள்ள ஆதிவராகன் கோயில், தர்மராஜன் ரதம், கொடிக்கால் மண்டபம் ஆகிய மூன்றையும் முதலாம் மகேந்திரன், உருவாக்கியதாகக் குறிப்பிடுகிறார். இந்த ஹிராஸின் கருத்தைக் கல்வெட்டுப் பேரறிஞர் மா. ராசமாணிக்கனார் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறார்.

இசைவளர்ச்சி

புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள குடுமியான் மலையில் இசை பற்றிய ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. இக்கல்வெட்டை முதலாம் மகேந்திரவர்மன் வெளியிட்டதாக வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். இக்கல்வெட்டின் கரகரபிரியா ராகம், கல்யாணி ராகம், சங்கராபரண ராகம் ஆகியவை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. மேலும் இக்கல்வெட்டில் பரிவாதினி என்ற யாழ் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

புதுக்கோட்டைக்கு அருகில் உள்ள 'திருமயம்' என்ற இடத்திலும், முதலாம் மகேந்திரவர்மன் வெளியிட்ட இசைக் கல்வெட்டு சற்று அழிந்த நிலையில் காணப்படுகின்றது. இதிலும் தமிழ் இசை

சொற்கள் மிகுதியாகக் காணப்படுகின்றது. இந்த இரண்டு கல்வெட்டுகளின் செய்திகளை அடிப்படையாக வைத்துக் கொண்டுதான் விபுலானந்தஅடிகள் தமிழில் 'யாழ்' என்ற நூலை எழுதினார்.

இந்த இரண்டு கல்வெட்டுக்களையும் முதலாம் மகேந்திரன் வெளியிடவில்லை என்று கே.ஆர். சீனிவாசன், டி.வி. மகாலிங்கம் ஆகியோர் கூறுகின்றனர். அதற்கு அவர்கள் விளக்கமும் கூறியிருக்கிறார்கள். இந்தக் கல்வெட்டுக்கள் கிடைக்கும் இடங்கள் குடுமியான்மலை, திருமயம் ஆகிய இரண்டு இடங்களும், மகேந்திரவர்மன் ஆட்சிக்கு உட்பட்டு இருக்கவில்லை. ஆகவே அங்கு கிடைக்கும் கல்வெட்டுக்கள் மகேந்திரன் வெளியிட்டவை இல்லை என்பது இந்த வரலாற்று ஆசிரியர்களின் கருத்தாகும்.

நாடக வளர்ச்சி

மகேந்திரவர்மன் மத்தவிலாச பிரகசனம், பாகவத சூக்கியம் என்ற இரண்டு சமஸ்கிருத நகைச் சுவை நாடகங்களை எழுதினார். இவ்விரு நாடகங்களும் மகேந்திரன் காலத்து சமுதாயநிலையைப் படம்பிடித்துக்காட்டுகிறது. மகேந்திரவர்மன் ஓவியத்தைப் பற்றி 'தட்சணசித்திரம்' என்ற நூலை எழுதினார். அந்த நூலில் மிருதங்கம் வாசிப்பது எப்படி என்பதைப் பற்றி விளக்கமாக எழுதியுள்ளார்.

ஓவியம்

சித்தன்னவாசலில் காணப்படும் தாமரைகுளம் ஓவியம் முதலாம் மகேந்திரன் காலத்தைக் சார்ந்தது என்பது சில வரலாற்று ஆசிரியர்களின் கருத்தாகும். இந்த ஓவியம் ஒரு குகையின் மேல் விதானத்தில் தீட்டப்பட்டுள்ளது. இந்தக் குகையில் ஒரு கற்றூணில் ஒரு அரசரின் ஓவியமும் அரசியர் ஓவியமும் தீட்டப்பட்டுள்ளது. இந்த அரசர் மகேந்திரன் என்றும், இந்த அரசி மகேந்திரனின் மனைவி என்றும் சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கருதுகிறார்கள்.

இதே குகையில்தான் நடனம் ஆடும் மாந்தர்கள் ஓவியமும் காணப்படுகிறது. ஆனால் வரலாற்று ஆசிரியர்கள் இந்த ஓவியம் அனைத்தும் முதலாம் மகேந்திரன் காலத்தவை இல்லை என்றும், இவை அனைத்தும் பாண்டிய அரசன் ஸ்ரீவல்லவன் காலத்தைச் சேர்ந்தவை என்றும் கூறுகிறார்கள். வல்லவன் என்ற வார்த்தையே பல்லவன் என்று தவறாகப் படித்துவிட்டதால்தான் இந்தக் குழப்பம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பது இவர்களின் கருத்தாகும்.

மகேந்திரவர்மன் மாமண்டூரில் ஒரு குளத்தை வெட்டினார். அந்தக் குளம் அவரது பட்டப்பெயரால் 'சித்திரமேக தடாகம்' என்று அழைக்கப்பட்டது. தடாகம் என்ற சொல் குளத்தைக் குறிக்கும். மகேந்திரவர்மன் தனது பேரரசில் பல நகரங்களை ஏற்படுத்தினார். அந்த நகரங்கள் எல்லாம் மகேந்திரவாடி, மகேந்திரமங்களம் என்ற பெயர்களில் திகழ்ந்தன. இவரது அவையில்தான் புகழ்பெற்ற சமஸ்கிருத கவிஞர்களாகிய பாரவி, தண்டி போன்றோர் இடம் பெற்று இருந்தனர். முதலாம் மகேந்திரன் கி.பி. 630-ம் ஆண்டு இறந்தார். அவருக்கு பின் அவரது புதல்வர் முதலாம் நரசிம்மன் பல்லவ பேரரசர் ஆனார்.

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் (கி.பி.630 – 668)

முதலாம் நரசிம்மவர்மனின் காலம் பல்லவர் வரலாற்றில் ஒரு பொற்காலம் ஆகும். இவரது காலத்தில் வரலாற்று சிறப்புமிக்க ஐந்து நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்தன.

1) வாதாபியை வெல்லுதல்
2) இலங்கை படையெடுப்பு
3) யுவாங் சுவாங் வருகை
4) குகைக் கோயில்கள்
5) பல்லவர் - பாண்டியர் போர்

1. வாதாபியை வெல்லுதல் (கி.பி.642 – 643)

முதலாம் மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் தொடங்கிய சாளுக்கியப்போர் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்திலும் தொடர்ந்து நடந்தது. இந்தப் போரைப்பற்றி பல்லவர்களின் கூரம் செப்பேடு, உதயேந்திரச் செப்பேடு, வேலூர்பாளையச் செப்பேடு நமக்கு பல செய்திகளைத் தருகின்றது.

கூரம் செப்பேடுகள் தரும் செய்திகள்

'கிரண்யன்' என்ற அரக்கனை அழிப்பதற்கு விஷ்ணு நரசிம்ம அவதாரம் எடுத்தார். இந்த அவதாரத்தில் முகம் சிங்கமுகமாகவும் உடல் மனித உடலாகவும் அமைந்து இருந்தது. நரசிம்மம் கிரண்யவர்மனை கொன்றது போல பல்லவ அரசன் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் இரண்டாம் புலிக்கேசி பரியாளம், மணிமங்கலம், சூரமாரம் ஆகிய மூன்று இடங்களில் தோற்கடித்துக் கொன்றார். இந்த

ஒரு காலக்கட்டத்தில் தோற்றுப்போன இரண்டாம் புலிக்கேசியைப் பிடித்து அவருடைய முதுகின் மீதே தனது வெற்றியை எழுதிவிட்டார் முதலாம் நரசிம்மன்.

உதயேந்திரம் செப்பேடுகள் தரும் செய்திகள்

அகத்தியர் என்ற முனிவர் 'வாதாபி' என்ற அரக்கனைக் கொன்றான். அதுபோல நரசிம்மவர்மன் தனது எதிரி இரண்டாம் புலிக்கேசியை பரிபாளம், மணிமங்களம், சுரமாரம் ஆகிய இடங்களில் தோற்கடித்தான். முதலாம் நரசிம்மவர்மன் அதன்பின் இரண்டாம் புலிக்கேசியின் தலைநகரமாகிய வாதாபியைத் தாக்கி அதை அழிவுக்கு உள்ளாக்கினான். இந்தச் செப்பேட்டில் முதலாம் நரசிம்மவர்மனை அகத்திய முனிவரோடு ஒப்பிட்டு இருக்கிறார்கள்.

வேலூர்பாளையம் செப்பேடுகள் தரும் செய்தி

முதலாம் நரசிம்மவர்மன் சாளுக்கியர்களைத் தோற்கடித்து அவர்களின் தலைநகரமாகிய வாதாபியின் மத்திய பகுதியில் ஒரு வெற்றித் தூணை நட்டார். இந்தப் போரில் சம்மந்தப்பட்ட மூன்று இடங்களையும் அடையாளம் கண்டுபிடித்து வரலாற்று உலகிற்குச் கூறியபெருமை எம்.எஸ். கோவிந்தசாமியை சாறும். இந்த இடங்களை தான் எழுதிய "பல்லவ வரலாற்றில் குறுநில மன்னர்களின் பங்கு" என்ற தனது ஆங்கில நூலில் அடையாளம் காட்டியிருக்கிறார்.

மணிமங்கலம் என்ற ஊர் அதே பெயரில் காஞ்சிபுரத்திற்குக் கிழக்கே 20-மைல் தொலைவில் உள்ளது. சூரமாரம் என்ற ஊர் தற்போது 'சூரமாளம்' என்று அழைக்கப்படுகிறது. இந்தச் சூரமாளம் ஆந்திர பிரதேசத்தில் சித்தூர் மாவட்டத்தில் இருக்கிறது. பரியாளம் என்ற ஊர் தற்போது பைடேளம் என்ற பெயரில் திகழ்கிறது. இந்த ஊர் ஆந்திரபிரதேசத்தின் கடப்பா மாவட்டத்தில் உள்ளது.

பல்லவர்-சாளுக்கிய போர்

முதலாம் நரசிம்மன் பல்லவப்படையை பரஞ்சோதி என்பவர் தலைமையில் சாளுக்கிய நாட்டைத் தாக்க அனுப்பி வைத்தார். இந்தப் பரஞ்சோதிதான் பின்னர் சிவபக்தனாக மாறி சிறுத்தொண்டர் எனப் பெயர் பெற்று 63-நாயன்மார்களில் ஒருவராகப் புகழ் பெற்றார். சேக்கிழார் தான் எழுதிய பெரியபுராணத்தில் இப்போரைப்பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார்.

இப்போரில் இரண்டாம் புலிக்கேசி கொல்லப்பட்டார். வெற்றிப்பெற்ற பல்லவத் தளபதி பரஞ்சோதி வாதாபியில் இருந்து ஒரு கணேசர் சிலையைக் கொண்டுவந்து தனது சொந்த ஊரான திருச்சன்காட்டன் குடியில் பிரதிஸ்டைச் செய்தார்.

இந்தக் கணேசர் சிலை வாதாபி கணேசர் என்று அழைக்கப்பட்டது. முதலாம் நரசிம்மன் காலத்தில்தான் முதன்முதலில் தமிழ்நாட்டில் கணேசர் வழிபாடு தொடங்கியது எனச் சில வரலாற்று ஆசிரியர்கள் கூறுகிறார்கள். இக்கருத்தை ஏற்றுக் கொள்ளாதவர்களும் உண்டு. வாதாபியை வெற்றிப்பெற்ற முதலாம் நரசிம்மவர்மனுக்கு 'வாதாபிக் கொண்டான்' என்ற பட்டப்பெயர் கிடைத்தது.

இலங்கை படைபெயடுப்பு (கி.பி.631)

மானவர்மன் என்பவர் இலங்கை அரசராக இருந்தார். இவர் அரசியல் எதிரியாகிய அட்டதத்தன் நாட்டைவிட்டு விரட்டிவிட்டு இலங்கை அரசைக் கைப்பற்றிக் கொள்கிறார். ஆட்சியிழந்த மானவர்மன் முதலாம் நரசிம்மவர்மனிடம் தஞ்சம் புகுந்தார். முதலாம் நரசிம்மவர்மன் சாளுக்கியர்களை எதிர்த்துப் போர் செய்துகொண்டு இருக்கும்போது இந்த மானவர்மன் பல்லவ நாட்டின் நிர்வாகத்தைக் கவனித்துக் கொண்டார். இது முதலாம் நரசிம்மவர்மனுக்குப் பெரிய உதவியாக இருந்தது. மானவர்மன் மீது அன்பும் பாசமும் அதிகமாயிற்று.

மானவர்மன் செய்த உதவிக்கு நன்றி கூறும் பொருட்டு ஏதாவது செய்ய வேண்டும் என்று நரசிம்மவர்மன் நினைத்தார். ஆகவேதான் மானவர்மனுக்கு இலங்கை அரசை மீட்டுக்கொடுக்க வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தார். நரசிம்மவர்மன் தனது கப்பற்படையை இலங்கைக்கு இரண்டுமுறை அனுப்பி அட்டதத்தனைத் தோற்கடித்து அந்த ஆட்சியை மானவர்மனுக்கு மீட்டுக் கொடுத்தார். ஆனால் மானவர்மன் இலங்கைக்குச் சென்று அரசனாகப் பொறுப்பேற்று ஆட்சி நடத்த அச்சம் கொண்டான். ஆகவேதான் நரசிம்மன் அவரோடு இலங்கைக்குத் துணைக்குச் செல்வது போல் நடித்து கப்பலில் ஏறினான். பின்னர் நரசிம்மவர்மன் கப்பலைவிட்டு பாதியிலேயே இறங்கி பல்லவ நாட்டிற்குச் சென்றுவிட்டான். தனித்துச் சென்ற மானவர்மன் தம் நிலைக்கு ஏற்றவாறு தன்னை மாற்றி அமைத்துக் கொண்டு இலங்கையை ஆளத் தொடங்கினார். காசக்குடி செப்பேடுகள் இந்தப் படையெடுப்பை இராமன் இராவணனை வெற்றி கொண்ட செய்தியை ஒப்பீடு செய்கிறது

யுவாங் - சுவாங் வருகை (கி.பி.642)

யுவாங்சுவாங் என்ற சீனப்பயணி கி.பி. 642ல் காஞ்சிபுரத்திற்கு விஜயம் செய்தார். அப்போது காஞ்சிபுரத்தின் பல்லவ அரசர் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் ஆட்சி நடத்தி வந்தார். யுவாங்-சுவாங் தனது பயணக்குறிப்பில் பல்லவ நாட்டைப் பற்றிப் பல கருத்துக்களை எழுதியுள்ளார். அவற்றில் முக்கியமான சில கருத்துகள் பின்வருமாறு:

- காஞ்சிபுரம் என்ற நகரம் முதலாம் நரசிம்மவர்மன் காலத்தில் 6 மைல் சுற்றறளவு கொண்டதாக இருந்தது.
- காஞ்சிபுரமும் அதைச் சுற்றி உள்ள பகுதியும் திராவிடம் என்ற பெயரில் திகழ்ந்தது.
- காஞ்சிபுரத்தில் ஏறக்குறைய 100 புத்தமடாலயங்கள் இருந்தன. அவற்றில் சுமார் 10000 புத்த துறவிகள் வாழ்ந்தனர்.
- மகாபலிபுரம் ஒரு பிரசித்துப் பெற்ற துறைமுகப்பட்டினமாகத் திகழ்ந்தது.
- பல்லவ நாட்டில் இருந்த நிலங்கள் வளமைமிக்கதாய்த் திகழ்ந்தது.
- பல்லவ நாட்டின் சீதோசனநிலை மிக உஸ்ணமாக இருந்தது.
- பல்லவ நாட்டு மக்கள் நேர்மை உண்மைமிக்கவர்களாகத் திகழ்ந்தனர். மேலும் அவர்கள் படித்தவர்களாகவும், தன்னம்பிக்கை உடையவர்களாகவும் இருந்தனர்.
- அசோகர் எழுப்பிய புத்தமத போதனைகள் அடங்கிய தூண்கள் காஞ்சிபுரத்திலும், அதைச் சுற்றி. உள்ள இடங்களிலும் அதிகமாகக் காணப்பட்டன.
- உலக புகழ் பெற்ற நாலந்தாப் பல்கலைக்கழகத்தின் துணைவேந்தர் தர்மபாலன் என்பவரின் ஊர் காஞ்சிபுரம் ஆகும்.
- காஞ்சிபுரத்தில் ஏறக்குறைய 80 இந்துக் கோயில்கள் இருந்தன.

குகைக் கோயில்கள்

முதலாம் நரசிம்மவர்மனின் பட்டப்பெயர்களில் ஒன்று மாமல்லன் என்பது ஆகும். 'மாமல்லன்' என்ற சொல்லிற்கு சிறந்த வீரன் என்று பொருளாகும். முதலாம் நரசிம்மன் ஏற்படுத்திய நகரம் அவருடைய பட்டப்பெயராலே 'மாமல்லபுரம்' என அழைக்கப்பட்டது. இப்பெயர்தான்